

ARTI ROMANTICE

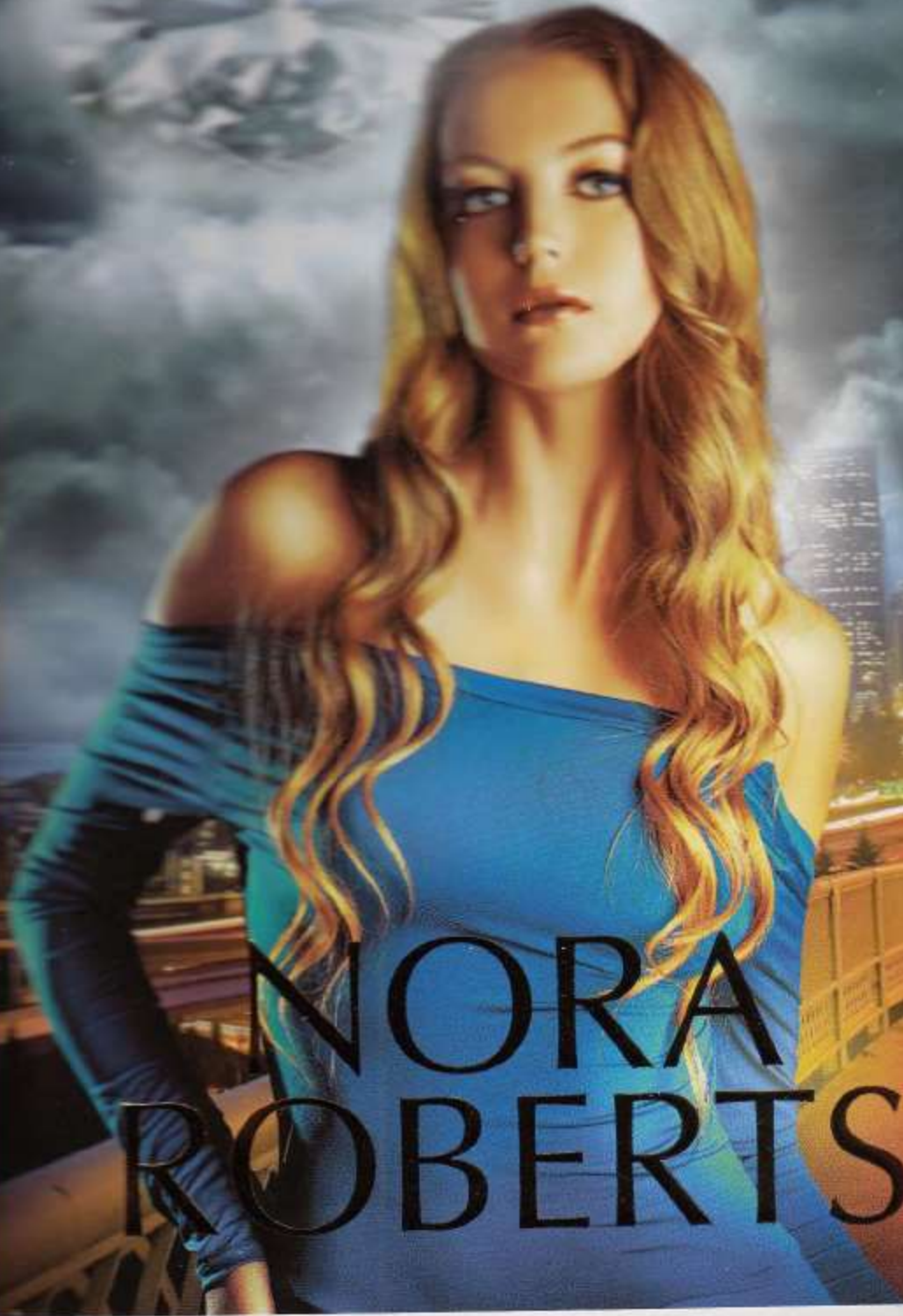

NORA ROBERTS

STEAUA ASCUNSĂ

STEAUA ASCUNSĂ

NORA ROBERTS

Detectivul Cade Paris rămâne înmormântat când în biroul lui își face apariția o blândă, elegantă și frumoasă – și simte că dragostea la prima vedere nu este doar o vorbă goală. Din păcate însă, frumoasa femeie are nevoie de Cade pentru a o ajuta să găsească o persoană dispărută – pe ea însăși. Fragilă și evident vulnerabilă, Bailey James nu își are amintea nimic legat de trecutul și de numele ei. Un lucru este însă sigur – Bailey a intrat într-o înconștiență mișcă, dar că nu știe cu certitudine în ce fel. Cade este convins că este imposibil ca tânărul delicat să fi fost în fața lui să fi comis vreă infracțiune gravă. Înă, totuși din ce motiv are cu ea o geantă în care se află mai mult de un milion de dolari, un pistol și un disc dur alături de o valoare inestimabilă? Și chiar dacă și Bailey se simte atrasă de Cade în aceeași măsură, cei doi trebuie să descifreze rapid misterul acestei povești, mai ales că pe străzile din Washington un criminal este încă liber și decis să recupereze prada care i-a scăpat printre degete.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Lira®

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-33-0009-7

9 786063 300097

NORA ROBERTS

Steaua ascunsă

capitolul 1

Cade Parris nu era într-o dispoziție nemaipomenită când femeia visurilor sale intră în birou. Secretara lui își dăduse demisia cu o zi înainte - nu că ar fi fost vreo mare pierdere, având în vedere că era mai mult cu ochii pe manichiură decât pe telefoane. Totuși, avea nevoie de cineva care să țină evidența lucrurilor și să pună hârtiile în dosare. Nici măcar mărirea de salariu pe care i-o oferise din pură disperare nu o convinsese să renunțe la hotărârea subită de a deveni cântăreață de senzație în domeniul muzicii country.

Astfel, secretara lui se îndrepta spre Nashville într-o camionetă cumpărată la mâna a doua, în timp ce biroul lui arăta precum cei cincisprezece kilometri de drum prost pe care spera ca ea să îi parcurgă.

Femeii nu prea îi stătuse mintea la treabă în ultimele două luni. Impresia aceasta îi fusese confirmată cu vârf și îndesat lui Cade când pescuise un sendviș cu șuncă din sertarul cu dosare. Și îl găsisese la litera P... de la Prânz?

Nu se osteni să înjure, nici să răspundă la telefonul care suna neîncetat pe biroul gol dintre spațiul rezervat pentru recepție. Avea de redactat niște rapoarte, iar cum scrisul la calculator nu era una dintre abilitățile lui cheie, voia să scape cât mai repede de corvoadă.

Parris Investigations nu era ceea ce s-ar fi numit o afacere prosperă. Dar îi convenea, la fel cum îi convenea și sediul dezordonat, alcătuit din două camere înghesuite, aflate la ultimul etaj al unei clădiri de cărămidă înguste, cu instalații sanitare proaste, din North West D.C.

Nu avea nevoie de covoare plușate sau de mobilier lustruit. Crescuse cu astfel de pretenții și lucruri pompoase, și se săturase deja de ele până la douăzeci de ani. Acum, la treizeci, cu o căsătorie eșuată în urmă și cu o familie care continua să fie contrariată de preocupările sale, era, în general, un bărbat mulțumit.

Era detectiv autorizat, avea o reputație decentă, de om care își făcea treaba, și un venit suficient de mare încât să mențină agenția pe linia de plutire.

Deși veniturile produse de afacere erau oarecum problematice în momentul de față. Se afla într-un soi de pauză, cum îi plăcea să o numească. Majoritatea cazurilor pe care le urmărea aveau de-a face cu asigurările sau cu chestiuni domestice - la câțiva pași în urmă față de atmosfera palpitantă pe care și-o imaginase când se hotărâse să devină detectiv particular. Tocmai rezolvase două cazuri, ambele fraude minore în domeniul asigurărilor, pentru a căror soluționare nu fusese nevoie de cine știe ce efort sau inovație.

Nu se întrevedea nimic în viitorul apropiat, iar proprietarul său, rapace ca un rechin, îi mărise chiria, motorul mașinii începuse să scoată zgomote alarmante în ultima vreme, aparatul de aer condiționat era vai de capul lui, iar acoperișul curgea din nou.

Luă filodendronul subțiratic, cu frunze îngălbenite, pe care secretara sa trădătoare îl lăsase în urmă, și îl așeză pe o dușumea fără covoare, sub șiroiul de picături, sperând că se va îneca.

Auzea o voce turuind în robotul telefonic. Era vocea mamei lui. „Dumnezeule“, se gândi el, „oare poți să scapi vreodată de mamă?“

- Cade, dragule, sper că nu ai uitat de balul de la ambasadă. Știi că urmează să fii partenerul Pamelei Lovett. Am luat prânzul cu mătușa ei astăzi și mi-a spus că Pamela arată absolut minunat, după mica ei escapadă la Monaco.

- Da, da, da, mormăi el, mijindu-și ochii către computer. Relațiile lui cu mașinăriile, în care nu avea încredere, lăsau de dorit.

Se așeză cu fața spre monitor, în timp ce mama lui continua să pălăvrăgească:

- Ți-ai dus fracul la curățat? Fă-ți timp să mergi să te tunzi, căci erai tare neîngrijit ultima dată când te-am văzut.

„Și nu uita să te speli după urechi“, se gândi el cu amărăciune, refuzând s-o mai asculte. Nu avea să accepte

niciodată că stilul de viață al familiei Parris nu era și al lui, că, pur și simplu, nu voia să ia prânzul la club sau să însoțească prin Washington vreo fostă debutantă în societate, plictisită, și că nu avea să-și schimbe părerea datorită persuasiunii ei.

Dorise aventură și, deși faptul că se chinuia să scrie un raport despre falsul accident al unui nătâng amărât nu era o treabă tocmai demnă de Sam Spade¹ o ducea la îndeplinire.

În mare măsură, nu se simțea inutil, plictisit sau stânjenit. Îi plăcea zgomotul traficului de dincolo de fereastră, chiar dacă aceasta era deschisă doar pentru că acea clădirea și avarul ei proprietar nu se dădeau în vânt după sisteme de aer condiționat, iar aparatul lui era stricat. Căldura devenise dogoritoare, iar ploaia pătrundea înăuntru, dar, cu fereastra închisă, biroul ar fi fost îmbâcsit și înăbușitor ca un mormânt.

Sudoarea i se prelingea pe spate, dându-i mâncărimi și iritându-l. Se dezbrăcase, rămânând doar în tricou și jeanși, iar degetele lui lungi se mișcau cu o oarecare stângăcie deasupra tastelor computerului. Trebuia să-și dea părul din ochi de câteva ori, ceea ce îl scoase din sărite. Mama lui avea dreptate. Trebuia să se tundă.

Astfel că, atunci când îi intră în ochi din nou, îl ignoră, la fel cum ignora sudoarea, zumzetul traficului, picurii care cădeau neobosit din tavan. Așa cum apăsa metodic tastă după tastă, puteai spune că era un bărbat extraordinar de chipeș, cu figura încrunțată.

Moștenise trăsăturile familiei Parris - ochii verzi inteligenți, care puteau deveni scâpărători precum cioburile de sticlă sau blânzi ca briza mării, în funcție de stare. Părul care trebuia tuns era castaniu-închis, cu tendința de a se cărlionța. În clipa aceea i se încrețea pe gât, peste urechi, și începea să-l enerveze. Avea un nas drept, nobil, și o idee cam lung, o gură fermă, pe care zâmbetele înfloreau iute, când era amuzat. Și care surâdea disprețuitor, când nu era.

¹ Detectiv particular din romanul *Șoimul maltez*, de Doshiell Hammett (n.red.)

Deși chipul i se asprise după stânjenitoarea perioadă a figurii angelice din tinerețe și de la începutul adolescenței, avea încă gropițe. Aștepta cu nerăbdare vârsta mijlocie, când, cu puțin noroc, vor deveni riduri bărbătești.

Tot timpul își dorise să aibă o figură aspră, și, în schimb, trebuise să accepte alura atrăgătoare, elegantă și visătoare a tipilor de pe coperta revistei GQ, pentru care pozase pe la douăzeci și cinci de ani, la protestele și presiunile susținute ale familiei.

Telefonul sună din nou. De data aceasta auzi vocea surorii lui, care îi făcea morală pentru că ratase o petrecere plicticoasă, organizată în onoarea unui senator burtos, pe care ea îl susținea.

Se gândi se smulgă robotul acela telefonic nenorocit și să-l arunce, laolaltă cu vocea cicălitoare a surorii sale, pe fereastră, în traficul de pe Wisconsin Avenue.

Apoi, stropii de ploaie care făcea ca arșița apăsătoare să fie și mai înăbușitoare începură să-i picure în cap. Computerul clipi și se stinse, fără nici un alt motiv decât pentru a-i face în ciudă, iar cafeaua pe care uitase că o pusese la făcut șuieră înciudată.

Sări în picioare și se fripse la mână în contact cu vasul încins. Înjură ca un birjar când vasul se sparse, făcându-se zob și improșcând cafea în toate direcțiile. Trase de un sertar, apucă un teanc de șervețele și se tăie la degetul mare cu marginea letală a pilei de unghii a fostei sale secretare – de-acum irevocabil condamnată la pierzanie.

Când femeia intră, el încă înjura, sângera și tocmai se împiedicase de filodendronul așezat în mijlocul încăperii, așa încât nici măcar nu-și ridică privirea.

Nu era deloc de mirare că tânăra nu făcea decât să stea acolo, jilavă de ploaie, cu chipul palid ca moartea și cu o privire șocată.

– Scuze, spuse ea cu o voce răgușită, de parcă nu ar mai fi folosit-o de zile întregi. Cred că am greșit biroul.

Se dădu înapoi, iar ochii aceia mari și căprui se ridicară să recitească numele de pe ușă. Ezită, apoi privi din nou către el.

– Sunteți domnul Parris?

Pentru un moment, un moment năucitor, lui i se păru că nu poate să vorbească. Știa că se holba la ea, dar nu se putea abține. Inima îi stătu, pur și simplu, în loc. Genunchii i se înmuiară. Și singurul gând care îi veni în minte a fost: „Iată-te, în sfârșit. Ce naiba ți-a luat atâta?”

Și pentru că era ceva absolut ridicol, se strădui să adopte o expresie de detectiv neutră, chiar cinică.

- Da. Își aminti de batista din buzunar și și-o înfășură în jurul degetului care sângera de zor. Am avut un mic accident.

- Înțeleg. Deși nu părea, judecând după felul în care continua să-l privească țintă. Am venit într-un moment nepotrivit. Nu am programare. Am crezut că, poate...

- Se pare că nu am nimic altceva de făcut.

Voia ca ea să intre, nu numai pe ușa aceea, ci și în viața lui. Dincolo de prima lui reacție, absurdă, era totuși o potențială clientă. Și, cu siguranță, nici o damă care trecuse vreodată pragul sfânt al lui Sam Spade nu se putea lăuda cu o asemenea perfecțiune.

Era blondă, frumoasă și uluită. Părul ei ud, moale și drept, îi ajungea până la umeri. Avea ochii căprui, de culoarea coniacului, iar chipul - deși nu i-ar fi stricat puțină culoare - îi era delicat ca al unei zâne, în formă de inimă, cu obraji rotunjiți suav și cu o gură carnoasă, nerujată și serioasă.

Ploaia îi murdărise taiorul și pantofii. Își dădu seama că ambele erau de cea mai bună calitate, având alura aceea tacit exclusivistă pe care o găsești doar în saloanele designerilor. În comparație cu taiorul albastru de mătase, geanta de pânză pe care o strângea cu ambele mâini părea total nepotrivită.

„Domniță aflată la ananghie”, cugetă el, iar buzele i se arcuiră. Exact ceea ce îi prescriesese doctorul.

- Ce-ar fi să intrați și să închideți ușa, domnișoară...?

Inima ei se zbatu în piept de două ori, izbind-o cu forța unui ciocan și făcând-o să strângă mai tare geanta în mâini.

- Sunteți detectiv particular?

- Așa scrie pe ușa.

Cade zâmbi din nou, etalându-și fără milă gropițele și privind-o cum își mușca încântătoarea buză de jos. Al naibii să fie dacă nu i-ar fi plăcut să i-o muște chiar el.

Iar reacția aceea, se gândi el oarecum ușurat, era exact pe placul lui. Dorința era un sentiment pe care îl putea înțelege.

- Să ne întoarcem în biroul meu. Dintr-o privire evaluă pagubele - sticlă spartă, zaț, bălți de cafea. Cred că am terminat aici momentan.

- În regulă. Ea trase aer în piept, păși înăuntru, apoi închise ușa. Presupunea că trebuia să înceapă de undeva.

Pășind cu grijă printre cioburi, îl urmă în camera alăturată. Acolo, constată că nu era prea mult mobilier, în afară de un birou și două scaune de ocazie. Ei bine, nu putea să fie pretențioasă cu privire la decor, își reaminti ea. Așteptă până când el se așază la birou, se lăsă pe spate în scaun și îi zâmbi din nou grăbit, ca și când ar fi încurajat-o să aibă încredere în el.

- Aveți... ați putea... începu ea mijindu-și ochii și încercând să-și recapete controlul. Aveți niște recomandări pe care le-aș putea vedea?

Din ce în ce mai contrariat, el își scoase autorizația și i-o înmână. În momentul acela el observă că ea purta două inele foarte frumoase, câte unul pe fiecare mână. Unul era un citrin cu tăietură pătrată, într-o montură vintage, iar celălalt avea trei pietre colorate. Cerceii se asortau cu cel de-al doilea inel, observă el când femeia își dădu părul după ureche în timp ce-i studia autorizația ca și când ar fi cântărit fiecare cuvânt.

- Ați dori să-mi spuneți care e problema, domnișoară?

- Cred... spuse și îi înapoie autorizația, apoi strânse din nou geanta în mână cu ambele mâini. Cred că aș vrea să vă angajez. Ochii ei îl țintuiau, la fel de atenți și de scrutători pe cât fuseseră când cercetaseră autorizația. Vă ocupați de cazuri de persoane dispărute?

„Pe cine ai pierdut, scumpo?“ se întrebă el. Spera, de dragul ei și de dragul micii fantezii încântătoare care se contura în capul lui, că nu era vorba de un soț.

- Da, mă ocup de persoane dispărute.

- Ce, aaa, comision percepeți?

- Două sute cincizeci pe zi, plus cheltuieli. După ce ea dădu aprobator din cap, el trase mai aproape un carnețel și luă un creion. Pe cine vreți să gădesc?

Ea trase aer adânc în piept, cutremurându-se.

- Pe mine. Vreau să mă găsiți pe mine.

Fixând-o cu privirea, începu să bată ritmic cu creionul în carnețel.

- Se pare că v-am găsit deja. Vreți să vă trimit o factură sau vreți să plătiți acum?

- Nu. Simțea că cedează. Se ținuse tare atâta vreme - sau cel puțin așa păruse -, dar acum simțea că acea creangă pe care o apucase atunci când lumea îi fugise de sub picioare începea să cedeze. Nu-mi amintesc. Nimic. Nu... Vocea ei începu să tremure și își desprinse mâinile de pe geanta din poală, apăsându-și-le pe față. Nu știu cine sunt. Apoi repetă cuvintele, plângând în pumni. Nu știu cine sunt.

Cade avea o grămadă de experiențe cu femei isterice. Crescuse cu femei care recurgeau la șuvoaie de lacrimi pentru orice, de la o unghie ruptă, la o căsătorie distrusă. Așa că se ridică de la birou, se înarmă cu o cutie de șervețele și se ghemui în fața ei.

- Poftim, scumpo. Nu-ți face griji. O să fie bine. Cu blândețe și iscusință, îi tamponă fața în timp ce vorbea. O bătu pe mână, o mângâie pe păr și îi cercetă ochii plini de lacrimi.

- Îmi pare rău. Nu pot...

- Plângi până te eliberezi, îi spuse el. Te vei simți mai bine după aceea. Ridicându-se, se duse în baia cât o debara și îi turnă apă într-un pahar de unică folosință.

După ce-și umplu poala cu șervețele umede și trei pahare de carton strivite, ea suspină întretăiat.

- Îmi pare rău. Mulțumesc. Mă simt, într-adevăr, mai bine. Obrajii i se îmbujorară ușor de stânjeneală, în timp ce strângea în pumn șervețelele și paharele.

Cade i le luă, le aruncă în coșul de gunoi, apoi se sprijini cu șoldul de colțul biroului.

- Vrei să-mi povestești acum?

Ea dădu din cap, apoi își împreună degetele și începu să le răsucească.

- Eu... nu sunt prea multe de spus. Pur și simplu nu-mi amintesc nimic. Cine sunt, cu ce mă ocup, de unde sunt. Prieteni, familie. Nimic.

Rămase fără suflare din nou, apoi lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni.

- Nimic, repetă ea.

Femeia aceasta frumoasă, fără trecut, care apăruse din ploaie, pășind în biroul lui era un vis împlinit, se gândi el. Aruncă o privire la geanta pe care ea o ținea încă în poală. Vor ajunge la asta într-un minut.

- Ce-ar fi să-mi spui primul lucru pe care ți-l amintești?

- M-am trezit într-o cameră de motel de pe Sixteenth Street.

Lăsându-și capul să se odihnească pe speteaza scaunului, închise ochii și încercă să se concentreze.

- Chiar și imaginea asta îmi e neclară. Eram încovrigată în pat, iar sub clanța ușii era sprijinit un scaun. Ploua. Auzeam ploaia. Eram amețită și dezorientată, iar inima îmi bătea atât de tare, de parcă m-aș fi trezit dintr-un coșmar. Aveam pantofii în picioare. Mi-amintesc că m-am întrebat de ce mă băgasem în pat încălțată. Camera era întunecoasă și neaerisită. Toate ferestrele erau închise. Mă simțeam foarte obosită și greoaie, așa că m-am dus la baie să-mi dau cu apă pe față. În clipa aceea deschise ochii și îl privi țintă. Mi-am văzut chipul în oglindă. O oglindă mică și urâtă, cu pete negre, în locurile în care trebuia recondiționată. Și nu-mi spunea nimic. Chipul. Ridică o mână și și-o trecu peste obraz. Chipul meu nu-mi spunea nimic. Nu-mi aminteam numele asociat cu chipul, nici gândurile, nici planurile, nici trecutul. Nu știam cum ajunsese în camera aceea oribilă. M-am uitat prin sertare și în dulap, dar erau goale. Nici o haină. Mi-era teamă să rămân acolo, dar nu știam unde să merg.

- Geanta? E singurul lucru pe care îl aveai cu tine?

- Da. Măinile i se încleștară pe barete din nou. Nici o poșetă, nici un portofel, nici o cheie. Asta e tot ce aveam în buzunar.

Băgă mâna în buzunar și scoase o bucățică de hârtie. Cade o luă și parcurse scrisul grăbit, aproape ilizibil.

„Bailey, sâmbătă la 7, da? M.J.“

- Nu știu ce înseamnă. Am văzut un ziar. Astăzi este vineri.

- Îhm. Scrie ce vezi că e scris aici, spuse Cade, dându-i un blocnotes și un pix.

- Ce?

- Ce scrie pe bilet.

- Ah! Mușcându-și buza, se supuse.

Deși nu trebuia să le compare pentru a ajunge la o concluzie, îi luă blocnotesul și îl așeză alături de bilet.

- Ei bine, nu ești M.J., așa încât aș spune că ești Bailey.

Ea clipi, apoi înghiți în sec și întrebă:

- Poftim?

- După scrisul lui M.J., el, sau ea, e stângaci. Tu ești dreptace. Ai un scris ordonat, simplu; al lui M.J. e grăbit și neciteț. Biletul era în buzunarul tău. S-ar părea că ești Bailey.

- Bailey...

Încercă să absoarbă numele, speranța pe care o conținea acesta, sentimentul și gustul identității. Dar era uscat și străin.

- Nu înseamnă nimic.

- Înseamnă că îți putem spune într-un fel și că avem un punct de plecare. Povestește-mi ce ai făcut după aceea.

Absentă, clipi spre el.

- O, eu... Era o carte de telefon în cameră. Am căutat agenții de detectivi.

- De ce ai ales-o pe a mea?

- Numele. Părea puternic. Reuși să zâmbească pentru întâia oară și, deși era un zâmbet firav, reprezenta un început. Am vrut să sun, dar apoi m-am gândit că s-ar putea să mi se spună să mai aștept o vreme și mi-am zis că era mai bine dacă veneam direct... Am mai rămas în cameră până la ora la care știam că începe o zi de lucru, apoi

am ieșit și m-am plimbat puțin, după care am luat un taxi. Și am venit.

- De ce nu te-ai dus la spital? De ce nu ai sunat un doctor?

- M-am gândit la asta. Își privi mâinile. Pur și simplu nu am făcut-o.

Omitea o mulțime de lucruri, cugetă el. Ocoli biroul, deschise un sertar și scoase un baton de ciocolată.

- Nu ai pomenit nimic de micul dejun.

O privi cercetând uimită și oarecum amuzată batonul de ciocolată pe care îl oferise.

- Asta o să te ajute, până găsim ceva mai bun.

- Mulțumesc.

Cu mișcări ordonate, precise, desfăcu batonul de ciocolată. Poate că palpitațiile din stomacul ei erau provocate parțial de foame.

- Domnule Parris, s-ar putea să fie oameni care își fac griji pentru mine. Familie, prieteni. S-ar putea să am un copil. Nu știu... Privirea ei deveni mai pătrunzătoare, fixându-se într-un punct deasupra umărului lui. Nu cred că am. Nu pot să cred că cineva și-ar uita propriul copil. Dar e posibil ca oamenii să fie îngrijorați, să se întrebe ce mi s-a întâmplat. De ce nu am venit acasă aseară.

- Ai fi putut merge la poliție.

- Nu am vrut să merg la poliție. De data aceasta, tonul vocii ei era abrupt, hotărât. Nu înainte de... Nu, nu vreau să implic poliția. Își șterse degetele pe un șervețel curat, apoi începu să-l rupă fâșii. Poate că cel care mă caută nu mi-e prieten, nu face parte din familie. Poate că nu-i pasă de mine. Nu știu de ce simt asta, nu știu decât că mi-e teamă. Nu e vorba doar despre faptul că nu-mi amintesc, dar nu pot înțelege nimic, absolut nimic, până nu știu cine sunt.

Nu putea spune cu certitudine dacă ochii aceia mari, catifelati și umezi, care îl priveau țintă, sau agitația domniței aflate la ananghie, trădată de mâinile ei neliniștite îl stârniră să se dea mare, măcar un pic.

- Pot să-ți spun deja câteva lucruri. Ești o femeie inteligentă, ai între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. Te pricepi la culori, ești stilată și ai suficienți bani încât

să îți poți permite să-ți satisfaci gusturile în materie de pantofi italienești și taioare de mătase. Ești ordonată, probabil organizată. Preferi lucrurile subînțelese celor evidente. Dat fiind că nu te eschivezi prea bine, aș spune că nu te pricepi deloc să minți. Ești cu capul pe umeri, gândești lucrurile temeinic. Nu te panichezi ușor. Și îți place ciocolata.

Ea strânse ambalajul gol al batonului de ciocolată în mână.

- De unde presupui toate astea?

- Vorbești cultivat, chiar și atunci când ești speriată. Ai pus bine la cale întregul plan și ai parcurs toți pașii, dând dovadă de logică. Te îmbraci bine, ba chiar calitatea e mai importantă decât gustul pentru tine. Ai o manichiură îngrijită, fără oja stridentă. Bijuteriile tale sunt unicat, interesante, fără a fi prețioase. Și îmi ascunzi informații de când ai intrat pe ușă, deoarece nu te-ai decis încă în ce măsură poți avea încredere în mine.

- În ce măsură ar trebui să am încredere în tine?

- Tu ai venit la mine.

Ea aprobă, se ridică și se îndreaptă către fereastră. Ploaia bătea darabana în geam, amintindu-i de durerea vagă de cap care îi zvâcnea în spatele ochilor.

- Nu recunosc orașul, murmură ea. Și totuși, simt că ar trebui. Știu unde mă aflu pentru că am văzut un ziar, *Washington Post*. Știu cum arată Casa Albă și Capitoliul. Cunosc monumentele, dar e posibil să le fi văzut la televizor sau într-o carte. Deși era udă de la ploaia care cădea, își așeză mâinile pe pervaz, bucurându-se de răcoarea acesteia. Parcă aș fi aterizat din neant în camera aceea urâtă de hotel. Totuși, știu să citesc, să scriu, să merg și să vorbesc. Șoferul de taxi avea radioul pornit și am recunoscut muzica. Am recunoscut copacii. Nu am fost surprinsă că ploaia era udă. Am simțit miros de cafea arsă când am intrat, și nu era un miros străin. Știu că ai ochii verzi. Iar când se vor împrăștia norii, știu că cerul va fi albastru. Lăsa să-i scape un suspin. Așa că nu am aterizat din neant. Sunt lucruri pe care le știu, lucruri de care sunt sigură. Dar propriul meu chip nu înseamnă nimic pentru mine, și dincolo de el e pustiu.

Poate că am rănit pe cineva, am făcut ceva. Poate că sunt egoistă și calculată. Poate că am un soț pe care îl înșel sau vecini pe care i-am speriat.

În clipa aceea se întoarse, iar fața ei era încordată și hotărâtă, în contrast cu fragilitatea genelor încă ude de lacrimi.

- Nu știu dacă îmi va plăcea pe cine vei găsi când mă vei găsi, domnule Parris, dar trebuie să aflu. Așeză geanta pe biroul lui, ezită o clipă, apoi o deschise. Cred că am destul pentru a-ți plăti comisionul.

Cade venea dintr-o familie cu bani, genul de bani strânși și înmulțiți de-a lungul timpului, și transmiși de la o generație la alta. Însă, în ciuda mediului din care provenea, nu văzuse niciodată atât de mulți bani la un loc. Geanta de pânză era plină cu teancuri de bancnote de o sută de dolari puse unele peste altele, noi-nouțe. Fascinat, Cade scoase un teanc și îl răsfoi. Da, într-adevăr, pe fiecare din bancnote se afla figura familiară și solemnă a lui Ben Franklin.

- Aș zice că e cam un milion, murmură el.

- Un milion două sute. Bailey tresări, privind în geantă. Am numărat teancurile. Nu știu de unde îi am sau de ce îi port asupra mea. Poate că i-am furat. Ochii i se umplură din nou de lacrimi și se întoarse. S-ar putea să fie bani dintr-o răscumpărare. S-ar putea să fiu implicată într-o răpire. Poate că undeva se află un copil sechestrat, iar eu am luat banii din răscumpărare. Eu doar...

- Să mai adăugăm și o imaginație bogată la toate celelalte calități.

Tonul detașat și calm al vocii lui o făcu să se întoarcă spre el.

- E o avere aici.

- Un milion două sute nu e cine știe ce avere în zilele noastre. Dădu drumul banilor la loc în geantă. Și, îmi pare rău, Bailey, pur și simplu nu te încadrezi în tiparul de hoț calculat și cu sânge-rece.

- Dar poți verifica. Poți afla, discret, dacă a avut loc o răpire.

- Sigur. Dacă e implicată poliția, pot afla ceva.

- Și dacă a avut loc o crimă?

Luptându-se să rămână calmă, băgă mâna în sacoșă din nou. De data aceasta scoase un pistol de calibrul .38.

Prudent, Cade îndepărtă țeava și îi luă arma. Era un pistol Smith and Wesson și, verificându-l rapid, descoperi că era încărcat, nelipsindu-i nici un glonț.

- Ce-ai simțit când l-ai luat în mână?

- Nu înțeleg.

- Ce-ai simțit când l-ai luat în mână? Greutatea, forma?

Deși era intrigată de întrebare, se strădui să răspundă cât mai detaliat.

- Nu mi s-a părut atât de greu pe cât credeam că va fi. Îmi imaginam că un obiect cu o asemenea putere e mai greu, mai masiv. Presupun că a fost o senzație ciudată.

- Nu și în cazul pixului.

De data aceasta, ea nu făcu decât să-și treacă mâinile prin păr.

- Nu știi despre ce vorbești. Tocmai ți-am arătat peste un milion de dolari și o armă. Iar tu îmi vorbești despre pixuri.

- Când ți-am dat pixul să scrii, nu ți s-a părut ciudat. Nu a trebuit să stai pe gânduri. L-ai luat pur și simplu și l-ai folosit. Cade schiță un zâmbet și strecură pistolul în buzunar, în loc să-l pună în geantă. Cred că ești mult mai obișnuită să ții în mână un pix decât un pistol de .38.

Afirmația îi aducea o oarecare ușurare, prin logica ei simplă. Dar nu alunga toți norii.

- Poate că ai dreptate, dar asta nu înseamnă că nu l-am folosit.

- Nu. Și având în vedere că amprente tale sunt peste tot pe el, nu putem dovedi că nu l-ai folosit. Pot verifica, să văd dacă e înregistrat și pe ce nume.

Ochii ei se luminau, plini de speranță.

- Ar putea fi al meu. Întinse brațul și îi apucă mâna cu un gest spontan, firesc. Atunci, aș avea un nume. Aș ști cum mă cheamă. Nu mi-am dat seama că ar putea fi atât de simplu.

- E posibil să fie simplu.

- Ai dreptate.

Îi dădu drumul mâinii și începu să se plimbe de colo-colo. Mișcărilor ei erau calme, controlate.

- Poate că trag concluzii pripite, dar, vezi tu, mă ajută atât de mult, mult mai mult decât mi-am imaginat, să mă confesez unei persoane care știe cum să dezlege lucrurile. Nu cred că mă pricep prea bine să pun cap la cap niște piese de puzzle. Domnule Parris...

- Cade, spuse el, intrigat că mișcărilor ei cumpătate i se păreau atât de incitante. Să nu ne complicăm.

- Cade. Trase aer în piept, apoi îi dădu drumul. Este plăcut să spui cuiva pe nume. Ești singura persoană pe care o cunosc, singura persoană cu care țin minte să fi avut vreo conversație. Nu pot să-ți spun cât de ciudat este și, în clipa aceasta, cât de reconfortant.

- Ce-ar fi să devin prima persoană cu care îți amintești să fi luat masa? Un baton de ciocolată nu prea ține loc de micul dejun. Pari sfârșită, Bailey.

Era atât de straniu să-l audă folosind numele acela când se uită la ea, însă pentru că era tot ce avea, se strădui să reacționeze la el.

- Sunt obosită, recunosc eu. Se pare că nu am dormit prea mult. Nu știu când am mâncat ultima oară.

- Ce zici de o omletă?

Pe buzele ei flutură un nou surâs.

- Nu am nici cea mai vagă idee.

- Ei bine, hai să aflăm. El se pregăti să ia geanta de pânză, dar ea își puse palma peste mâna cu care el înșfăcase mânerul.

- Mai e ceva. Rămase tăcută o clipă, dar nu-și desprinse privirea de a lui, așa cum făcuse când intrase în birou. Studiindu-l, cumpănind, decizând. Știa însă că nu avea, de fapt, de ales. Nu-l avea decât pe el. Înainte să-ți arăt, trebuie să te rog să-mi faci o promisiune.

- Tu m-ai angajat, Bailey... lucrez pentru tine.

- Nu știu dacă ceea ce te voi ruga este tocmai moral, dar vreau să-ți dai cuvântul. Dacă pe parcursul investigației descoperi că am comis o crimă, am nevoie să-mi promiți că vei găsi tot ce poți, toate circumstanțele, toate faptele, înainte de a mă da pe mâna poliției.

El își înclină capul într-o parte.

- Presupui că te voi da pe mâna poliției.

- Dacă am încălcat legea, mă aștept să mă dai pe mâna poliției. Dar vreau să cunosc toate motivele, înainte de-a o face. Trebuie să înțeleg de ce, cum, cine... totul. Îmi dai cuvântul tău că așa vei face?

- Sigur. Îi luă mâna pe care ea o întinse. Era delicată ca porțelanul, dură ca piatra. Oricine ar fi fost, se gândi el, era o combinație fascinantă de fragilitate și de forță. Fără poliție, până când nu aflăm totul. Poți să ai încredere în mine, Bailey.

- Încerci să mă faci să mă simt în largul meu cu acest nume. Din nou, fără să se gândească, cu o mișcare la fel de naturală ca și culoarea ochilor ei, îl sărută pe obraz. Ești foarte amabil.

Suficient de amabil, se gândi ea, încât ar ține-o în brațe chiar atunci, dacă l-ar ruga. În acel moment își dorea cu atâta disperare să fie ținută în brațe, să fie alinată, să i se promită că lumea ei își va recăpăta conturul neîntârziat. Dar trebuia să se descurce singură. Nu putea decât să spera că era genul de femeie care stătea pe picioarele ei și își rezolva singură problemele.

- Mai e ceva. Se întoarse către geanta de pânză, își strecură mâna adânc în ea, pipăind săculețul de catifea și conținutul adăpostit de acesta. Cred că este, probabil, cel mai important lucru.

Îl scoase cu mare atenție, cu ceea ce lui i se păru a fi deferență, desfăcu săculețul și răsturnă conținutul acestuia în palmă.

Banii îl surprinseseră, arma îl îngrijorase. Dar ceea ce vedea acum îl lăsă cu gura căscată. Strălucirea aceea cu scânteieri maiestuoase avea o putere uluitoare și somptuoasă, chiar și în încăperea întunecată din pricina ploii.

Piatra îi umplea căușul palmei, iar fațetele ei erau întratate de limpezi și de netede, încât captau chiar și cea mai firavă pâlpare de lumină, săgetând aerul cu lănci strălucitoare și scăpărătoare. Își avea locul, se gândi el, pe coroana unei regine mitice sau atârând greu între sâni vreunei zeițe antice.

- Nu am văzut niciodată un safir atât de mare.

- Nu este safir. Iar când îi depuse piatra în mână, ar fi jurat că simțise transferul de căldură. E un diamant albastru, ce are în jur de o sută de carate. Tăiat sub formă de briliant, provenind probabil din Asia Mică. Nu se văd impurități cu ochiul liber și este o raritate atât ca mărime, cât și culoare. Aș spune că valoarea lui pe piață este de departe de trei ori mai mare decât suma banilor din geantă.

Nu se mai uita la piatră, ci la ea. Când își ridică ochii spre el, scutură din cap.

- N-am habar de unde știi. Dar știi. La fel cum sunt convinsă că nu... nu e... complet.

- Ce vrei să spui?

- Aș vrea să cunosc mai mult detalii, dar e un sentiment prea puternic, aproape o certitudine. Știu că piatra face parte dintr-un întreg. La fel cum știu că nu are cum să-mi aparțină. Nu aparține cu adevărat nimănui. Ni-mă-nui, repetă ea, silabisind cuvântul. Probabil l-am furat. Strânse din buze, își ridică bărbia și își îndreptă umerii. E posibil să fi omorât pentru el.

capitolul 2

Cade o conduse acasă. Cea mai bună variantă la care se putea gândi era să o ascundă departe de privirile altora. În plus, voia să depună geanta de pânză și conținutul acesteia în seiful său cât mai repede posibil. Ea nu protestase când o scosese afară din clădire, nu făcuse nici un comentariu în legătură cu micul Jaguar elegant, parcat în spațiul îngust din parcare cu asfalt crăpat.

Cade prefera să-și folosească sedanul obscur și zgâriat pentru treburile legate de jobul său, dar până nu-l scotea din service, trebuia să se descurce cu Jaguarul aerodinamic, care atrăgea privirile celor din jur.

Dar ea nu spuse nimic, nici măcar când ajunseră într-un cartier vechi și încântător, cu copaci umbroși și grațioși și cu gazoane îngrijite pline cu flori, intrând pe aleea unei respectabile case de cărămidă, în stil federal.

El se pregătise să-i explice că o moștenise de la o mătușă în vârstă care îl avea la inimă – ceea ce era destul de adevărat. Și că locuia acolo pentru că îi plăcea liniștea și confortul aceluia cartier respectabil din inima Washingtonului.

Dar ea nu puse nici o întrebare.

Lui Cade i se păru că era de-a dreptul sleită de puteri. Energia pe care se forțase să o adune pentru a ieși în stradă pe ploaie, drumul până la el la birou și relatarea celor întâmplare o epuizaseră, făcând-o să cadă în apatie.

Și să devină iarăși fragilă. Trebui să se stăpânească să nu o ia în brațe și să o ducă înăuntru. Vedea imaginea clar – bravul cavaler, apărătorul doamnei sale, ducând-o în brațe în castel, la adăpost de toți balaurii care îi făcuseră rău.

Chiar trebuia să nu se mai gândească la astfel de lucruri.

În schimb, ridică geanta de pânză, o luă de mână, fără a întâmpina nici o rezistență, și o conduse prin anticamera elegantă, de-a lungul holului, oprindu-se direct în bucătărie.

– Omletă, spuse el, trăgând un scaun și îndemnând-o să se așeze la masa cu picior.

– Da, în regulă. Mulțumesc.

Se simțea moale, amețită și plină de recunoștință. Bărbatul acesta nu o asalta cu întrebări și nici nu păruse șocat sau îngrozit de povestea ei. Poate că natura meseriei lui îl făcea să ia totul ca atare, dar, oricare ar fi fost motivul, îi era recunoscătoare că îi acorda timp să-și revină.

Acum, el se mișca prin bucătărie relaxat și sigur pe el, spărgând ouăle maronii într-un bol alb și punând pâinea la prăjit în prăjitorul așezat pe blatul de granit colorat. Ar fi trebuit să se ofere să-l ajute, se gândi ea. Cel puțin așa se cuvenea. Dar era atât de obosită și i se părea atât de plăcut să stea, pur și simplu, în bucătăria aceea mare, ascultând ropotul melodios al ploii pe acoperiș și privindu-l cum se ocupă de sarcina simplă a pregătirii micului dejun.

Avea grijă de ea. Iar ea îl lăsa. Bailey închise ochii și se întrebă dacă era genul de femeie care avea nevoie să fie îngrijită de un bărbat, dacă îi plăcea rolul de femeie neajutorată.

Spera din tot sufletul că nu. Apoi se întrebă de ce ar trebui să conteze atât de mult o latură minoră și neînsemnată a personalității ei, când nu putea fi sigură dacă nu era o hoată sau o criminală.

Se surprinse studiindu-și mâinile, mirându-se de ele. Unghii scurte, îngrijite și rotunjite, acoperite cu lac. Asta însemna că avea o fire pragmatică? Mâinile erau fine, fără bătăături. Puțin probabil să le fi folosit la o muncă se presupunea activitate fizică intensă.

Inelele... Foarte drăguțe, nu atât îndrăznețe, cât unice. Cel puțin așa păreau. Cunoștea pietrele care scânteiau sub privirea ei. Granat, citrin, ametist. Cum putea să cunoască numele pietrelor colorate și să nu știe cum o chema pe prietena ei cea mai bună?

Oare avea prieteni?

Era o persoană amabilă sau prefăcută, generoasă sau cusurgie? Râdea cu ușurință și plângea la filmele triste? Exista un bărbat pe care îl iubea și care o iubea?

Furase peste un milion de dolari și folosise urâtenia aceea de armă mică?

Tresări când Cade îi puse farfuria în față, pe masă, apoi se liniști când acesta îi puse o mână pe umăr.

- Trebuie să mănânci.

Se duse la aragaz și aduse ceașca pe care o lăsase acolo.

- Și cred că ceaiul e o variantă mai bună decât cafeaua.

- Da, mulțumesc.

Luă furculița, apucă puțină omletă și gustă.

- Îmi place. Reuși să schițeze un surâs ezitant și sfielnic, care îi înmuie inima lui Cade.

- E mai mult decât nimic. Se așeză în fața ei, cu cana lui de cafea. Sunt cunoscut în întreaga lume civilizată pentru omleta mea.

Zâmbetul ei prinse curaj, înflorind.

- Înțeleg de ce. Mărarul și boiaua pe care le-ai presărat deasupra sunt inspirate.

- Stai să vezi când vei gusta omleta mea spaniolă.

- Maestrul oului. Continuă să mănânce, îmbiată de atmosfera plăcută care se crease între ei. Gătești des?

Privi prin bucătărie. Un mobilier plăcut, dintr-un lemn deschis la culoare, cu blaturi din piatră colorată. O fereastră fără perdele, deasupra unei chiuvete duble de porțelan alb. Filtru de cafea, prăjitor, pagini din ziarul de dimineață în dezordine.

Încăperea era îngrijită, observă ea, dar nu la modul obsesiv. Și era într-un contrast vizibil cu dezordinea și haosul din biroul lui.

- Nu te-am întrebat dacă ești căsătorit.

- Divorțat, și gătesc atunci când mă satur să mănânc în oraș.

- Mă întreb ce fac eu - mănânc în oraș sau gătesc?

- Ai recunoscut boiaua și mărarul, când le-ai gustat. Se lăsă pe spate și sorbi din cafea, cercetând-o. Ești frumoasă. Ea își ridică brusc privirea, speriată și, observă el, subit îngrijorată. E doar o observație, Bailey. Trebuie să lucrăm cu ce avem. Ești frumoasă, de o frumusețe discretă, lipsită de ostentație, nimic care să pară contra-făcut sau scos intenționat în evidență. Nu te dai în vânt după lucrurile stridente și nu primești cu ușurință un compliment legat de felul în care arăți. De fapt, tocmai te-am făcut să devii agitată.

Ea își luă ceașca, ținând-o cu ambele mâini.

- Asta încerci?

- Nu, dar e interesant și dulce felul în care roșești și mă privești cu suspiciune, în același timp. Poți să te relaxezi, nu îți fac avansuri. Dar era un gând, recunosc el, un gând fascinant și provocator. Și nu cred că ești ușor de cucerit, continuă el. Mă îndoiesc că un bărbat ar putea obține ce-și dorește doar spunându-ți că ai o privire caldă și niște ochi de culoarea coniacul lui, și că acel contrast dintre ei și vocea ta detașată și cultivată are un impact sexual al naibii de puternic.

Ea ridică ceașca și, cu toate că se simțea stânjenită, continuă să-l privească în ochi.

- Aș zice că îmi cam faci avansuri.

Gropițele lui fermecătoare își făcură apariția în timp ce pe buze îi înflori un zâmbet larg.

- Vezi? Nu ești ușor de cucerit. Ești politicoasă, chiar foarte politicoasă și manierată. Ai un accent de New England, Bailey.

Privindu-l țintă, ea lăsă din nou ceașca jos.

- New England?

- Connecticut, Massachusetts... nu sunt sigur. Dar există în vocea ta niște indicii de fată educată în sânul înaltei societăți din nord, mai ales când abordezi un ton glacial.

- New England. Se strădui să facă o conexiune, o mică legătură. Nu îmi spune nimic.

- E încă o informație de la care pot porni. Ești o femeie plină de rafinament. Fie te-ai născut cu el, fie ți l-ai educat; în orice caz, îl ai. Se ridică și îi luă farfuria. Și la fel se poate spune și despre epuizare. Trebuie să dormi.

- Da. Gândul de a se întoarce în camera de hotel îi stârni un fior pe care cu greu îl stăpâni. Să te sun la birou pentru a stabili următoarea întrevvedere? Mi-am notat hotelul și numărul camerei în care stau. M-ai putea suna acolo dacă aflu ceva.

- Nu te întorci acolo. O prinse din nou de mână, o ridică în picioare și o conduse afară din bucătărie. Poți sta aici. E loc destul.

- Aici?

- Cred că cel mai bine e să stai undeva unde pot fi cu ochii pe tine, cel puțin momentan. Ajungând în hol, o conduse pe scări până la etaj. E un cartier sigur și liniștit, și până nu aflăm cum ai pus mâna pe un milion două sute și pe un diamant cât pumnul, nu vreau să umbli pe străzi.

- Nu mă cunoști.

- Nici tu. Asta e încă un lucru la care vom lucra.

Deschise ușa unei camere în care lumina slabă pătrundea pe furiș prin perdelele de dantelă, răsfrângându-se pe podeaua de stejar lustruită. În fața șemineului în care era așezată o ferigă se afla un mic spațiu de relaxare, cu fotolii și o masă lăcuită. Pe patul cu baldachin, acoperit cu perne pufoase și ademenitoare, era întinsă

o cüvertură având drept model niște de inele de logodnă înlântuite.

- Trage un pui de somn, o sfătui el. Ai o baie acolo, iar în timp ce te odihnești o să caut niște haine în care să te schimbi.

Simți că o îneacă lacrimile din nou și i se puse un nod în gât din pricina amestecului de teamă, recunoștință și epuizare ucigătoare.

- Îți inviți toți clienții la tine acasă și îi tratezi ca pe niște oaspeți?

- Nu. Îi atinse obrazul, pentru că voia să o tragă aproape de el, să-i simtă capul pe umăr, dar își îndepărtă mâna. Doar pe cei care au nevoie. Merg jos. Am niște lucruri de făcut.

- Cade! Îi prinse mâna și i-o ținu un moment întra ei. Mulțumesc. Se pare că am ales numele potrivit din cartea de telefoane.

- Odinhește-te. Lasă-mă pe mine să mă îngrijerez o vreme.

- Așa voi face. Nu închide ușa, spuse ea iute când el ieși în hol.

El o deschise, uitându-se la ea cum stătea acolo în conturul de lumină, părând atât de fragilă, atât de pierdută.

- Mă găsești jos.

Îi ascultă pașii îndepărtându-se, înainte de a se prăbuși pe bancheta capitonată de la picioarele patului. Putea să fie o nesăbuintă din partea ei să aibă încredere în bărbatul acesta, să-și încredințeze viața în mâinile lui, așa cum o făcuse. Dar avea, într-adevăr, încredere în el. Nu numai pentru că lumea ei se rezuma la el și la ce îi spusese el, ci pentru că toate instinctele îi spuneau că era un bărbat în care putea să se încreadă.

Era posibil să nu fi fost decât încredere oarbă și speranță disperată, dar, momentan, se îndoia că putea supraviețui măcar pentru o oră fără aceste două lucruri. Așadar, viitorul ei depindea de Cade Parris, de abilitatea lui de a se ocupa de prezentul ei și de iscusința lui de a-i dezgropa trecutul.

Își scoase pantofii și sacoul, pe care îl împături și-l așază pe banchetă. Aproape amețită de epuizare, urcă

în pat și se întinse peste cuvertură, adormind în clipa în care atinse perna cu obrazul.

La parter, Cade luă amprentele lui Bailey de pe ceașca de ceai. Avea conexiunile necesare pentru a le verifica rapid și discret. Dacă avea cazier sau dacă lucrase vreodată pentru guvern, o va identifica ușor.

Va verifica la persoane dispărute, să vadă dacă exista cineva cu semnalmentele ei. Și asta era ușor.

Banii și diamantul ofereau o altă rută. Furtul unei pietre de o asemenea mărime nu avea cum să nu ajungă la știri. Trebuia să verifice datele pe care i le oferise Bailey despre piatră, apoi să se documenteze.

Trebuia să verifice și dacă arma era înregistrată și să-și consulte sursele cu privire la omuciderile sau împușcăturile recente cu o armă de calibrul .38.

Toți acești pași ar fi fost mult mai eficienți dacă i-ar fi făcut personal, dar nu voia să o lase singură încă. Putea să se panicheze și să fugă, și nu dorea să riște să o piardă.

Era la fel de posibil ca ea să se trezească din somn, să-și amintească cine era și să se întoarcă la propria ei viață înainte ca el să aibă șansa de a o salva.

Își dorea foarte mult să o salveze.

După ce încuie seiful din bibliotecă în care ascunsese geanta, porni computerul și notă ce avea de făcut, își reaminti că era posibil ca ea să aibă un soț, șase copii, douăzeci de amanți geloși sau un cazier lung cât Pennsylvania Avenue. Dar pur și simplu nu-i păsa.

Era domnița lui aflată la ananghie și, la naiba, avea să o țină lângă el.

Dădu telefoanele pe care voia să le dea și aranjă ca persoana de contact pe care o avea la secția de poliție să-i trimită amprentele. Acest mic serviciu urma să-l coste o sticlă de whisky de calitate, dar Cade acceptă că nimic nu era gratuit.

-Apropo, Mick, ai auzit ceva legat de vreun furt de bijuterii? Unul de proporții?

Cade și-l imagina limpede pe detectivul Mick Marshall căutând prin hârtii, cu receptorul strâns lipit

de ureche pentru a bloca zgomotul din jur, cu cravata strâmbă și cu părul lui roșcat și sărmos zbârlit, cu figura mereu încruntată.

- Ai vreo veste, Parris?

- Doar un zvon, spuse Cade relaxat. Dacă a avut loc un furt de proporții, mi-ar folosi o legătură cu compania de asigurări. Trebuie să-mi plătesc chiria, Mick.

- La naiba, nu știu de ce nu cumperi mai întâi clădirea, și apoi să dărâmi cursa aia de șobolani, băiat de bani gata ce ești!

- Sunt un excentric; așa sunt numiți băieții de bani gata care se împrietenesc cu oameni ca tine. Deci, ce știi?

- N-am auzit absolut nimic.

- În regulă. Am un Smith and Wesson de calibrul .38, special. Cade îi turui în telefon seria, răsucind arma în mână. Mi-l verifici, te rog?

- Două sticle de whisky, Parris.

- La ce sunt buni prietenii? Ce mai face Doreen?

- Neobrăzată ca întotdeauna. De când i-ai adus lălele alea nenorocite, nu mai am pace. De parcă aş avea timp să stau să îi iau buchete în fiecare seară, înainte să mă duc acasă. Ar trebui să-ți cer trei sticle de whisky.

- Dacă afli ceva despre vreo piatră prețioasă care lipsește, Mick, îți cumpăr o ladă. Ne auzim.

Cade închise telefonul și se holbă cu răutate la computer. Omul și mașina vor trebui să se împace pe parcursul micii cercetări ce avea să urmeze.

Îi luă cam de trei ori mai mult decât estima el că i-ar fi luat unui copil obișnuit de doisprezece ani să introducă CD-ul, să caute și să găsească ce căuta. Amnezie.

Cade mai bău o cafea și află mai multe lucruri despre mintea umană decât dorise vreodată să știe. Pentru un scurt moment neplăcut, se temu că Bailey ar putea avea o tumoare. Că s-ar putea să aibă și el una. Îl cuprinse o îngrijorare profundă față de trunchiul său cerebral, apoi își reaminti de ce nu se apucase de medicină, așa cum sperase mama lui.

Corpul uman, cu toate trucurile și bombele sale cu ceas, era, pur și simplu, prea înspăimântător pentru el.

Prefera să înfrunte mai curând o armă încărcată decât capriciile propriilor sale organe interne.

În cele din urmă, concluzionă, oarecum ușurat, că era puțin probabil ca Bailey să aibă o tumoare. Toate semnalele indicau amnezie isterică, care putea dispărea la câteva ore după traumă sau putea dura săptămâni. Luni. Ani chiar.

Ceea ce îi făcea, se gândi el, să o ia de la zero. Acel CD medical, pe care îl primise odată cu computerul, arăta că amnezia era mai curând un simptom decât o boală și că tratamentul implica găsirea și îndepărtarea cauzei.

Aici intervenea el. Lui Cade i se părea că un detectiv era la fel de calificat ca un doctor să se ocupe de problema lui Bailey.

Întorcându-se iar la computer, introduse cu grijă notițele, întrebările și concluziile la care ajunsese până atunci. Satisfăcut, urcă la etaj să-i găsească niște haine.

Ea nu știa dacă era vis sau realitate, nici măcar dacă era visul ei sau realitatea altcuiva. Dar i se părea familiar, straniu de familiar...

Camera aceea întunecată, fasciculul puternic al luminii împrăștiat de lampa de pe birou. Elefantul. Ce ciudat! Elefantul parcă rânjește la ea, cu trompa ridicată în aer în semn de noroc, cu ochii albaștri și scânteietori licărind, amuzându-se în secret.

Un râs feminin – din nou familiar, și atât de reconfortant. Un râs prietenesc, intim.

„Trebuie să fie Paris, Bailey. Nu ne vom mai petrece încă două săptămâni ca să vedem cum scarmeni tu mizeria. Ai nevoie de romantism, pasiune, sex. Ai nevoie de Paris.“

Un triunghi auriu și scânteietor. Și o cameră plină de lumină, o lumină puternică, orbitoare. Un bărbat care nu e bărbat, cu un chip atât de blând, atât de înțelept, atât de generos, încât îți încălzește sufletul. Și triunghiul de aur pe care îl ține în mâini, oferindu-l, puterea lui uluitoare, forța pietrelor de un albastru adânc, adăpostite în fiecare unghi, aproape palpabilă. Iar pietrele lucesc

și pulsează ca niște inimi, părând a sălta în aer ca stelele, stele căzătoare care împrăștie lumină.

Frumusețea lor rănește ochii.

Iar ea le ține în mâini, iar mâinile îi tremură. Furia, o furie zguduitoare năvălește în ea; teamă, panică și furie. Pietrele îi zboară din mâini, întâi una, apoi a doua, bătând din aripi ca niște păsări. Iar cea de-a treia îi e lipită de inimă, de mâna ei deschisă, protectoare.

Scânteieri argintii, fulgere de argint explodând. Și buibuituri de tobe detunând și scuturând pământul. Sânge. Sânge peste tot, revărsându-se ca un râu hidos.

Dumnezeule, e umed, la fel de roșu, de umed și de întunecat ca iadul.

Aleargă, se împiedică, cu inima bubuindu-i în piept. E întuneric din nou. Lumina s-a stins, la fel și stelele. Se află pe un coridor, iar pașii ei reverberează ca tunetul care urmează trăsnetului. Vine după ea, o urmărește în întuneric, în vreme ce pereții se strâng din ce în ce mai tare în jurul ei.

Aude elefantul trâmbițând, iar fulgerul lovește mai aproape. Se târăște în peșteră și se ascunde, tremurând și scheunând ca un animal când fulgerul lovește lângă ea.

- Gata, scumpo! Gata, draga mea! Nu e decât un vis urât.

Se târăște afară din întuneric către vocea aceea liniștită, îngropându-și chipul rece și umed în umărul lat și puternic.

- Sânge. Atât de mult sânge. Lovită de fulger. Vine. E aproape.

- Nu, s-a dus acum.

Cade își apăsă buzele pe părul ei, legănând-o. Când intrase în dormitor să-i lase un halat, o găsisse plângând în somn. Acum se încleșta de el, tremurând, așa că o luă în poală ca pe un copil.

- Ești în siguranță acum. Promit.

- Stelele. Trei stele. Prizonieră între vis și realitate, se foia neliniștită în brațele lui. Trebuie să merg la Paris.

- Ai ajuns. Sunt lângă tine. Îi dădu capul pe spate, atingându-i tâmpla cu buzele. Lângă tine, repetă el,

așteptând ca ochii ei să se limpezească și să-l vadă. Relaxează-te acum. Sunt lângă tine.

- Nu pleca.

Cutremurându-se ușor, ea își odihni capul pe umărul lui, exact așa cum își imaginase Cade. Inima lui se înmuie brusc, zguduindu-l.

Presupunea că dragostea la prima vedere era pur și simplu inevitabilă.

- Nu voi pleca. O să am grijă de tine.

Vorbele acestea au fost suficiente pentru a o face să nu mai tremure.

Se relaxă, lipită de el, închizând iar ochii.

- A fost doar un vis, dar atât de năucitor, atât de înspăimântător. Nu înțeleg nimic din el.

- Povestește-mi.

O ascultă cum se lupta să-și amintească detaliile, să le pună în ordine.

- Atâtea emoții, valuri uriașe de emoții. Furie, șoc, senzația de trădare și teamă. Apoi groaza. O groază profundă și incontrollabilă.

- Asta ar putea explica amnezia. Nu ești pregătită să înfrunți amintirea, așa că, pur și simplu, o blochezi. E un fel de isterie, de tulburare conversivă.

- Isterie? Termenul o făcu să-și ridice bărbia. Sunt isterică?

- E un fel de-a spune. Își trecu încheieturile degetelor peste bărbia ei ridicată. Te prinde.

Cu o mișcare fermă și hotărâtă, care îl făcu să se încrunte, ea îi îndepărtă mâna de pe față.

- Nu-mi place termenul ăsta.

- Îl folosesc într-un sens strict medical. Nu ai fost lovită în cap, nu?

Ea își miji ochii în clipa aceea.

- Nu-mi amintesc, dar, la urma urmelor, sunt isterică.

- Drăguț. Ce vreau să spun e că amnezia poate fi rezultatul unei comoții.

Îi răsuci o șuviță de păr în jurul degetului în timp ce vorbea, pentru a-i simți textura.

- Mereu am crezut că e o prostie sau o chestie desprinsă din filmele de la Hollywood, dar scrie clar

în tratatul de medicină. O altă cauză este o disfuncționalitate cerebrală, cum ar fi... îmi vei scuza termenul... isteria.

În clipa aceea, ea își încleștă dinții.

- Nu sunt isterică, deși sunt sigură că aș putea fi, dacă dorești o demonstrație.

- Am avut parte de destule. Am surori.

Îi cuprinse fața în mâini cu un gest atât de dezarmant, încât ochii ei mijiți se deschiseră larg.

- Bailey. Ai probleme, asta e concluzia. Și le vom rezolva.

- Ținându-mă în poală?

- Asta e doar un beneficiu colateral. Când zâmbetul ei îi înflori din nou pe buze și începu să se retragă, el o strânse mai tare. Îmi place. Mult.

Ea citi ceva mai mult decât amuzament în ochii lui, ceva care îi făcu pulsul să se accelereze.

- Nu cred că e înțelept să flirtezi cu o femeie care nu știe cine e.

- Poate că nu, dar e distractiv. Și te va ajuta să te gândești la altceva.

Descoperi că era complet fermecată de felul în care apăreau și dispăreau gropițele în obrajii lui, de felul în care i se arcuia colțul gurii, doar atât cât să scoată la iveală un zâmbet strâmb. Se gândi că ar fi o gură potrivită pentru un amant, iute, pricepută, plină de energie. Își imagina prea bine cum s-ar potrivi peste a ei.

Poate pentru că nu-și imagina nici o altă gură, nu-și amintea nici un alt gust, nici o altă textură. Și pentru că asta l-ar face, oarecum, să fie primul care o sărută. Gândul la această posibilitate o făcu să simtă fiori de încântare pe șira spinării.

El îi lăsă capul pe spate, încet, alunecând cu privirea de la ochii ei spre buze, și înapoi. Își imagina perfect, și era cât se poate de sigur, că în clipa în care buzele lor se vor întâlni pentru prima oară, va auzi muzică.

- Vrei să încercăm?

Dorința, puternică, deplină și zguduitoare, năvăli în ea, zdruncinându-i nervii, înmuindu-i membrele. Se simțea în siguranță cu el, cu acest străin căruia

îi încredințase viața. Cu bărbatul acesta despre care știa mai multe decât știa despre ea însăși.

- Nu pot. Îi puse o mână pe piept, surprinsă că oricât de calmă suna vocea lui, inima îi bătea la fel de tare ca a ei. Și pentru că bătea astfel, putea fi sinceră. Mi-e teamă.

- Din experiența mea, sărutul nu e ceva înspăimântător, decât dacă vorbim despre bunica Parris, caz în care e absolut terifiant.

O făcu să zâmbească din nou, iar de data asta, când ea se mișcă, Cade îi dădu drumul.

- Mai bine să nu complicăm lucrurile mai mult decât sunt deja. Cu mișcări nesigure, își dădu părul pe spate, desprinzându-și privirea de la el. Aș vrea să fac un duș, dacă ești de acord. Să mă spăl puțin.

- Sigur. Ți-am adus un halat și niște jeanși pe care îi poți sufleca. N-am găsit altceva mai bun pe post de curea, în afară de niște sfoară de rufe. Îi va împiedica să cadă de pe tine și vor constitui o ținută unicat.

- Ești foarte dulce, Cade.

- Așa spune toată lumea. Își suprimă puseul de dorință și se ridică. Te descurci singură timp de o oră? Trebuie să mă ocup de niște lucruri.

- Da, mă voi descurca.

- Trebuie să-mi promiți că nu vei părăsi casa, Bailey. Ea își ridică mâinile.

- Unde să mă duc?

El își așază palmele pe umerii ei, așteptând să-i întâlnească privirea.

- Promite-mi că nu vei părăsi casa.

- Bine, promit.

- Nu lipsesc mult. Se îndreptă către ușă, oprindu-se. Și, Bailey? Gândește-te.

Îi surprinse licărul din ochi înainte ca el să se întoarcă, dându-i de înțeles că nu se referea la împrejurările care o aduseseră la el în casă. Se duse la fereastră și îl privi urcând în mașină și plecând, după care începu să se gândească deja la ceea ce-i spusese. La el.

Se mai gândea la ea cineva. Gânduri întunecate, răzbunătoare. Îi scăpase printre degete și, odată cu ea, trofeul și puterea pe care le dorea cu înflăcărare.

Își primise prețul convenit pentru incompetență, dar nu era nici pe departe suficient. O va găsi, și când se va întâmpla lucrul acesta, va plăti un preț mult mai mare. Va plăti cu viața, negreșit, dar nu asta conta.

Important era că va avea parte de durere și de o mare teamă. Asta îi va aduce satisfacție.

Banii pe care îi pierduse nu însemnau nimic, erau aproape la fel de neînsemnați ca viața unei femei nesăbuite. Dar ceea ce deținea ea era menit să fie al lui. Avea să redobândească ceea ce îi aparținea.

Erau trei. Individual, erau neprețuite, dar laolaltă, valoarea lor depășea imaginabilul. Făcuse deja pașii necesari pentru a le recupera pe cele două pe care ea încercase cu nechibzuință să le ascundă de el.

Va dura un pic, firește, dar le va recăpăta. Era important să fie atent, să fie prudent, să fie sigur că le va redobândi și să se asigure că actele de violență nu îi vor putea fi imputate.

Dar, în curând, două din piesele triumphiului vor fi ale lui, două stele străvechi, cu toată frumusețea, lumina și puterea lor. Stătea în încăperea pe care o construise special pentru comorile sale, cele dobândite, furate sau luate cu prețul sângelui. Bijuterii și tablouri, statui și blănuri rare, toate licăreau și scânteiau în peștera lui secretă, peștera lui Aladin.

Socul asemănător unui altar, pe care îl proiectase pentru a-și adăposti bunul cel mai prețios era gol, așteptând.

Dar în curând...

Avea să le aibă pe două dintre ele, și când o va avea și pe a treia, va deveni nemuritor.

Iar femeia va fi moartă.

capitolul 3

În oglindă se răsfrângea imaginea trupului ei, își spusese Bailey, și ar face bine să se obișnuiască cu el. Pe sticla

aburită de duș, pielea ei părea palidă și netedă. Își puse cu sfială mâna pe un sân.

Degete lungi, cu unghii tăiate scurt, sâni mici. Brațele erau un pic cam slabe, observă ea încruntându-se. Poate că ar trebui să înceapă să se gândească să facă exerciții, pentru a le da un contur.

Nu părea să aibă grăsime pe talie sau pe șolduri, așa că probabil făcea sport. Iar coapsele păreau a fi tonifiate.

Avea pielea albă, fără urme de bronz.

Ce înălțime avea? În jur de un metru șaizeci și doi? Și-ar fi dorit să fie mai înaltă. Parcă dacă o femeie urma să-și înceapă viața la douăzeci și ceva de ani, trebuia să aibă posibilitatea de a alege cum arată. I-ar fi plăcut să aibă sâni mai mari și picioare mai lungi.

Amuzată, se întoarse, răsucindu-și capul să-și studieze spatele. Și rămase cu gura deschisă. Avea un tatuaj pe fund.

Ce Dumnezeu căuta un tatuaj cu... era un unicorn?... pe fund? Era nebună? Împodobirea trupului era una, dar tocmai în locul acela însemna că își expusese acea parte anatomică în fața unui străin cu un ac în mână.

Băuse prea mult?

Ușor stânjenită, se înfășură într-un prosop și ieși repede din baia aburită.

Își petrecu o vreme aranjându-și cât de bine putu jeanșii și cămașa pe care i le lăsase Cade. Își atârână taionul frumos pe umerăș și netezi cuvertura. Apoi lăsă să-i scape un oftat și își trecu degetele prin părul umed.

Căde o rugase să rămână în casă, dar nu îi ceruse să stea în camera ei. Avea să o cuprindă din nou agitația, gândindu-se la genți cu bani, la diamante albastre imense, la crimă și tatuaje, dacă nu găsea ceva care să îi distragă atenția.

Ieși, dându-și seama că nu o deranja să fie singură în casă. Presupunea că asta se datora sentimentelor ei față de Cade. Nici el nu o făcea să se simtă stânjenită. Aproape din primul minut simțise că putea să vorbească deschis cu el, să se bazeze pe el.

Și își imagina că asta se întâmpla din cauză că nu mai vorbise cu nimeni și că nu se putea baza pe altcineva.

Cu toate astea, era un bărbat amabil, politicos. Inteligent, rațional, după cum bănuia, căci altfel nu s-ar fi putut face detectiv particular. Avea o privire înțelegătoare, un zâmbet minunat și era plin de umor. Brațele lui puternice erau dovada unui caracter pe măsură, credea ea.

Iar gropițele lui o făceau să simtă mâncărimi în degete din pricina dorinței de a le mângâia.

Dormitorul lui. Își mușcă buza, stând în ușă. Era nepoliticos să-și vâre nasul. Se întrebă dacă era, de fel, lipsită de scrupule, nepăsătoare la sentimentele sau intimitatea celorlalți. Dar avea nevoie de ceva, de orice, pentru a umple toate aceste spații goale. Iar el lăsase ușa deschisă.

Trecu pragul.

Era o cameră spațioasă, care purta amprenta lui. Jeanși aruncați pe un scaun, șosete pe podea. Se abținu să nu le ridice, căutând un coș de rufe. Mărunțiș și doi butoni de cămașă aruncați pe măsuța de toaletă. Un scrin vechi splendid, în care se aflau negreșit tot felul de lucruri de-ale lui.

Nu trase de mânerele de alamă, deși își dorea să o facă.

Patul era mare, nefăcut, încadrat de liniile simple ale cadrului. Așternuturile șifonate erau de un albastru-închis și nu putu rezista să nu-și treacă degetele pe deasupra lor. Probabil că miroseau a el - parfumul acela ușor mentolat.

Când se surprinse întrebându-se dacă dormea gol, își simți obrajii îmbujorându-se și își întoarse privirea.

Avea un șemineu frumos, de cărămidă, cu o poliță din pin lustruit deasupra. În cămin se afla o văcuță caraghioasă de alamă, care o făcu să zâmbească. Pe un raft încastrat în perete se aflau cărți puse în dezordine. Bailey studie cu seriozitate titlurile, întrebându-se pe care o citise. Se vedea că prefera romanele polițiste și cele bazate pe cazuri adevărate de crimă, dar titlurile îi erau cunoscute. Ceea ce o făcu să se simtă mai bine.

Fără să se gândească, luă o cană de cafea folosită și o sticlă goală de bere și le duse jos.

Nu fusese prea atentă la aspectul casei, când intraseră. Totul fusese atât de încetșat, atât de distorsionat în mintea ei. Dar acum studie liniile simple și elegante, încântătoare ferestrele înalte, cu tăietura lor clasică, și obiectele vechi și lucioase.

Contrastul dintre casa luxoasă și biroul de mâna a doua o frapă, făcând-o să se încrunte. Clăti cana în chiuvetă, găsi coșul cu obiecte de reciclat și puse sticla în el, apoi porni într-un tur al parterului.

Îi luă mai puțin de zece minute să ajungă la o concluzie. Omul era plin de bani.

Casa era ticsită de comori, demne de a fi expuse în muzeu. De asta era absolut sigură. Poate că nu înțelegea ce era cu unicornul de pe fundul ei, dar înțelegea valoarea unui scrin din lemn de cireș, cu incrustații. Nu putea spune de ce.

Recunosc vase Waterford, argint georgian. Porțelanul de Limoges din vitrina din sufragerie. Și se îndoia serios că peisajul lui Turner era o copie.

Se uită pe fereastră. Gazon bine îngrijit, copaci bătrâni și impunători, trandafiri înfloriți. De ce ar vrea un bărbat care trăiește într-un asemenea stil să muncească într-o clădire dărăpănată, într-un birou sufocant și înghesuit?

Apoi zâmbi. Părea că el, Cade Parris, era o enigmă la fel de mare ca ea. Iar ideea asta o relaxă de-a dreptul.

Se întoarse în bucătărie, sperând să se facă utilă dacă pregătea niște ceai cu gheață sau ceva de mâncare pentru prânz. Când sună telefonul, sări ca arsă. Robotul telefonic piui și se auzi vocea lui Cade, calmând-o din nou: „Ați sunat la 555-2396. Lăsați un mesaj și vă voi contacta“.

- Cade, devine foarte enervant. Vocea femeii era încordată și nerăbdătoare. Ți-am lăsat vreo zece mesaje la birou în dimineața aceasta. Ai putea să-mi răspunzi măcar din politețe. Mă îndoiesc sincer că ești atât de ocupat cu ceea ce numești tu „clienți“, încât să nu vorbești cu propria mamă. Se auzi un oftat, profund

și sonor. Știu prea bine că nu ai contactat-o pe Pamela, ca să faci aranjamentele necesare pentru seara asta. M-ai pus într-o postură stânjenitoare. Plec la Dodie's la un joc de bridge. Mă găsești acolo până la patru. Nu mă face de răs, Cade. Apropo, Muffy este foarte nervoasă pe tine.

Se auzi un clic apăsător. Bailey se trezi că își drege glasul. Simțea că atacul acela verbal, rece și apăsător, se răsfârșise asupra ei. Și o făcu să se întrebe dacă și ea avea o mamă cicălitoare, care se aștepta din partea ei să fie obedientă. Care își făcea griji pentru ea.

Umplu ceainicul, îl puse pe aragaz și scoase o carafă. Tocmai căuta pliculețe de ceai când telefonul sună din nou.

- Ei bine, Cade, Muffy la telefon. Mama mi-a spus că încă nu a reușit să dea de tine. E limpede că eviți să ne răspunzi la telefon, pentru că nu vrei să-ți recunoști purtarea lamentabilă. Știi prea bine că aseară a fost recitalul de pian al Camillei. Ai fi putut măcar să-ți faci apariția și să pretinzi că ai o oarecare loialitate față de familia ta. Nu că mă așteptam la mai mult din partea ta. Sper din suflet să ai cel puțin decența să o suni pe Camilla și să-ți ceri scuze. Refuz să mai vorbesc cu tine până nu faci asta.

Clic.

Bailey răsuflă din tot sufletul, dându-și ochii peste cap. Familiile, se gândi ea, erau evident posesiuni dificile și complexe. Dar poate că avea și ea un frate care era la fel de... ei bine... dat naibii ca Muffy cea cu limba ascuțită.

Lăsă ceaiul să se decanteze, apoi deschise frigiderul. Găsi o mulțime de ouă. Asta o făcu să zâmbească. Mai era o cutie cu șuncă feliată, niște brânză, iar când descoperi niște roșii mari și rotufeie, hotărî că avea tot ce-i trebuia.

O vreme se frământă dacă să aleagă muștar sau maioneză și dacă trebuia să îndulcească ceaiul sau nu. Fiecare mic detaliu era ca o cărămidă în reconstruirea propriei persoane. În timp ce tăia cu grijă roșiile felii, auzi ușa trântindu-se și se însenină.

Dar când vru să strige, cuvintele i se opriră în gât. Dacă nu era Cade? Dacă o găsiseră? Și veniseră după ea? Mâna i se strânse pe mânerul cuțitului și se retrase către ușa din spate a bucătăriei. Teama, profundă și incontrolabilă, îi aduse broboane de sudoare lipicioasă pe piele. Inima îi urcă în gât.

Să fugă, să fugă de Fulgerul acela ascuțit, distrugător. În întuneric, cu propria-i respirație țipând în interiorul minții ei îngrozite. Sânge peste tot.

Degetele i se încordară pe clanță, apăsară, pregătindu-se să fugă sau să lupte.

Când intră Cade, ea lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Cuțitul îi căzu pe podea, și ea i se aruncă în brațe.

- Tu ești. Tu ești.

- Sigur că da. Știa că ar fi trebuit să se simtă vinovat că teama o catapultase în brațele lui, dar nu era decât un om și el. Ea se înmuiase toată, provocându-i o senzație extraordinară. Ți-am spus că ești în siguranță aici, Bailey.

- Știu. M-am simțit în siguranță. Dar când am auzit ușa, m-am panicat un minut.

Se agăță de el, peste măsură de recunoscătoare să-l aibă lângă ea. Își retrase capul și îl privi țintă.

- Am vrut să fug, să fug pur și simplu, când am auzit ușa și mi-a trecut prin cap că ar putea fi altcineva. Mă urăsc pentru faptul că sunt atât de lașă și că nu știu ce să fac. Parcă nu pot... să gândesc.

Se opri ca vrăjită. El o mângâia pe obraz în timp ce ea bătea câmpii, privind-o fix în ochi. Brațele ei îi înconjuraseră mijlocul, aproape lipindu-se de el. Mâna pe care el i-o trecuse prin păr îi cuprindea acum ceafa, mângâind-o blând cu degetele.

Așteptă și văzu schimbarea din ochii ei. Buzele lui se arcuiră, doar cât să-i facă inima să tresară înainte ca el să-și plece capul și să-i atingă gura ușor.

„O, încântător...” Acesta a fost primul ei gând. Era încântător să fie ținută atât de ferm, să fie gustată atât de tandru. Era un sărut această dulce împreunare a buzelor, care făcea sângele să fiarbă în surdina și sufletul să suspine. Cu un murmur înăbușit, își strecură mâinile

pe spatele lui, ridicându-se pe vârfuri pentru a ieși în întâmpinarea acelei rugăminți răbdătoare.

Când Cade își trecu limba peste buzele ei, strecurând-o între ele, ea se cutremură de plăcere. Și se deschise la fel de firesc ca un trandafir care înflorește în soare.

El intuise că asta se va întâmpla. Cumva, știuse că va fi și sfioasă, și generoasă, că va avea un gust proaspăt, un parfum suav. Era imposibil să o fi întâlnit doar cu câteva ore înainte. I se părea că femeia pe care o ținea în brațe fusese a lui dintotdeauna.

Și era incitant, de-a dreptul ațățător să știe că sărutul lui era primul pe care avea să și-l amintească. Că în mintea și inima ei era singurul bărbat care o ținea și o atingea astfel. Era primul care o făcea să tremure, numele lui era primul pe care îl murmură, când o invadea dorința.

Iar când îi murmură numele, toate celelalte femei pe care le ținuse vreodată în brațe se evaporară. Era prima pentru el.

Își adânci sărutul treptat, conștient fiind cât de ușor o putea răni sau speria. Dar ea se însufleți subit în brațele lui, răspunzându-i dezlănțuită, cu gura flămândă și fierbinte, cu trupul încordat și trepidând lipit de el.

Bailey se simțea vie, extraordinar de vie, conștientă de fiecare bătaie sălbatică a propriei inimi. Își strecurase mâinile în părul lui, strângându-l în pumn, ca și când ar fi vrut să-l tragă în ea. Prezența lui îi umplea toate spațiile acelea goale, tot vidul acela înfricoșător. Asta era viața. Era ceva real. Asta conta.

- Ușor.

Cade de-abia putu rosti cuvântul, dorindu-și din tot sufletul să nu fie nevoit să-l spună. Tremura la fel de tare ca ea, și știa că, dacă nu se retrăgea, dacă nu-și recăpăta cât de cât controlul, avea să o posede exact acolo unde se aflau.

- Ușor, spuse el iar, apăsându-i capul pe umărul lui, ca să nu mai fie ispitit să-i devoreze gura aceea carnoasă și lacomă.

Ea vibra lipită de el, cu nervii întinși de dorință și cu ecoul senzațiilor reverberându-i în întreaga ființă.

- Nu știu dacă am simțit vreodată așa ceva. Pur și simplu nu știu.

Cuvintele ei îl aduseră cu picioarele pe pământ puțin cam prea brusc. Nu știa, își reaminti el. El știa. Nu mai trăise niciodată asemenea senzații.

- Nu-ți face griji. Se desprinse de ea, apoi îi masă umerii, care erau din nou încordați. Să știi că nu a fost ceva obișnuit, Bailey. Dar pentru moment ar trebui să fie îndeajuns.

- Dar... își mușcă buza când el se întoarse și deschise frigiderul. Am făcut... fac ceai cu gheață.

- Vreau o bere.

Ea tresări auzind tonul acela apăsător.

- Ești furios.

- Nu. Desfăcu rapid capacul și dădu pe gât trei înghițituri lungi. De fapt, da. Pe mine... puțin. Eu am apăsător butoanele, la urma urmelor.

Lăsă sticla jos și o studie din cap până-n picioare. Stătea cu brațele strâns încrucișate la nivelul taliei. Jeanșii lui i se adunau în pliuri în jurul șoldurilor, iar cămașa îi atârna pe umeri. Avea picioarele goale și părul răvășit pe umeri.

Părea complet lipsită de apărare.

- Hai să spunem lucrurilor pe nume, în regulă? Se sprijini de blat, pentru a păstra distanța. Am simțit clicul din clipa în care ai intrat în birou. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. M-am gândit că e din cauză că arăți bine, că erai la ananghie și că ai venit să mă cauți. Am o slăbiciune pentru oamenii aflați la ananghie, în special pentru femeile frumoase. Bău din nou, mai încet de data aceasta, în timp ce ea îl privea serioasă, cu mare atenție. Dar nu e doar asta, Bailey, sau cel puțin nu e tot. Vreau să te ajut. Vreau să aflu totul despre tine, la fel de mult cum vrei și tu. Dar, totodată, vreau să fac dragoste cu tine, încet, foarte încet, astfel încât fiecare secundă să dureze cât o oră. Și, după ce terminăm de făcut dragoste și stai goală și moale sub mine, vreau să o iau de la capăt.

Acum Bailey își încrucișă brațele peste sâni, ca să-și potolească inima care îi zvâcnea în piept.

- Of, a fost tot ce a reușit ea să spună.

- Și așa voi face. Când te vei mai întrema puțin.

- Of, spuse ea din nou. Ei bine. Își dresese glasul. Cade, s-ar putea să fiu o criminală.

- Ihm. Calm din nou, inspectă sendvișurile în curs de pregătire de pe blatul din bucătărie. Așadar, asta e prânzul?

Ea își miși ochii. Ce fel de răspuns era acesta din partea unui bărbat care tocmai îi spusese că vrea să facă dragoste cu ea până o lasă fără vlagă?

- E posibil să fi furat o grămadă de bani, să fi omorât oameni, să fi răpit un copil nevinovat.

- Sigur. Își puse câteva felii de șuncă pe pâine. Da, ești o adevărată renegată, scumpo. Oricine își poate da seama de asta. Ai în ochi scânteia aceea de ucigaș calculat. Apoi, răsând înfundat, se întoarse către ea. Bailey, pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la tine. Ești o femeie politicoasă și îngrijită, cu o conștiință mare cât Kansasul. Mă îndoiesc sincer că ai luat măcar o amendă pentru parcare ilegală pe numele tău sau că ai făcut ceva mai necugetat decât să cânti sub duș.

O atinsese în punctul sensibil. Nu ar fi putut spune de ce, dar descrierea ternă, de fată bună și fără prihană, o făcu să se ambaleze.

- Am un tatuaj pe fund.

El puse sendvișul nereușit jos.

- Poftim?

- Am un tatuaj pe fund, repetă ea, cu o scânteie belicoasă în privire.

- Zău? De-abia aștepta să-l vadă. Ei bine, atunci va trebui să te dau pe mâna poliției. Acum, dacă îmi vei spune că ți-ai găurit și altceva în afară de urechi, va trebui să-mi iau arma.

- Sunt foarte încântată că te-am amuzat.

- Scumpo, mă fascinezi. Se mișcă să-i blocheze calea înainte ca ea să iasă valvârtej. Temperamentală. Asta e un semn bun. Bailey nu e papă-lapte. Ea făcu un pas la dreapta. La fel și el. Îi place omleta cu mărar și boia, știe să facă ceai cu gheață, taie roșiile în felii simetrice și știe să facă un nod marinăresc.

- Poftim?

- Cureaua ta, spuse el cu un gest nonșalant. A fost, probabil, la Cercetași, sau îi place să navigheze. Tonul voci îi devine glacial când se enervează, are gusturi excelente la haine, își mușcă buza de jos când e agitată, ceea ce, trebuie să te avertizez, îmi dezlănțuie poftele carnale într-un mod inexplicabil.

În obrajii lui apărură gropițele când ea încetă să-și mai ronțăie buza și își dresе glasul.

- Își taie unghiile cât trebuie, continuă el. Și când te sărută, te dă pe spate. O femeie interesantă, Bailey a noastră. O înghionti ușor. Acum, ce-ar fi să ne așezăm, să luăm prânzul și să-ți spun ce-am mai aflat. Vrei muștar sau maioneză?

- Nu știu.

Încă bosumflată, se lăsă pe un scaun.

- Eu, unul, vreau muștar. Îl aduse la masă, laolaltă cu șunca și pâinea pentru sendvișul ei.

- Deci, ce reprezintă? întrebă el.

Ea își întinse muștar pe pâine.

- Ce anume?

- Tatuajul. Ce e?

Stânjenită, trânti șunca peste muștar.

- Nu văd ce relevanță are.

- Haide, spuse el aplecându-se și trăgând-o ușor de păr. Un fluture? Un boboc de trandafir? Sau ești o motociclistă deghizată, care are un craniu și niște oase desenate pe sub jeanșii mei?

- Un unicorn, murmură ea.

El își mușcă vârful limbii.

- Drăguț.

O privi cum își taie sendvișul în triunghiuri ordonate și precise, dar se abținu să comenteze.

Pentru că se simțea stânjenită, ea schimbă subiectul.

- Voiai să-mi spui ce-ai mai aflat.

Și pentru că imaginea unicornilor făcea să-i crească tensiunea, preferă să schimbe subiectul.

- Corect. Arma nu e înregistrată. Sursa mea nu a reușit să o identifice încă. Încărcătorul e plin.

- Plin?

- Nu lipsește nici un glonț din pistol, ceea ce înseamnă că fie nu s-a tras recent cu el, fie a fost reîncărcat.

- Nu s-a tras. Închise ochii, răsuflând ușurată. Poate că nu l-am folosit deloc.

- Aș spune că e greu de crezut să o fi făcut. Luând în calcul observațiile mele recente, nu mi te pot imagina deținând o armă neînregistrată, dar dacă avem noroc și o identificăm, s-ar putea să se mai lămurească apele.

- Ai aflat deja o mulțime de lucruri.

Lui Cade i-ar fi plăcut să se bucure de admirația ei sinceră, dar ridică din umeri și luă o mușcătură sănătoasă de sendviș.

- În mare parte sunt informații negative. Nu s-a raportat nici un furt în care să fie implicată o piatră prețioasă de genul celei pe care o ai tu, și nici lipsa acelei sume de bani. Nici o răpire și nici un ostatic despre care să aibă cunoștință poliția și nici o omucidere cunoscută în ultima săptămână, în care arma noastră să fi jucat vreun rol. Trase încă o dușcă de bere. Și nu s-a raportat nici dispariția unei femei cu semnalmentele tale, în ultima săptămână.

- Dar cum se poate una ca asta? Puse sendvișul deoparte. Am arma, am banii. Și am dispărut.

- Există posibilități. Continuă să o privească în ochi. Poate că cineva nu vrea ca informațiile acestea să iasă la iveală. Bailey, ai spus că, din câte crezi, diamantul nu e decât o parte dintr-un întreg. Iar când te-ai trezit din coșmar, ai vorbit despre trei stele. Stele. Diamante. Ar putea fi același lucru. Crezi că sunt trei pietre la fel?

- Stele? Își apăsă degetele pe tâmpla care începuse să o doară. Am vorbit despre stele? Nu-mi amintesc nimic despre stele. Pentru că o durea când se gândea la asta, încercă să se concentreze asupra elementelor logice. Trei pietre de mărimea și calitatea aceea ar fi incredibil de rare. Laolaltă, chiar dacă celelalte două ar fi inferioare din punct de vedere al calității, ar fi neprețuite. Nu ar putea fi evaluate... Începu să respire cu greu, opintindu-se să tragă aer în plămâni. Nu pot să respir.

- În regulă, spuse el ridicându-se și schimbându-i poziția, făcând-o să-și aplece capul între genunchi, pentru

a o masa pe spate. Ajunge, momentan. Relaxează-te, nu te forța.

Se întrebă, în timp ce o mângâia pe spate, ce văzuse de îi apăruse groaza aceea teribilă în privire.

- Îmi pare rău, reuși ea să spună. Vreau să te ajut.

- Mă ajuți. Mă vei ajuta. O ridică din nou, așteptând până când ea își îndepărtă șuvițele de păr de pe obraji palizi. Hei, nu a trecut decât o zi, ai uitat?

- Bine. Pentru că nu o făcuse să se rușineze de slăbiciunea ei, trase adânc aer în piept, revenindu-și. Când am încercat să mă gândesc, să mă gândesc într-adevăr la ce m-ai întrebat, am simțit un fel de atac de panică, o combinație de vinovăție, groază și teamă. Capul a început să-mi zvâcnească, iar pulsul mi s-a accelerat. Nu mai puteam respira.

- Atunci să o luăm încet. Nu te panichezi așa tare când vorbim despre piatra pe care o ai?

Închise ochii un moment, invocând, temătoare, imaginea acesteia. Era atât de frumoasă, de extraordinară. Exista neliniște și îngrijorare, da. Și o umbră de teamă, dar se simțea mai concentrată și oarecum mai puțin dezarmată.

- Nu, nu e același fel de reacție. Scutură din cap și deschise ochii. Nu știu de ce.

- Ne vom ocupa de asta. Îi împinse iar farfuria în față. Am pus la cale o seară lungă și vei avea nevoie de putere

- Ce-ai pus la cale?

- Am trecut pe la bibliotecă, cât am fost plecat. Am luat un teanc de cărți despre pietre prețioase - chestii tehnice, poze, cărți despre pietre rare, bijuterii rare, istoria diamantelor, de toate.

- S-ar putea să o găsim. Posibilitatea o învioră îndea juns încât să reînceapă să ciugulească din sendviș. Dacă am putea identifica piatra, am putea găsi proprietarul iar apoi... O, dar nu poți.

- Ce nu poți?

- Să muncești în seara asta. Trebuie să mergi undeva cu Pamela.

- Da? La naiba... Își apăsă degetele pe ochi, reamintindu-și.

- Îmi pare rău, am uitat să-ți spun. A sunat mama ta. Eram aici, așa că am auzit mesajul. E supărată că nu ai sunat-o sau că nu ai contactat-o pe Pamela cu privire la programul din seara asta. Va fi la Dodie's până la patru. Poți s-o suni acolo. De asemenea, Muffy e și ea foarte nervoasă pe tine. A sunat la scurt timp după mama ta și e foarte nemulțumită că ai ratat recitalul de pian al Camillei. Nu mai vorbește cu tine până nu-ți ceri scuze.

- N-am eu norocul ăsta, mormăi el, lăsând mâinile în jos. E un rezumat bunicele. Vrei un job? Când ea nu făcu decât să zâmbească, el scutură din cap și merse pe mâna inspirației. Nu, vorbesc serios. Ești cu mult mai organizată decât fosta mea secretară, căreia nu-i duc dorul. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor la birou, și ție ți-ar face bine să fii ocupată cu ceva.

- Nici măcar nu știu dacă sunt în stare să scriu la calculator.

- Eu, unul, nici atât, așa că ești deja cu un pas în pas mea. Poți să răspunzi la telefon, nu-i așa?

- Bineînțeles, dar...

- Mi-ai face un mare serviciu.

Speculându-i vulnerabilitatea, Cade profită de avantajul pe care îl avea. Era modul perfect pentru a o ține aproape, pentru a o ține ocupată.

- Aș prefera să nu pierd timpul cu anunțuri sau interviuând secretare, în perioada asta. Dacă m-ai putea ajuta câteva ore pe zi, aș aprecia mult.

Se gândi la biroul lui, hotărând că nu avea nevoie de o secretară, ci mai degrabă de un buldozer. Ei bine, poate că totuși îi putea fi de folos.

- Aș fi bucuroasă să te ajut.

- Grozav. Bun. Uite, ți-am luat niște lucruri când am fost în oraș.

- Lucruri?

- Haine și alte chestii.

Îl privi țintă, în timp ce el se ridică și începu să adune farfuriile.

- Mi-ai cumpărat haine?

- Nimic ieșit din comun. A trebuit să ghicesc mărirea, dar am ochi buni. O surprinse mușcându-și buza din nou și aproape că oftă. Doar niște chestii de bază, Bailey. Oricât de drăguță ai arăta în hainele mele, nu poți purta același rând de haine în fiecare zi.

- Nu, presupun că nu, murmură ea, înduioșată că el se gândise la asta. Mulțumesc.

- Pentru puțin. Nu mai plouă. Știi ce ți-ar prinde bine? Puțin aer proaspăt. Hai să facem o plimbare, să te limpezești un pic.

- Nu am pantofi.

Luă farfuriile pe care el le pusese pe blat și le băgă în mașina de spălat vase.

- Ți-am luat niște teniși. Treizeci și opt?

Râzând fără tragere de inimă, ea puse șunca la loc în ambalaj.

- Tu să-mi spui.

- Hai să-i probăm și vom vedea.

Împinse tava în mașina de spălat vase și închise ușa.

- Cade, trebuie să o suni neapărat pe mama ta.

Zâmbetul lui scânteietor îi flutură pe chip.

- Îhm.

- Ți-am spus că e supărată pe tine.

- Mereu e supărată pe mine. Sunt oaia neagră a familiei.

- Și totuși. Bailey umezi o lavetă și șterse metodic blatul. E mama ta și așteaptă să o suni.

- Nu, vrea să mă convingă să fac ceva ce nu-mi place. Și când va vedea că nu fac, o va suna pe Muffy, sora mea cea rea, și se vor apuca să mă toace mărunt.

- Nu e frumos să vorbești astfel despre familia ta; și ai rănit-o pe Camilla. Presupun că e nepoata ta.

- Așa se aude.

- Fiica surorii tale.

- Nu, Muffy nu are copii, ci creaturi. Iar Camilla este un mutant plângăcios și durduliu.

Ea refuză să zâmbească la replica lui, clăti laveta și o întinse frumos deasupra chiuvetei.

- E un mod deplorabil de a vorbi despre nepoata ta. Chiar dacă nu-ți plac copiii.

- Ba chiar îmi plac. Începea să se distreze, așa că se rezemă de blat și o privi făcând ordine. Îți spun, Camilla nu face parte din regnul uman. Iar cealaltă soră a mea, Doro, are doi copii, și, nu se știe cum, cel mai mic a scăpat de blestemul familiei Parris. E un puști nemaipomenit, îi plac gândacii și baseballul. Doro crede că are nevoie de terapie.

O pufni râsul înainte să încerce să se abțină.

- Invenezi.

- Scumpo, crede-mă, nimic din ce-aș putea născoci legat de clanul Parris nu s-ar apropia nici măcar puțin de oribilul adevăr. Sunt egoiști, plini de sine și delăsători. Ai de gând să speli gresia cu mopul acum?

Reuși să-și închidă gura, căci rămăsese cu ea căscată când auzise cum el își condamnă cu nonșalanță familia. Distrasă de la gândurile ei, privi plăcile de gresie ivorie.

- Ah, bine. Unde...

- Bailey, glumesc. O luă de mână și o scoase din cameră exact când începu să sune telefonul. Nu, spuse el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Nu răspund.

- Mare rușine.

- Se numește autoprotecție. Nu am fost nicicând de acord cu povestea asta cu Pamela și nu am de gând să mă las împins de la spate.

- Cade, nu vreau să-ți superi familia și să nu te duci la întâlnire din cauza mea. Mă descurc.

- Am spus că nu eu am stabilit întâlnirea. Ci mama. Iar acum că sunt pus în fața faptului împlinit, ai putea să-mi fi de folos, drept scuză. Îți sunt recunoscător. Atât de recunoscător, că voi renunța la comisionul pe care mi-l datorezi în schimbul unei zile de lucru. Poftim. Luă una din pungile de cumpărături pe care le lăsase la ușa de la intrare și scoase o cutie de pantofi. Conduirii. Dacă îți vin, poți să mergi cu ei la bal.

Dându-se bătută, se așeză la baza scărilor și deschise cutia. Fruntea i se încruntă.

- Teniși roșii?

- Mi-au plăcut. Sunt sexy.

- Teniși sexy. Și se întrebă în timp ce desfăcea și-iturile cum de putea să fie într-un asemenea bucluc

și să se trezească încântată de o pereche amărâtă de încălțări. I se potriviră fără efort și, dintr-un motiv sau altul, îi veni să râdă și să plângă în același timp. Îmi vin perfect.

- Ți-am spus că am ochi buni.

Zâmbi când ea își aranjă șireturile cu mână sigură, făcându-și cu grijă fundițe egale.

- Am avut dreptate, foarte sexy. Se aplecă să o ridice în picioare. De fapt, arăți super acum.

- Sunt sigură că așa e, având în vedere că singurul lucru care îmi vine e încălțăminte.

Se pregăti să se ridice pe vârfuri să-l pupe pe obraz, dar apoi se răzgândi.

- Lașo, spuse el.

- Poate, răspuse ea, întinzându-i mâna, în schimb. Mi-ar plăcea mult să fac o plimbare. Ieși pe ușa pe care i-o deschise și ridică privirea spre el. Așadar, este drăguță Pamela?

Se gândi și decise că adevărul gol-goluț ar putea fi de partea lui.

- Superbă. Închise ușa și își strecură brațul pe după mijlocul lui Bailey. Și mă dorește.

Murmurul rece al lui Bailey îl făcu să zâmbească satisfăcut.

capitolul 4

Puzzle-urile îl fascinau. Să localizeze piesele, să le mute de colo-colo, să încerce noi unghiuri până când intrau la locul lor era o încercare care îi aducea întotdeauna satisfacție. Era unul dintre motivele pentru care Cade renunțase la tradiția familiei, alegându-și acest domeniu profesional.

Era suficient de rebel încât să-și aleagă o profesie care să saboteze tradiția familiei, dar deschiderea propriei agenții de investigații îi adusese un beneficiu suplimentar, permițându-i să hotărască singur, să dezlege toate acele puzzle-uri și să îndrepte câteva rele în tot acest timp.

Avea opinii foarte clare cu privire la bine și rău. Existau oameni buni și oameni răi, lege și încălcarea legii. Totuși, nu era naiv sau simplist, ca să nu înțeleagă și să nu aprecieze nuanțele de gri. De fapt, vizita deseori zonele gri și le aprecia. Dar erau anumite granițe pe care nu le trecea.

Avea totodată o gândire logică, care ocazional se mai recrea evadând în imaginar.

Mai mult decât orice, îi plăcea să dezlege lucruri.

Petrecuse ceva timp la bibliotecă după ce o părăsise pe Bailey în dimineața aceea, studiind mormane de microfilme, vânând orice frântură de știre legată de furtul unui diamant albastru. Nu-l lăsase inima să vină și să-i spună lui Bailey că habar nu avea ce era cu ea. În ultimele câteva zile era posibil ca ea să fi călătorit spre D.C. venind de oriunde.

Faptul că ea, diamantul și banii erau aici, acum, nu însemna că aici începuse totul. Nici unul din ei nu avea habar de cât timp își pierduse ea memoria.

Cade continuase să studieze despre amnezie, dar nu găsisese nimic de prea mare ajutor. Din câte își putea da seama, orice lucru o putea face să-i revină memoria, așa cum, la fel de bine, putea să rămână la stadiul acesta, iar viața ei să înceapă la scurt timp după ce intrase în biroul lui.

Nu avea nici o îndoială că ea trecuse sau asistase la ceva traumatizant. Și deși se putea spune că, în cazul acesta, el evada în lumea imaginației, cum era câteodată acuzat că face, era sigur de nevinovăția ei și de faptul că nu comisese nici o fărâdelege.

Cum ar putea o femeie cu ochi ca ai ei să fi comis vreă infracțiune?

Oricare ar fi fost întrebările, era absolut sigur de un lucru - voia să o protejeze. Era chiar pregătit să accepte simplul fapt că îi căzuse cu tronc din clipa în care o văzuse. Oricine și orice ar fi fost Bailey era femeia pe care o aștepta.

Așa că nu dorea doar să o protejeze, ci și să o păstreze.

Își alesese prima soție ținând cont de toate motivele tradiționale, logice. Sau, medită el, fusese ales, în mod

calculat, de către socrii săi și de propria lui familie. Iar uniunea aceea lipsită de sentimente fusese un dezastru tocmai pentru că era rațională.

De la divorț – care îi răvășise pe toți, mai puțin pe cei doi protagoniști – parase și evitase relațiile serioase cu iscusința desăvârșită a unui maestru.

Era convins că motivul pentru toate acestea stătea cu picioarele încrucișate pe covorul de lângă el, uitându-se cu ochi miopi într-o carte despre pietre prețioase.

- Bailey, ai nevoie de ochelari.

- Hmm?

Aproape că își lipise nasul de pagină.

- Nu e decât o presupunere, dar aș zice că, de obicei, porți ochelari de citit. Dacă te mai apropii puțin de cartea aceea, vei sfârși prin a intra în ea.

- Ah! Clipi și se frecă la ochi. Dar scrisul este foarte mărunț.

- Nu. Nu-ți face griji, ne vom ocupa de asta mâine. Stăm cu nasul în cărți de vreo două ore. Vrei un pahar de vin?

- Cred că da. Mușcându-și buza de jos, se chinuia să deslușească scrisul. Steaua Africii este cel mai mare diamant cunoscut vreodată și are 530,2 carate.

- Pare imens, comentă Cade, alegând o sticlă de Sancerre pe care o păstrase pentru ocazia potrivită.

- E încastat în sceptrul regal britanic. E prea mare și nu e un diamant albastru. Până acum nu am găsit nimic care să se potrivească cu piatra noastră. Aș vrea să fi avut un refractometru.

- Un ce?

- Un refractometru, repetă ea, dându-și părul pe spate. E un instrument care măsoară proprietatea caracteristică a unei pietre. Indicele de refracție. Mâna i se opri în aer în timp ce el o privea. De unde știi asta?

El veni cu două pahare în mână și se așeză din nou pe podea lângă ea.

- Ce este indicele de refracție?

- Este capacitatea relativă de a refracta lumina. Diamantele au o singură refracție. Cade, nu înțeleg de unde știi asta.

- De unde știi că nu e un safir? Luă piatra care stătea pe post de greutate peste foile lui de notițe. Mie, unul, așa îmi pare.

- Safirele au o refracție dublă. Spunând acestea, se cutremură. Sunt hoață de bijuterii. Probabil că de aceea știi.

- Sau ești bijutier, expert în pietre prețioase sau o fată de bani gata, căreia îi place să se joace cu nestemate. Îi dădu un pahar. Nu te repezi să tragi concluzii, Bailey. Așa pierzi detaliile.

- Bine. Dar îi veni în minte o imagine cu ea însăși, îmbrăcată toată în negru, urcând pe o fereastră de la etajul doi. Sorbi cu sete din pahar. Aș vrea să înțeleg de ce îmi amintesc anumite lucruri. Refractometre, Șoimul maltez...

- Șoimul maltez?

- Filmul... cu Bogart, Mary Astor. Am văzut cartea în camera ta și mi-am amintit imediat de film. Și trandafirii, știu cum miroso, dar nu știu care e parfumul meu preferat. Știu ce este un unicorn, dar nu știu de ce am un asemenea tatuaj.

- E un unicorn. Buzele lui se arcuiră, iar gropițele i se iviră în obraji. Simbolul inocenței.

Ea ridică din umeri și dădu iute pe gât ce mai rămăsese din vin. Cade îi dădu paharul să i-l țină și se ridică să-l reumple pe al ei.

- În timp ce făceam duș mi-a răsunat întruna o melodie în minte. N-o recunoșteam, dar nu puteam să scap de ea.

Sorbi din nou, se încruntă, concentrându-se, apoi începu să fredoneze.

- *Oda bucuriei* a lui Beethoven, îi spuse el. Beethoven, Bogart și un animal mitic. Continui să mă fascinezi, Bailey.

- Și ce fel de nume e Bailey? întrebă ea, făcând un gest amplu cu paharul. E numele de familie sau prenumele? Cine ar pune unui copil un nume precum Bailey? Aș prefera să mă cheme Camilla.

El zâmbi larg din nou, întrebându-se dacă ar trebui să țină vinul departe de ea.

- Nu, n-ai prefera. Crede-mă pe cuvânt. Ea își suflă părul din ochi și se îmbufnă. Povestește-mi despre diamante.

- Sunt prietenii cei mai buni ai unei fete. Râse, apoi privi însuflețită către el. Am inventat eu lucrul acesta?

- Nu, scumpo, nu l-ai inventat tu. Cu blândețe, îi luă paharul pe jumătate gol și îl puse deoparte. Notiță mentală, gândi el: Bailey nu ține la băutură. Spune-mi ce știi despre diamante, zise el.

- Scânteiază și lucesc. Par reci și se simt reci la atingere. În felul acesta le poți deosebi repede de sticlă. Sticla este caldă, diamantele sunt reci. Asta pentru că sunt un excelent conductor de căldură. Foc rece. Se lăsase pe spate, întinzându-se ca o pisică și făcându-l să-i lase gura apă. Ea închise ochii. E cea mai dură substanță cunoscută, având o valoare de zece pe scala de duritate a lui Mohs. Toate diamantele bune sunt albe. O nuanță galbenă sau maronie este considerată imperfecțiune.

„Doamne, Dumnezeu!”, se gândi ea și oftă, simțind că i se învârtește capul.

- Diamantele albastre, verzi și roșii sunt foarte rare și foarte prețuite. Culoarea este rezultatul prezenței altor elemente în afară de carbon pur.

- Bun. Îi studie fața, buzele arcuite, ochii închiși. Ai fi zis că vorbea despre un iubit. Continuă.

- În ceea ce privește greutatea specifică, diamantele se încadrează între 3,15 și 3,53, dar valoarea cristalelor pure este aproape întotdeauna 3,52. E nevoie de strălucire și intensitate, murmură ea, întinzându-se alene din nou.

În ciuda bunelor sale intenții, privirea lui se îndreptă către sâni ei mici și fermi care se lipeau de materialul cămășii lui.

- Da, te cred.

- Diamantele netăiate au un lustru uleios, dar când sunt tăiate, strălucesc. Se rostogoli pe burtă, își îndoi picioarele ridicându-le în aer și își încrucișă gleznele. Tehnic, această caracteristică poartă denumirea de adamantin. Denumirea de „diamant” derivă din cuvântul

grecesc *adamas*, care înseamnă „invincibil“. E atâta frumusețe în forță, adăugă ea.

Deschise ochii din nou și îi simți grei și încetoșați. Se întoarse, răsucindu-și picioarele, până ajunse să stea aproape în poala lui.

-Ești teribil de puternic, Cade. Și atât de drăguț. Când m-ai sărutat, am simțit că m-ai putea înghiți, cu totul, și nu puteam face nimic. Oftă, mișcându-se un pic pentru a se face mai comodă, apoi mărturisi: Mi-a plăcut foarte mult.

-O, Doamne! Cade simți că sângele își începe călătoria, nonșalant și fără grabă, către vintre, și îi acoperi prudent mâinile pe care ea i le puse pe piept. Ar fi mai bine să o dăm pe cafea.

-Vrei să mă săruți din nou?

-Cam tot la fel de mult pe cât vreau să respir.

Gura ei era cărnosă, lacomă și la îndemână. Ochii ei erau visători și întunecați.

Și era beată criță.

-Hai să mai amânăm un pic.

Cu blândețe, o desprinse ușor de el, dar ea se cățăără în poala lui. Cu o mișcare grațioasă și agilă, se răsuci și își înfășură picioarele în jurul taliei lui.

-Nu cred... ascultă... Pentru o domniță aflată la ananghie, avea niște mișcări destul de iscusite. Reuși să-i prindă din nou mâinile grăbite, înainte ca ea să apuce să-i scoată cămașa. Încetează. Vorbesc serios.

Vorbea serios, într-adevăr, ceea ce îl făcea să se considere nebun.

-Crezi că aș fi bună în pat? Întrebarea aproape că-l făcu să privească cruciș și să-și înghită limba. Între timp, ea nu făcu decât să suspine și își așeză capul pe umărul lui, murmurând: Sper că nu sunt frigidă.

-Nu cred că sunt șanse prea mari în sensul ăsta.

Tensiunea lui Cade crescuse galopant, în timp ce ea îi ciugulea delicat lobul urechii. Mâinile ei i se strecurară pe sub cămașă, urcând de-a lungul spatelui, și își înfipse ușor unghiile în pielea lui.

- Ai un gust bun, remarcă ea, lăsându-și buzele să-i alunece pe gâtul lui. Sunt groaznic de încinsă. Tu nu ești?

Înjurând, el întoarse capul, îi prinse gura și începu să i-o devoreze.

Era plină de savoare, palpitând de dorință. Se lăsă să se cufunde în ea, să se înece în gura aceea fierbinte, delicioasă, iar gemetele ei înăbușite îl făceau să trepideze ca niște diamante adăpostite în catifea.

Era flexibilă, aproape fluidă, abandonându-se. Când își dădu capul pe spate, oferindu-și gâtul, nici sfinții din rai n-ar fi putut rezista. Zgârie coloana aceea netedă și albă cu dinții, ascultând-o gemând și simțind-o cum se unduiește ademenitor, lipită de el.

Ar fi putut-o poseda, întinzând-o pur și simplu pe cărți și hârtii, îngropându-se în ea. Aproape că simțea alunecarea aceea splendidă, ritmul care ar fi al lor și numai al lor.

Și chiar dacă își dădea seama că ar fi fost plăcut, că ar fi perfect, știa, de asemenea, că nu avea cum să fie astfel, nu atunci, nu acolo.

- Nu am dorit pe nimeni atât de mult cât te doresc pe tine. Își cufundă mâna în părul ei, întorcându-i capul până când privirile li se întâlniră. La naiba, concentrează-te o clipă! Uită-te la mine!

Ea nu vedea nimic altceva. Nu voia nimic altceva. Își simțea trupul ușor ca o pană și mintea goală de orice, în afară de el.

- Sărută-mă din nou, Cade. Parcă trăiesc un miracol când o faci.

Rugându-se să găsească puterea necesară, Cade își lipi fruntea de a ei, luptându-se să-și recapete suflul.

- Data viitoare când te voi săruta, vei fi conștientă de ceea ce se întâmplă.

Se ridică și o luă în brațe.

- Se învârte camera cu mine.

Chicotind, își lăsă capul pe brațul cu care o susținea.

- Mie-mi spui? Înarmat cu o stăpânire de sine eroică, o așază pe canapea. Dormi puțin.

- Bine. Supusă, închise ochii. Rămâi aici. Mă simt în siguranță când te știu lângă mine.

- Da, voi fi aici. Își trecu mâinile prin păr în timp ce o privi adormind. Vor râde într-o zi bună de toate astea, se gândi el. Poate când vor avea nepoți.

O lăsă să doarmă și se întoarse la treabă.

... Ea săpa în pământ. Soarele era o torță pe un cer de safir. Pământul din jur era stâncos, în tonuri terne, maronii, roșietice și lila. Parfumul de salvie, care venea dinspre arbuștii de un verde pal ce-și făceau loc prin crăpăturile și crevasele pământului, era puternic și înțepător. Cu hârlețul și ciocănelul, își vedea fericită de treabă.

La umbra îngustă a bolovanului, stăteau două femei privind-o. Sentimentul de satisfacție pe care îl resimțea era puternic, crescând în intensitate când privi spre ele și le zâmbi.

Una din ele avea un păr des și scurt, care lucea precum cuprul, și o figură șireată. Și, cu toate că avea ochii acoperiți de ochelari mari de soare, Bailey știa că aceștia erau de un verde adânc, adânc.

Cealaltă avea un păr ca abanosul, deși acum îl ținea strâns sub pălăria de soare cu boruri largi, împodobită cu flori roșii caraghioase în partea de sus. Desfăcut, părul i-ar fi trecut de omoplați, des și ondulat, ajungându-i până la talie. Se potrivea cu farmecul chipului ei, cu tenul catifelat și cu ochii incredibil de albaștri.

Bailey simți un val de iubire doar privindu-le, o legătură bazată pe încredere și pe sentimentul că trăiau laolaltă. Vocile lor erau ca o muzică, un cântec îndepărtat din care nu putea prinde decât frânturi.

„- Mi-ar prinde bine să merg după o bere rece.

- Ceva rece, orice.

- Cât crezi că va mai continua?

- Cât vom trăi. Paris vara viitoare. Absolut.

- Să o îndepărtăm de pietre suficient de mult.

- Și de ticăloși.

- Absolut.“

Îi veni să zâmbească, auzindu-le vorbind despre ea; le păsa îndeajuns încât să vorbească despre ea. Va merge la Paris cu ele. Dar, momentan, săpa într-o formațiune interesantă, sperând să găsească ceva demn de luat în seamă, pe care l-ar fi putut lua și studia, pentru ca apoi să facă din acea piatră ceva drăguț pentru prietenii ei.

Era nevoie de răbdare și de un ochi bun. Indiferent de ceea ce va găsi astăzi, avea să le împărtășească și celor două femei.

Apoi, deodată, pietrele albastre i se rostogoliră toate în palmă. Trei diamante albastre perfecte, de o dimensiune și o claritate spectaculoase. Le examină mai degrabă cu plăcere decât speriată, răsucindu-le în palme, apoi simți fiorul puterii, care îi străbătu trupul.

Furtuna se apropie iute și sălbatică, învăluind soarele arzător, iar peisajul fu luat în stăpânire de umbre întunecate. Acum simțea panică, nevoia irepresibilă de a se grăbi. „Grăbește-te. Grăbește-te.“ O piatră pentru fiecare din ele, înainte de a fi prea târziu. Înainte ca fulgerul să lovească.

Dar deja era prea târziu. Fulgerul străpunse pielea, ascuțit ca un cuțit, în timp ce ea fugea, fugea disperată. Singură și îngrozită, cu zidurile strângându-se în jurul ei și cu fulgerul înjunghiind-o în călcâie...

Se trezi cu răsuflarea întretăiată, ridicându-se brusc în capul oaselor pe canapea. Ce făcuse? Dumnezeu mare, ce făcuse? Legănându-se, cu mâinile apăsate pe gură, Bailey așteptă să se calmeze.

Încăperea era tăcută. Nu se auzea nici un tunet, nici un fulger, nici o furtună care să o urmărească. Și nu era singură. De partea cealaltă a camerei, sub fasciculul de lumină al unei veioze rotunde, Cade moțâia într-un scaun. Avea o carte deschisă în poală.

Se liniști doar văzându-l acolo, cu hârtiile risipite la picioare și cu o cană pe masa de lângă el. Avea picioarele întinse, cu gleznelor încrucișate.

Chiar și în somn, părea puternic, de nădejde. Nu o lăsase singură. Trebuia să-și stăpânească impulsul de a se duce la el, de a i se cuibări în poală și de adormi la loc.

Prezența lui o înduioșă, o făcea să simtă emoții zguduitoare. Părea să nu conteze că îl cunoștea de mai puțin de douăzeci și patru de ore. La urma urmelor, nici pe ea însăși nu se cunoștea de mai multă vreme.

Îndepărtându-și părul de pe față, se uită la ceas. Era trei și ceva dimineața, o oră delicată. Întinzându-se din nou în pat, își puse mâinile sub ceafă și se uită la el. Amintirile acelei seri erau suficient de clare, fără întreruperi și fără goluri. Știa că se dăduse la el și se simțea rușinată și, totodată, uimită.

El avusese dreptate să pună capăt lucrurilor înainte să scape de sub control. Știa că el procedase corect.

Dar, vai, își dorea să o fi posedat, acolo, pe podea. Să facă dragoste înainte de a se gândi în tot acest timp la ce era bine, și la ce era rău, și la consecințe.

O parte din golul din ea ar fi fost umplut acum, iar câteva dintre nevoile ei greu de definit ar fi fost satisfăcute.

Oftând, își lăsă capul pe spate și privi țintă în tavan. Dar făcuse bine că se oprise. Trebuia să gândească.

Închise ochii, dar nu pentru a adormi, ci pentru a ieși în întâmpinarea memoriei. Cine erau femeile pe care le visase? Și unde erau ele acum? Fără să vrea, adormi la loc.

Cade se trezi a doua zi dimineață țeapăn ca scândura. Oasele îi trosniră când se întinse. Își frecă fața cu mâinile și auzi hârșăitul de șmirghel pe care îl scoteau palmele lui la contactul cu barba nerasă. În momentul în care privirea i se limpezi, se uită către capătul opus al încăperii. Canapeaua era goală.

Ar fi putut să creadă că visase, dacă nu ar fi fost cărțile și hârtiile întinse pe toată podeaua. Toată povestea semăna cu un vis - femeia frumoasă și neliniștită, care nu avea nici un trecut, intrându-i în viață și în suflet în același timp. În lumina dimineții, se întrebă în ce măsură romanțase conexiunea pe care simțea că o are cu ea. Dragostea la prima vedere era o noțiune romantică, în cele mai bune circumstanțe.

Iar circumstanțele prezente erau foarte departe de a fi astfel.

Nu avea nevoie să-și piardă timpul visând cu ochii deschiși la ea, își reaminti el. Avea nevoie ca mintea să-i fie limpede. Faptul că visa cu ochii deschiși la felul în care se încolăcise în jurul lui, rugându-l să facă dragoste cu ea, nu avea cum să îl facă să gândească rațional.

Avea nevoie de cafea.

Se ridică și, încercând să-și dezmoștească gâtul, se îndreptă către bucătărie.

Ea era acolo, frumoasă și proaspătă ca scoasă din cutie. Părul ei lucios, pieptănat și prins la spate cu o simplă bandă de cauciuc, avea licăriri aurii. Purta pantalonii largi, cu dungi marinărești bleumarin cu alb, pe care îi cumpăraseră el, și cămașa albă cu mâneci scurte, băgată în pantaloni. Cu o mână pe blat și cu cealaltă ținând o cană aburindă, privea țintă pe fereastră spre curtea din spate, în care era atârnat un hamac între doi arțari identici și în care înfloreau trandafiri.

- Ești foarte matinală.

Mâna ei tresări speriată auzindu-i glasul, apoi se întoarse, reușind să zâmbească. Inima continuă să-1 duduie un pic prea tare când îl văzu, cu chipul răvășit de somn.

- Am făcut cafea. Sper că nu te deranjează.

- Scumpo, mi-ai salvat viața, spuse el pe un ton convingător, întinzându-se după cană.

- Se pare că mă pricep să fac cafea. Din câte îmi dau seama, unele lucruri vin de la sine. Nici măcar nu e trebuit să mă gândesc. E puțin cam tare. Probabil că-mi place tare.

El luase deja o înghițitură, lăsându-și papilele să se desfete și să-l repună în mișcare.

- Perfectă.

- Bine. Nu am știut dacă să te trezesc. Nu eram sigură la ce oră pleci la birou sau de cât timp ai nevoie ca să te pregătești.

- E sâmbătă și urmează un weekend lung, căci este sârbătoare.

- Sârbătoare?

- 4 Iulie.

În timp ce cafeina îl revigora, dădu cana peste cap.

-Artificii, salată de cartofi, fanfare.

- O! În minte îi veni imaginea unei fetițe care stătea în poala unei femei, în timp ce luminile explodau pe cerul întunecat.

- Desigur. Ai liber în weekend. Probabil că ți-ai făcut planuri.

- Da, am un program. Mă gândesc să mergem la birou înainte de prânz. Îți pot arăta cum funcționează treaba. Nu vom face mare lucru astăzi, căci totul e închis, dar putem începe să punem hârtiile în ordine.

- Nu vreau să-ți sacrifici weekendul. Aș fi fericită să merg și să îți pun eu biroul la punct, iar tu ai putea...

- Bailey, suntem amândoi implicați în treaba asta.

Ea puse cana jos, împreunându-și mâinile.

- De ce?

- Pentru că așa mi se pare normal. Din câte văd, ce nu poți desluși în minte, faci din instinct.

Ochii aceia de culoarea mării învăluite în ceață alunecară pe chipul ei, apoi îi întâlniră privirea.

- Aș vrea să cred că există un motiv pentru care m-ai ales tocmai pe mine, spuse el.

- Sunt surprinsă că poți spune așa ceva după felul în care m-am comportat aseară. Nu avem de unde să știm dacă nu mă plimb prin baruri în fiecare seară, agățând bărbați necunoscuți.

El râse înfundat, cu nasul în cană. Mai bine să râdă, se gândi el, decât să mormăie.

- Bailey, judecând după felul în care te afectează un singur pahar de vin, mă îndoiesc că petreci prea mult timp prin baruri. Nu am mai văzut pe nimeni să pice atât de repede.

- Nu cred că e un lucru de care să fii mândru.

Vocea ei devenise severă și rece, făcându-l să prefere să o vadă rânjind din nou.

- N-are de ce să-ți fie rușine. Și nu ai ales un necunoscut, m-ai ales pe mine. Amuzamentul îi licări în ochi. Știm amândoi că a fost ceva personal, cu sau fără alcool.

- Atunci, de ce nu ai... profitat?

- Pentru că tocmai asta am vrut să evit. Nu mă deranjează să am avantaj, dar nu sunt interesat să profit de el. Vrei să mâncăm?

Ea scutură din cap și așteaptă până când el scoase o cutie de cereale și un bol.

- Îți apreciez stăpânirea de sine.

- Chiar?

- Nu în întregime.

- Bun.

Simți că se umflă în pene pe dinăuntru în timp ce scotea laptele din frigider. Turnă în bol, apoi adăugă suficient zahăr încât să o facă pe Bailey să facă ochii mari.

- Nu e tocmai sănătos.

- Riscul e meseria mea. Mâncă în picioare. Mai târziu, m-am gândit să mergem în centru cu mașina și să ne plimbăm cu turiștii. S-ar putea să vezi ceva care să-ți pună memoria în mișcare.

- În regulă. Ezită, apoi luă un scaun. Nu știu chiar nimic despre munca ta, despre clientela ta obișnuită. Dar mi se pare că te adaptezi de minune la orice situație.

- Mă dau în vânt după enigme. Apoi ridică din umeri, continuând să înfulece cereale. Ești primul meu caz de amnezie, dacă la asta te referi. De obicei mă ocup de fraude în asigurări și de treburi domestice. Și acestea pot fi cazuri palpitante.

- Ești detectiv de mult timp?

- De patru ani. Cinci, dacă pui la socoteală anul în care m-am pregătit pentru munca asta, la Guardian. Este o firmă mare de securitate de aici, din D.C. Genu cu oameni la costum și cravată. Îmi place mai mult și lucrez pe cont propriu.

- A trebuit vreodată să... împuști pe cineva?

- Nu. Din păcate, căci trag al naibii de bine. O surprinse mușcându-și buza și scuturând din cap. Relaxează-te, Bailey. Poliștii și detectivii particulari prind răufăcătorii fără să fie nevoie să scoată pistolul. Am luat câțiva pumni, am dat câțiva, dar în mare măsură e vorba de umblat pentru a strânge informații, treburi repetitive și telefoane. Problema ta nu e decât un nou puzzle

Nu e decât o chestiune care depinde de găsirea tuturor pieselor și de a le pune cap la cap.

Spera ca el să aibă dreptate, spera să poată fi atât de simplu, atât de obișnuit, atât de logic.

- Am visat iar. Erau două femei. Le cunoșteam, sunt sigură.

El își trase un scaun și se așeză în fața ei, iar Bailey îi povesti ce își amintea.

- S-ar părea că erai în deșert, spuse el atunci când ea făcu o pauză. Arizona, poate New Mexico.

- Nu știu. Dar nu mi-era teamă. Eram fericită, foarte fericită. Până când a venit furtuna.

- Erau trei pietre, ești sigură de asta?

- Da, aproape identice, dar nu întocmai. Le aveam și erau atât de frumoase, de-a dreptul extraordinare. Dar nu le-am putut ține laolaltă, lucru care fi fost extrem de important. Oftă. Nu știu cât e adevărat și cât este distorsionat și simbolic, așa cum sunt visele.

- Dacă o piatră e reală, s-ar putea să mai fie două. Îi luă mâna. Dacă o femei e reală, s-ar putea să mai fie două. Trebuie doar să le găsim.

Era zece și ceva când ajunseră la el la birou. Spațiul de lucru înghesuit și prăfuit i se păru și mai ciudat acum, după ce văzuse unde locuia. Dar ascultă cu atenție în timp ce el încercă să-i explice cum să utilizeze computerul pentru a-i redacta notițele, cum credea el că ar trebui indexate documentele, cum să folosească telefonul și interfonul.

Când o lăsă singură și se închise în biroul lui, Bailey privi în jur. Filodendronul stătea într-o rână, iar pământul curgea din el. Pe jos erau cioburi de sticlă, pete lipicioase de cafea și o grămadă de praf care trebuia șters.

Redactarea va trebui să mai aștepte, hotări ea. Nimeni nu avea cum să se concentreze într-o asemenea mizerie.

Așezat la birou, Cade dădu telefoane pentru a demara strângerea inițială de informații. O sună pe agenta lui de turism și, pretextând că plănuiește o vacanță, o rugă să localizeze orice zonă deșertică în care era permisă căutarea de roci. Îi spuse că explora un nou hobby.

Din cercetările de seara trecută, aflase câte ceva despre pasiunea ei de a săpa după cristale și pietre prețioase. Din felul în care își descrisese Bailey visul, era sigur că exact cu asta se ocupase.

Poate că era de undeva din vest sau poate că fusese doar în vizită acolo. În orice caz, găsisse încă o pistă de explorat.

Se gândi să sune un expert în pietre prețioase să examineze diamantul. Dar, luând în considerare posibilitatea puțin probabilă ca Bailey să fi intrat, într-adevăr, în posesia ei prin mijloace ilegale, nu voia să riște.

Luă fotografiile cu diamantul, pe care le făcuse cu o seară înainte, și le întinse pe birou. Cam ce ar putea spune un geolog pe baza pozelor? se întrebă el.

Nu strica să încerce. Marți, când oameni își vor relua activitatea, se gândi el, s-ar putea să urmeze și pista aceasta.

Dar mai avea vreo două idei de verificat.

Mai era o pistă, una importantă, pe care trebuia să o apuce întâi. Luă telefonul și începu să sune. Îl găsi pe detectivul Mick Marshall acasă.

- La naiba, Cade, e sâmbătă. Am douăzeci de oameras flămânzi afară și burgeri care se ard pe grătar.

- Faci o petrecere și nu m-ai invitat și pe mine? Surdărâmat.

- Nu chem polițiști de carton la grătarele mele.

- Acum chiar că m-ai insultat. Ți-ai câștigat whisky-ul acela?

- Nu am găsit nimic pentru amprente pe care n-ai trimis.

Pe Cade îl cuprinse un sentiment de ușurare și de frustrare.

- În regulă. Încă nici o veste despre vreo piatră lipsită.

- Poate dacă mi-ai spune ce fel de piatră.

- Una mare și strălucitoare. Ai ști, dacă ar exista vreun raport.

- Nu s-a raportat nimic, și cred că pietrele sunt capul tău, Parris. Acum, dacă nu ai de gând să-mi m spui ceva, mă duc să-mi hrănesc musafirii.

- Revin pe tema asta. Și cu whisky-ul.

Închise și căzu pe gânduri.

Fulgerele apăreau întruna în visele lui Bailey. Cu o noapte înainte să vină la el la birou fusese o furtună cu tunete. S-ar putea ca, pur și simplu, unele dintre ultimele lucruri pe care și le amintea să fie tunetele și fulgerele. Poate că avea o fobie față de furtuni.

Vorbea și de întuneric. Fuseseră niște pene de curent în oraș, în seara aceea. Deja verificase asta. Poate că întunericul era mai curând real decât simbolic.

Presupunea că ea se aflase la adăpost, în tot acest timp. Nu pomenise de ploaie sau că s-ar fi udat. Într-o casă? Într-o clădire de birouri? Dacă ceea ce i se întâmplase avusese loc cu o noapte înainte să vină la el, atunci aproape sigur trebuia să se fi întâmplat în zona D.C.

Dar nu se raportase furtul nici unei pietre prețioase.

Iar în visele ei apăreau mereu trei. Trei pietre. Trei stele. Trei femei. Un triumfi.

Simbolic sau real?

Începu să noteze din nou, pe două coloane. Într-una enumeră amintirile ei din vis drept amintiri reale, iar în cealaltă explorează simbolismul.

Și cu cât lucra mai mult, cu atât înclina să creadă că era o combinație între cele două.

Dădu un ultim telefon și se pregăti să se căciulească. Sora sa, Muffy, se căsătorise cu un membru al uneia dintre cele mai vechi și mai prestigioase familii de afaceriști din Est. Westlake Jewelers.

Când se întoarse în încăperea din față a biroului, urechile lui Cade încă țiuiau și avea nervii întinși. Acestea erau efectele obișnuite ale unei conversații cu sora lui. Dar fiindcă obținuse ceea ce dorise, încerca să ia lucrurile ca atare.

Șocul pe care îl avu când intră într-o cameră curată și ordonată, văzând-o pe Bailey bătând ritmic și eficient în taste, îi îmbunătăți semnificativ dispoziția.

- Ești o zeiță. Îi luă mâna, depunând pe ea o ploaie de săruturi. O făcătoare de miracole.

- Locul acesta era murdar. Dezgustător.

- Da, probabil că așa era.

Ea se încruntă.

- Era mâncare mucegăită în sertare.

- Nu mă îndoiesc. Văd că știi foarte bine să folosești computerul.

Bailey se uită încruntată la monitor.

- Așa se pare. A fost la fel ca atunci când am făcut cafea azi-dimineață. Pe negândite.

- Dacă știi să-l folosești, știi și să-l închizi. Hai să mergem în centru. Ți iau o înghețată.

- De-abia am început.

- Poate să aștepte.

Se aplecă să apese butonul de închidere, dar ea îi dădu peste mână.

- Nu, nu am salvat. Mormăind printre dinți, apăsă o serie de taste cu atâta siguranță, încât inima lui tresălta de admirație. Îmi mai trebuie câteva ore ca să fac ordine pe aici.

- Ne vom întoarce. Avem vreo două ore de pierdut după care trebuie să ne apucăm de treburi serioase.

- Ce fel de treburi? întrebă ea, în timp ce el o ridică în picioare.

- Ți-am făcut rost de un refractometru. O trase pe ușă afară. Ce fel de înghețată vrei?

capitolul 5

- Cumnatul tău deține Westlake Jewelers?

- Nu personal. E o afacere de familie.

- „O afacere de familie.“

Bailey simțea că o ia încet ameteala. Cumva, de aruncat sandwichuri mucegăite din sertare, ajunsese la mănânce înghețată cu căpșuni pe treptele Memorielor lui Lincoln. Ceea ce era suficient de bulversant, dar felul în care Cade gonise prin trafic, parcurgând sensurile giratorii în viteză și trecând pe galben, o ametise o bulversase.

- Da, spuse el atacându-și înghețata cu ciocolată și alune. Dat fiind că ea nu manifestase vreo preferință, îi luase înghețată cu căpșuni. Considera că e o afacere pentru fete. Au filiale în întreaga țară, dar magazin

principal este aici. Muffy l-a întâlnit pe Ronald la un turneu caritabil de tenis, unde l-a lovit cu o minge. Foarte romantic.

- Înțeleg. Sau măcar încerca. Și a fost de acord să ne lase să-i folosim echipamentul?

- Muffy a fost de acord. Ronald face tot ce vrea Muffy.

Bailey linse conul din care înghețata începuse să curgă și privi spre turiștii - familii, copii - care tropăiau în sus și în jos pe scări.

- Credeam că e furioasă pe tine.

- Am convins-o. Ei bine, am mituit-o. Camilla face și balet. Are un recital luna viitoare. Așa că voi merge să o văd pe Camilla învărtindu-se într-un tutu de balerină, ceea ce, crede-mă, nu e o priveliște prea drăguță.

Bailey își înăbuși râsul.

- Rău mai ești!

- Hei, eu am văzut-o pe Camilla în tutu de balerină, tu nu. Crede-mă pe cuvânt, sunt generos.

Îi plăcea să o vadă zâmbind, mergând agale alături de el, mâncând înghețată și zâmbind.

- Și mai e Chip. Acesta e celălalt mutant al lui Muffy. Cântă la piculină.

- Sunt sigură că inventezi.

- Nu aș putea, imaginația mea are limite. Peste două săptămâni trebuie să stau în primele rânduri, la mijloc, ascultându-l pe Chip și piculina lui cum cântă la un concert cu acompaniament. Se cutremură. Îmi cumpăr dopuri de urechi. Hai să ne așezăm.

Se așezară pe treptele netede de sub înțeleptul și melancolicul președinte. Briza timidă limpezea puțin aerul rarefiat de vară, dar nu avea cine știe ce putere asupra căldurii umede, apăsătoare precum cărămizile îmbibate de apă, care se ridica din trotuare. Bailey vedea aburii străvezii trepidând în aer, ca mirajul din deșert.

Era ceva straniu de familiar în toate acestea, în mulțimile de oameni care treceau împingând cărucioare, făcând poze, în amestecul de voci și accente, în mirosurile de transpirație, de oameni și de gaze de eșapament, în florile care înfloreau în ghivece, în vânzătorii care își supravegheau mărfurile.

- Cred că am mai fost pe aici. Dar e defazat. Ca și când ar fi visul altcuiva.

- Îți vei reaminti, spuse el, dându-i o șuviță de păr după ureche. Deja îți amintești fragmente. Știi cum să faci cafea, să folosești un computer și să organizezi un birou.

- Poate că sunt secretară.

Cade nu credea așa ceva. Felul în care turuise despre diamante cu o seară înainte îl făcea să creadă altceva. Dar voia să cumpănească lucrurile înainte de a le împărtăși.

- Dacă e adevărat, îți dublez salariul în cazul în care vei lucra pentru mine. Cu o atitudine nonșalantă, se ridică și îi oferi mâna, spunând: Avem cumpărături de făcut.

- Da?

- Ai nevoie de ochelari de citit. Hai să mergem la magazine.

Centrul comercial vast, ticsit de oameni în căutare de chilipiruri, reprezenta o nouă experiență. Reducerile prilejuite de sărbătoare erau în plină desfășurare. În ciuda căldurii, erau expuse haine de iarnă, cu o reducere de douăzeci la sută, iar mulțimea hainelor de toamnă copleșea ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea de vară.

Cade o duse la un magazin care promitea să livreze ochelarii într-o oră și completă el însuși formularul, în timp ce ea se uita la ramele expuse pe pereți.

Simți un val subit de căldură inundându-l când scrisese „Bailey Parris“, adăugând adresa lui. Arăta bine, firește. Iar înainte să fie condusă în spate pentru un consult gratuit, la achiziționarea ramelor -, o sărută pe obraz.

În mai puțin de două ore, Bailey era înapoi în mașina lui, studiind micile rame metalice drăguțe și conținutul pungii pline de cumpărături.

- Când ai avut timp să cumperi toate astea?

Cu o fluturare extrem de feminină, ea își trecu mâna pe deasupra pielii moi a unei poșete de umăr.

- Nu e decât o chestiune de strategie și planificare, dar a ști ce vrei și de a nu te lăsa distras.

Bailey aruncă o privire în pungă luată de la un magazin de lenjerie și văzu o mătase neagră, de calitate. O scoase cu grijă. Nu era prea mult material, concluzionă ea.

- Trebuie să dormi în ceva, îi spuse Cade. Era la reducere. O dădeau aproape pe nimic.

Poate că nu știa cine era, dar putea fi sigură că făcea diferența între pijamale și lenjerie sexy. Puse mătasea la loc în pungă. Băgând mâna mai adânc, descoperi un săculeț cu cristale.

- O, sunt încântătoare!

- Era un magazin din acela cu chestii naturale. Așa că am ales niște pietre. Frână la un semafor și se întoarse ca să îi vadă expresia de pe chip. Am ales câteva care mi-au atras atenția. Cele netede sunt... Cum le spune?

- Pietre semiprețioase șlefuite, murmură ea, atingându-le cu blândețe cu buricul degetului. Cornalină, citrin, sodalit, jasp. Roșind de plăcere, desfăcu săculețul. Turmalină, turmalină roz - vezi nuanțele de roz și verde? -, iar aceasta este o încântătoare coloană de fluorină. E una dintre preferatele mele. Eu... Se opri, apăsându-și tâmpla cu o mână.

Băgă și el mâna și scoase o piatră la întâmplare.

- Asta ce e?

- Alexandrit. E un crisoberil, o piatră transparentă. Culoarea ei se schimbă în funcție de lumină. Vezi, acum, la lumina zilei, e albastru-verzuie, dar în lumină incandescentă o să fie mov sau violet. Înghiți cu greu, dându-și seama că toate cunoștințele erau acolo, în mintea ei. Este o piatră cu utilizări multiple, dar rară și scumpă. A fost numită după țarul Alexandru I.

- Bine, relaxează-te, respiră adânc. Mașina trecu de o curbă, îndreptându-se către o stradă mărginită de copaci. Te pricepi la pietre, Bailey.

- Se pare că da.

- Și te încântă teribil.

Fața ei se luminează, strălucind de-a dreptul, în timp ce studia piatra aleasă de el.

- Sunt de-a dreptul speriată. Cu cât am mai multe informații în cap, cu atât mă sperii mai tare.

Intră pe aleea din fața casei lui și se întoarce spre ea.

- Te simți în stare să mai faci ceva pe ziua de astăzi?

Putea spune „nu“, își dădu ea seama. Ar duce-o înăuntru, la el acasă, unde ar fi în siguranță. Putea merge în dormitorul acela drăguț și să se închidă acolo. Nu ar trebui să înfrunte nimic, în afară de propria ei lașitate.

- Vreau să simt că trăiesc. Și voi simți, adăugă ea, răsufând adânc. Trebuie să simt.

- De acord. Întinzându-se spre ea, o strânse iute de mână. Stai aici. Mă duc după diamant.

Westlake Jewelers își avea sediul într-o veche clădire magnifică, cu coloane de granit și ferestre lungi, drapate cu satin. Nu era un loc în care să găsești chilipiruri. Singura reclamă era o plăcuță discretă și elegantă, de lângă arcada de la intrare.

Cade parcase mașina în spate.

- Se pregătesc să închidă pe ziua de azi, explică el. Dacă nu mă înșel, Muffy îl va convinge pe Ronald să aștepte aici. S-ar putea să nu fie prea încântat să mă vadă, așa că... Da, uite-i mașina. Cade își parcase vehiculul lângă un Mercedes sedan gri mat. Nu trebuie decât să-mi faci jocul, bine?

- Să-ți fac jocul? Se încruntă, în timp ce el dădea drumul pietrei în noua ei poșetă. Ce vrei să spui?

- A trebuit să ticluiesc o mică poveste, pentru a o convinge. Întinse mâna și îi deschise portiera. Fă-mi jocul.

Bailey coborî și se îndreptă alături de el spre intrarea din spate.

- N-ar fi rău să știu ce joc să fac.

- Nu-ți face griji. Sună la interfon. Mă ocup eu.

Ea își săltă poșeta, acum grea, pe umăr.

- Dacă ți-ai mințit familia, cred că ar trebui să...

Se întrerupse când ușa grea de oțel se deschise.

- Cade!

Ronald Westlake dădu scurt din cap. Cade avusese dreptate, se gândi Bailey imediat. Omul din fața ei nu era fericit. Avea o înălțime medie și purta un costum bleumarin, cu o cravată cu dungi închise, având un nod atât de strâns, că se întrebă cum de putea respira. Avea

fața bronzată, iar în părul brunet, atent aranjat, luceau fire cărunte.

Demnitatea emana din el precum lumina.

- Ronald, mă bucur să te văd, rosti Cade vesel, ca și când salutul lui Ronald ar fi fost plin de căldură, apoi întinse mâna spre el, plin de entuziasm. Cum merg lecțiile de golf? Muffy mi-a spus că faci progrese. În timp ce vorbea, Cade se strecură înăuntru, cam ca un agent de vânzări care își vâra piciorul în ușă, înainte ca acesta să-i fie închisă în nas, se gândi Bailey. Ronald venea pe urmele lui, continuând să se încrunte. Ea e Bailey. Poate că ți-a povestit Muffy câte ceva despre ea. Cu un gest posesiv, Cade o luă de după umeri, trăgând-o lângă el.

- Da, încântat.

- Am ținut-o ascunsă doar pentru mine, adăugă Cade înainte ca Bailey să apuce să deschidă gura. Cred că înțelegi de ce. Delicat, Cade îi ridică fața lui Bailey spre a lui și o sărută. Apreciez faptul că ne permiți să-ți folosim echipamentul. Bailey e încântată. E ca și când ar munci și în concediu, acum că îmi va arăta cum lucrează ea cu pietrele. Îi scutură poșeta ca să se audă pietrele dinăuntru.

- Nu ai manifestat niciodată vreun interes față de pietrele prețioase, remarcă Ronald.

- Nu o cunoșteam pe Bailey pe atunci, răspunse Cade cu nonșalanță. Acum sunt fascinat. Și de când am convins-o să rămână în State, va trebui să se gândească să-și deschidă propriul ei butic. Nu-i așa, scumpo?

- Eu...

- Anglia pierde, noi câștigăm, continuă el. Iar dacă vreunul dintre membrii familiei regale mai vrea vreun briliant, va trebui să vină aici. Nu te las să pleci. O sărută din nou, apăsător, în timp ce Ronald stătea îmbufnat și se trăgea de cravată.

- Cade mi-a spus că ai ceva experiență în designul de bijuterii. E o mare realizare ca familia regală să-ți aleagă creațiile.

- Lucrurile rămân în familie în felul ăsta, spuse Cade trăgând cu ochiul. Având în vedere că mama lui Bailey

e verișoară cu Lady Di. Vară de gradul trei sau patru, iubito? Ei bine, care ar fi diferența?

- Trei, spuse Bailey, uimită nu doar pentru că răspunsese, ci și pentru că imprimase vocii un vag accent britanic, dintre cele mai alese. Nu sunt tocmai apropiate. Cade exagerează. Doar că acum câțiva ani, o broșă făcută de mine i-a atras atenția prințesei de Wales. Se dă în vânt după cumpărături, știți.

- Da, da, într-adevăr. Accentul nobil avu efectul scontat asupra unui om cu pretențiile sociale ale lui Ronald. Acesta începu să zâmbească larg, iar vocea îi deveni mai caldă. Sunt încântat că ați putut trece pe aici. Chiar aș fi dorit să pot rămâne să vă arăt locul.

- Nu vrem să te reținem. Cade îl bătea deja pe Ronald pe spate. Muffy mi-a spus că aveți musafiri.

- Mare obrăznicie din partea lui Cade să-ți strice vacanța. Mi-ar plăcea enorm să îți ofer un tur cu altă ocazie. Desigur, oricând, absolut oricând. Și ar trebui să vă faceți timp amândoi să treceți pe la noi mai târziu, în seara asta.

Jubilând la gândul că primise o rudă chiar și îndepărtată a familiei regale, Ronald îi conduse spre zona de lucru a bijutierului.

- Suntem foarte selectivi cu echipamentul folosit, dar și în ceea ce privește pietrele. Reputația Westlake este impecabilă de generații întregi.

- Ah, da. Inima ei începu să duduie în timp ce studia echipamentul din încăperea cu pereți de sticlă, mesele de lucru, fierăstraiele, cântarele de ultimă generație.

- Ne mândrim să oferim clientelei noastre tot ce este mai bun. Deseori tăiem și dăm formă pietrelor noastre aici, folosind propriii noștri șlefuitori de giuvaere.

Mâna lui Bailey tremură ușor când și-o trecu pe deasupra unei roți. Roată de șlefuit, se gândi ea, folosită pentru a da formă pietrelor. Vedea exact cum se proceda. Piatra era fixată de capătul unui băț, ca o proptea, susținut pe roata de șlefuit care se învârtea, cu ajutorul unui bloc de susținere așezat lângă roată.

Știa, auzea cum sună. Simțea vibrațiile.

- Îmi place să lucrez la roata de șlefuit, spuse Bailey încet. Precizia implicită.

- Mi-e teamă că nu admir decât meșteșugarii și artiștii. E un inel uluitor. Îmi dai voie? Ronald îi luă mâna stângă, examinează trioul de pietre ușor curbate și montate în aur. Încântător. Designul îți aparține?

- Da. Părea cel mai bun răspuns. Îmi place să lucrez în special cu pietre colorate.

- Trebuie să vezi stocul nostru cât mai curând. Ronald se uită la ceas și plescăi din limbă. Deja sunt în întârziere. Paznicul vă va deschide la plecare ușa, după ce terminați. Vă rog să rămâneți cât doriți. Mi-e teamă că showroomul se închide automat, la o anumită oră, și va trebui ca paznicul să vă deschidă ușa din spate, care se deschide de dinăuntru spre în afară. Îi aruncă lui Bailey un zâmbet ca de la profesionist la profesionist. Înțelegi cât de importantă e siguranța în domeniul acesta.

- Desigur. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, domnule Westlake.

Ronald luă mâna pe care Bailey i-o întinse.

- Ronald, te rog. Și mi-a făcut plăcere. Nu trebuie să-l lași pe Cade să fie atât de egoist în ceea ce te privește. Muffy este extrem de nerăbdătoare să-și cunoască viitoarea cumnată. Să treceți neapărat pe la noi mai târziu.

Bailey scoase un sunet găuit, pe care pălăvrăgeala rapidă a lui Cade îl acoperi cu ușurință, în timp ce aproape că-l dădea afară pe Ronald din spațiul de lucru.

- Cumnată? îngăimă Bailey.

- Trebuia să le spun ceva. Cu o figură nevinovată, Cade își întinse dezarmant mâinile. M-au bătut bat la cap să mă însor din nou din clipa în care s-a uscat cerneala pe sentința de divorț. Și, având în vedere că tu te tragi din neam regesc, ca să spunem așa, te afli cu câteva trepte mai sus pe scara socială față de femeile pe care mi le-au tot băgat pe gât.

- Bietul Cade. Toată lumea îi vâra femeii pe gât.

- Am suferit. Pentru că în privirea ei apărură licărir primejdioase, își puse la bătaie cel mai reușit zâmbet. Nu ai idee cât am suferit. Ia-mă în brațe.

Ea îi dădu peste mână.

- Totul nu e altceva decât o mare glumă pentru tine nu-i așa?

- Nu, dar, în parte, a fost distractiv. Se gândi că mâinile lui ar sta mai bine în buzunare. Îți garantez că sora mea a încins liniile telefonice de când am vorbi azi-dimineață cu ea. Iar acum că Ronald a aflat atâtea despre tine...

- Ți-ai mințit familia.

- Da. Uneori e amuzant. Alteori e pur și simplu necesar pentru a supraviețui. Își lăsă capul într-o parte. Ai intrat perfect în joc, scumpo. Accentul acela a fost o treabă de mare finețe.

- M-a luat valul și nu sunt mândră de asta.

- S-ar putea să fii bună de detectiv. Dă-mi voie să spun: să minți spontan și bine e o condiție de căpătâie în meseria asta.

- Iar scopul scuză mijloacele?

- Cam da.

Începea să-l irite răceala dezaprobatore din vocea ei. Avea senzația că Bailey nu prea se simțea în largul ei în zone gri, în comparație cu el.

- Suntem aici, nu-i așa? Iar mica petrecere a lui Ronald și Muffy va avea un succes monstru. Așadar, care este problema?

- Nu știu. Nu-mi place. Minciuna, prin simpla existență, o făcea să se simtă îngrozitor de stânjenit. O minciună atrage altă minciună.

- Și suficiente minciuni conduc uneori la adevăr.

Îi luă poșeta, o deschise și scoase săculețul de catifele prinzând diamantul în palmă.

- Vrei adevărul, Bailey? Sau vrei doar onestitate?

- Nu cred că ar trebui să fie o diferență. Dar apoi luă piatra din mână. Bine, după cum spuneai, sunte aici. Ce vrei să fac?

- Să te asiguri că e veritabilă.

- Bineînțeles că e veritabilă. Știu că e.

El nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană.

- Dovedește-mi!

Pufnind exasperată, se întoarse și se îndreptă spre microscop. Folosi iluminatorul pentru câmp întunecat, reglând microscopul cu două capete cu o eficiență instinctivă.

- Frumos, spuse ea după un moment, cu o undă de reverență în glas. Pur și simplu frumos.

- Ce vezi?

- Interiorul pietrei. Nu există îndoială cu privire la originea naturală. Incluziunile sunt caracteristice.

- Să vedem. O dădu la o parte și se aplecă deasupra microscopului. Ar putea fi orice.

- Nu, nu. Nu sunt bule de aer. Ar exista dacă ar fi stras sau o imitație. Și incluziunile.

- Nu înseamnă nimic pentru mine. E albastru, iar albastru înseamnă safir.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, safirul este din corindon. Crezi că nu fac diferența între carbon și corindon? Luă piatra și se îndreptă grăbită spre un alt instrument. Acesta este un polariscop. Testează dacă o piatră are o refracție unică sau dublă. După cum ți-am spus deja, safirele au refracție dublă, iar diamantele, unică.

Apoi își văzu de treabă, punându-și ochelarii când avea nevoie de ei sau agățându-i în decolteul bluzei, când nu-i erau de folos. Fiecare mișcare a ei era sigură, firească, pricepută.

Cade își vârî mâinile în buzunarele de la spate, legându-se pe călcâie și privind-o.

- Iată refractometrul, bombăni ea. Orice idiot își poate da seama că indicele de refracție al acestei pietre indică un diamant, nu un safir. Se întoarse, ținând în mână piatra. Este un diamant albastru, cu tăietură de brilliant, cu o greutate de 102,6 carate.

- Nu-ți lipsește decât halatul de laborator, spuse el încet.

- Poftim?

- Lucrezi cu chestiile astea, Bailey. Am crezut că s-ar putea să fie un hobby, dar ești prea sigură, prea în largul

tău. Și te enervezi prea repede când ești luată la întrebări. Așadar, am tras concluzia că lucrezi cu pietre, cu pietre prețioase. Genul ăsta de echipament ți-e la fel de familiar ca un filtru de cafea. Face pur și simplu parte din tine.

Ea își coborî mâna, lăsându-se să cadă epuizată pe un taburet.

- Deci nu ai făcut toate astea, nu te-ai agitat atâta, ca să identificăm diamantul, nu-i așa?

- Să spunem că acesta a fost unul dintre obiective. Acum trebuie să aflăm dacă te ocupi de pietre sau de bijuterii. Cred că prin prisma meseriei tale ai ajuns să pui mâna pe piatra asta. Îi luă diamantul, studiindu-l. Și nu vezi așa ceva la Westlake, și la nici un alt bijutier. Îl găsești într-un muzeu sau într-o colecție privată. Avem un muzeu bun aici, în oraș. Se numește Smithsonian. Puse piatra jos. Poate că ai auzit de el.

- Crezi... că l-am luat de la Smithsonian?

- Cred că e posibil să fi auzit cineva de el acolo. Strecură cu nonșalanță piatra neprețuită în buzunar. Va trebui să așteptăm până mâine. E închis azi. Nu, la naiba, până marți! Șuieră printre dinți. Mâine e patru, iar luni e sârbătoare.

- Ce-ar trebui să facem până marți?

- Putem căuta în cartea de telefoane. Mă întreb câți specialiști în geme există în zona metropolitană?

Cu ochelarii de citit putea să cerceteze orice carte fără să riște să o apuce durerea de cap. Și asta și făcu. Arăta de parcă ar fi recitat basmele îndrăgite din copilărie, se gândi Bailey. Se afla pe un teritoriu familiar, dar îi făcea plăcere să-l parcurgă din nou.

Citi despre istoria tăieturii intaglio din Mesopotamia, despre pietrele prețioase din perioada elenistică. Despre gravurile florentine.

Citi despre diamante celebre. Despre Vargas, Jonker, Marele Mogul, care dispăruseră cu secole în urmă. Despre Maria Antoaneta și colierul cu diamante, despre care se spunea că ar fi costat-o capul.

Citi explicații tehnice despre tăierea pietrelor prețioase, despre identificarea lor, despre proprietățile optice și formațiunile acestora. Toate îi erau perfect clare și la fel de bine conturate precum cornalina șlefuită pe care o răsucea între degete.

Cum se putea, se întrebă ea, să-și amintească de pietre, dar nu de oameni? Putea identifica și discuta cu ușurință despre proprietățile a sute de cristale și de pietre prețioase, dar nu cunoștea decât o singură persoană în întreaga lume.

Alta decât ea însăși.

Nu-l cunoștea decât pe Cade. Cade Parris, cu mintea lui agilă, deseori tulburătoare. Cade, cu mâinile lui blânde și răbdătoare și cu splendorii lui ochi verzi. Ochi care o priveau de parcă ea ar fi reprezentat centrul lumii lui.

Și totuși, lumea lui era imensă în comparație cu a ei. A lui era populată de oameni și de amintiri, de locuri în care fusese, de lucruri pe care le făcuse, de momente pe care le împărtășise cu alții.

Urișul ecran gol care era trecutul ei râdea de ea.

Ce oameni cunoscuse, pe cine iubise sau urâse?

O iubise cineva vreodată? Pe cine rănise sau de cine fusese rănită? Și unde locuise? Ce făcuse?

Era savant sau hoț? Iubita cuiva sau o singuratică?

Voia să fie iubita cuiva. Iubita lui Cade. Era înspăimântător cât de mult dorea asta. Să se cufunde în pat cu el și să lase totul să se îndepărteze pe râul acela cald de senzații. Voia ca el să o atingă, să o atingă cu adevărat. Să-i simtă mâinile atingându-i carnea dezgolită, încălzindu-i-o, ducând-o într-un loc în care trecutul nu însemna nimic, iar viitorul nu avea importanță. Unde nu exista decât clipa prezentă, clipa flămândă și superbă. Și să îl poată atinge, simțind cum i se umflă mușchii pe spate și pe umeri când o va acoperi cu trupul lui. Inima lui să bată lipită de a ei, iar ea să se arcuiască sub el, ieșindu-i în întâmpinare, primindu-l. Iar apoi...

Tresări când cartea se închise sonor.

- Fă o pauză, îi spuse Cade poruncitor, punând cartea pe masa la care se așezase să citească. O să-ți iasă ochii din cap.

- O, eu... „Dumnezeule“, se gândi ea, făcând ochii mari la el. Aproape că tremura, ațâțată violent de propria ei fantezie. Pulsul îi derapase, la fel ca patinele pe un strat de gheață cu hopuri. Eu doar...

- Uite, te-ai înroșit toată.

Cade se duse să ia carafa de ceai rece din frigider, iar ea își dădu ochii peste cap. Se înroșise? Atâta pricepea el? Nu vedea că era udă toată și că abia aștepta să o ia în brațe?

El îi turnă un pahar de ceai peste gheață și apoi își desfăcu o bere.

- Am făcut destule astăzi. Mă gândesc să pregătim o friptură la grătar. Vom vedea dacă ești în stare să faci o salată. Hei! Se întinse spre ea ca s-o ajute să țină mai bine paharul. Îți tremură mâinile. Ai tras prea tare de tine.

- Nu, eu... Nu prea putea să-i spună că tocmai se gândise serios să-l muște de gât. Își scoase cu grijă ochelarii, îi plie și îi așeză pe masă. Poate un pic. Am atâtea în minte.

- Dețin antidotul perfect pentru prea multe gânduri. O luă de mână, o trase spre ușă și apoi afară, unde aerul era cald și plin de parfumul trandafirilor. O jumătate de oră de leneveală. Îi luă paharul, îl așeză pe măsuta de fier forjat de lângă hamacul din frânghie împletită și își puse berea jos. Haide, o să ne uităm un pic la cer.

Tot ce voia de la ea era să se întindă lângă el? Să stea întinsă și lipită de el, când fiecare fibră din corpul ei tânjea după mângâiere?

- Nu cred c-ar trebui să...

- Sigur că ar trebui.

Ca să rezolve problema, o împinse ușor în hamac și se aruncă lângă ea. Hamacul se clătină cu putere, făcându-l să râdă când o văzu cum încerca să-și recapete echilibrul.

- Relaxează-te. E unul dintre locurile mele preferate. Aici a existat un hamac de când mă știu. Unchiul meu obișnuia să moțăie într-unul cu dungii roșii și albe, în loc să trebaluiască prin grădină. O cuprinse cu brațul, luându-i o mână tremurătoare într-a lui. Plăcut și comod. Se văd frânturi de cer printre frunze.

Era răcoare acolo, la umbra arțarilor. Îi simți inima bătând egal când duse mâinile lor înlănțuite la piept.

- Obişnuiam să mă strecor aici des. Am visat și am făcut o grămadă de planuri în hamacul ăsta. Mereu era liniște aici, iar când mă legănam în hamac, la umbră, nimic nu părea foarte presant. E ca și cum ai fi într-un leagăn, presupun.

Bailey se forță să se relaxeze, șocată până în străfundul ființei de cât de mult voia să se rostogolească deasupra lui și să-l asalteze.

- Lucrurile sunt mai simple într-un hamac.

Cade îi atinse degetele în joacă, fermecat de grația lor și de luciul inelelor. Le sărută absent, făcând-o să-i tresară inima în piept.

- Ai încredere în mine, Bailey?

În momentul acela avu convingerea că oricare i-ar fi fost trecutul, nu avusese niciodată o încredere mai mare în cineva.

- Da.

- Hai să jucăm un joc.

Imaginația ei zbură spre tărâmul erotismului.

- Ah... un joc?

- Asociere de cuvinte. Îți golești mintea, iar eu spun un cuvânt. Tu răspunzi cu orice cuvânt îți vine pe loc în minte.

- Asociere de cuvinte. Nefiind sigură dacă să râdă sau să țipe, închise ochii. Crezi că asta îmi va declanșa memoria.

- Rău nu poate să facă, dar hai să-l luăm ca pe un joc ușurel, de jucat la umbră. Ești gata?

Ea dădu din cap, cu ochii închiși și lăsându-se răsfățată de legănarea hamacului.

- Bine.

- Oraș.

- Aglomerat.

- Deșert.

- Soare.

- Muncă.

- Satisfacție.

- Foc.

- Albastru.

Când deschise ochii și începu să se foiască, el o trase mai aproape.

- Nu, nu te opri să analizezi, lasă-le să vină pur și simplu. Gata? Iubire.

- Prieteni.

Răsufală adânc și descoperi că se relaxează din nou.

- Prieteni, repetă ea.

- Familie.

- Mamă.

Scoase un mic sunet, iar el o alină.

- Fericită.

- Copilărie.

- Diamant.

- Putere.

- Fulger.

- Crimă.

Răsufală cu greu și se întoarse, îngropându-și fața în umărul lui.

- Nu pot face asta. Nu pot privi acolo.

- Bine, e în regulă. E suficient.

Îi mângâie părul și, cu toate că mișcările lui erau blânde, ochii îi ardeau în timp ce privea țintă prin coroana de frunze.

Cel care o speriasse, făcând-o să tremure de groază, avea să plătească.

În timp ce Cade o ținea pe Bailey în brațe sub arțari, altcineva stătea pe o terasă de piatră care dădea spre o moșie vastă, cuprinzând dealuri unduitoare, grădini îngrijite și fântâni arteziene.

Era furios.

Femeia dispăruse de pe fața pământului cu bunurile lui. Iar forțele lui era la fel de împrăștiate precum cele trei stele.

Ar fi trebuit să fie simplu. Aproape că le avusese în mână. Dar idiotul acela se panicase. Sau poate că devenise, pur și simplu, prea lacom. În orice caz, o lăsase pe femeie să-i scape, iar diamantele dispăruseră odată cu ea.

Trecuse prea mult timp, se gândi el, bătând darabana cu mâna lui mică, cu manichiură îngrijită, pe balustrada de piatră. O femeie dispăruse, cealaltă era fugară, iar a treia era incapabilă să-i răspundă la întrebări.

Trebuia să rezolve și problema asta cât de curând. Planul era distrus acum. Nu putea învinovăți decât o singură persoană pentru eșec, se gândi el, și, întorcându-se în biroul său luxos, puse mâna pe telefon.

- Adu-mi-l, fu tot ce spuse.

Așeză receptorul la loc cu aroganța impasibilă a unui om obișnuit să i se urmeze poruncile.

capitolul 6

Sâmbătă seara. O duse la dans. Ea își închipuise că va sta la masa din bucătărie, cufundată în studiu, cu o cană de cafea tare lângă ea, imediat după cină. În schimb, el o scoase din casă înainte să apuce să ștergă blaturile, de-abia lăsând-o să-și treacă peria prin păr.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția, îi spuse el. Avea nevoie de muzică. Avea nevoie să experimenteze viața.

A fost cu siguranță o experiență.

Nu mai văzuse așa ceva. De asta era sigură. Clubul zgomotos și aglomerat din centrul cartierului Georgetown vibra de viață, trepidând din podea până în tavan de voci și de pași grăbiți. Muzica era atât de tare, încât nu-și putea auzi propriile gânduri, iar măsuța instabilă din mijlocul clubului, pe care el reușise să pună mâna, era încă lipicioasă de la berea ultimului client.

Era uluită.

Nimeni nu părea să cunoască pe nimeni. Ori se cunoșteau suficient de bine, încât să facă dragoste în picioare, în public. Cu siguranță, mișcările ațățătoare și unduitoare ale trupurilor lipite unele de altele pe micul ring de dans semănau perfect cu un ritual de împerechere.

Îi cumpărase o apă minerală, mulțumindu-se și el cu aceeași băutură inofensivă, și privea spectacolul. Mai mult, o urmărea pe ea privind spectacolul.

Luminile scânteiau, vocile reverberau și nimeni nu părea să aibă vreo grijă pe lume.

-Așa îți petreci de obicei weekendul?

Trebui să îi strige la ureche și tot nu era sigură că avea să o audă în larma și zarva chitărelor și a tobelor.

-Din când în când.

„Aproape niciodată“, se gândi el, cercetând fluxul persoanelor fără partener de la bar. Cu siguranță, nu și după terminarea colegiului. Ideea de a o aduce aici fuse se un impuls, o inspirație de moment chiar, se gândi el.

Nu prea avea cum să cadă pe gânduri și să se îngrijeze în aceste condiții.

-E o trupă locală.

-Virginală? repetă ea nesigură.

-Nu, nu, trupa aceasta este din oraș. Râse, își trase scaunul mai aproape de ea și îi cuprinse umerii cu brațul. Rock supărat. Fără chestii country, fără părți siropoase sau sentimentale. Hard rock și gata. Ce părere ai?

Bailey se strădui să gândească, să prindă ritmul dur, pulsatil și repetitiv. Pe deasupra oceanului de muzică dezlănțuită, trupa striga ceva despre fapte urâte pe bani puțini.

-Nu știu, dar sigur nu e *Oda bucuriei*.

El râse îndelung și sonor, înainte de a o apuca de mână.

-Haide, dansează cu mine.

Panică instantanee. Palma i se umezi și făcu ochii mari.

-Nu cred că știu cum să...

-La naiba, Bailey. Nu e prea mult spațiu acolo, ca să faci cine știe ce mișcări. Nu trebuie să ai exercițiu deloc.

-Da, dar...

O trăgea către ringul de dans, croindu-și loc printre mese, lovindu-se de oameni. Pierdu numărul picioarelor pe care călcase.

-Cade, aș prefera să privesc...

- Ești aici ca să trăiești experiența.

O trase în brațele lui și o prinse de șolduri într-o manieră intimă și posesivă, care o făcu să rămână fără suflu.

- Vezi? Regula numărul unu. Și, deodată, începu să-și miște sugestiv corpul, lipit de ea. Restul e ușor.

- Nu cred că am mai făcut asta vreodată. Luminile care se învârteau și scânteiau deasupra o amețiră. O buimăciră. Sunt sigură că mi-aș aminti.

Cade se gândi că probabil avea dreptate. Era ceva mult prea inocent în felul în care se mișca cu stângăcie, în felul în care se îmbujorase. Își trecu mâinile peste fundul ei, oprindu-se pe talie.

- Nu e decât un dans.

- Nu cred. Probabil că am mai dansat până acum.

- Ia-mă în brațe. Îi luă brațele, trecându-și-le pe după gât. Și sărută-mă.

- Ce?

- Nu contează.

Fața lui era aproape, iar muzica îi umplea capul. Căldura trupului lui, a tuturor trupurilor lipide de ei, era ca un cuptor. Nu putea respira, nu putea gândi, iar când gura lui coborî spre a ei, nu mai contă.

Capul îi zvâcnea de la căldură. Era incredibil de cald, iar în aerul rarefiat de la fum și aburul trupurilor, se amestecau mirosuri de transpirație, alcool și parfumuri contradictorii. Toate acestea se îndepărtată. Se legăna lipită de el, iar buzele i se desfăcură în întâmpinarea gurii lui și se lăsă străbătută de esența lui puternică, masculină.

- Dacă am fi stat acasă, am fi fost în pat. Îi murmură cuvintele la ureche, apoi își trecu buzele peste urechea ei. Se dăduse cu parfumul pe care îl cumpăraseră. Mirosul era incredibil de intim. Vreau să fiu în pat cu tine, Bailey. Vreau să fiu în tine.

Ea închise ochii, îngropată la pieptul lui. Sigur nu-i mai spusese nimeni așa ceva. Nu ar fi uitat fiorul acela sălbatic, teama aceea teribilă. Își strecură degetele în părul dezordonat care i se ondula deasupra gulerului.

- Înainte, când eram în bucătărie, eu...

- Știu.

Își trecu limba peste urechea ei, încingându-i tot trupul.

- Te-aș fi putut avea. Ai crezut că nu am văzut? Ca să se chinuie amândoi, își coborî buzele pe gâtul ei. De aceea ne aflăm aici, și nu acasă. Nu ești pregătită să-mi oferi ceea ce am nevoie.

- Nu are nici o logică.

Crezu că murmurase cuvintele, dar el o auzi.

- Cui naiba îi pasă de logică? Acesta e prezentul. O prinse de bărbie și îi aduse din nou fața lângă a lui. Noi suntem prezentul. Și o sărută până când sângele îi urcă la cap, începând să-i zvâcnească în tâmpile. Poate fi foarte excitant. Îi mușcă buza de jos până când fu gata să se topească pe podea. Sau dulce. Apoi își trecu limba tandru peste a ei. Sau distractiv. O învârti, apoi o prinse iar în brațe cu o grație nonșalantă, care o făcu să clipească amețită. Cum dorești.

Avea mâinile pe umerii lui și fața aproape de a lui. Luminile se învârteau în jurul lor, muzica duduia.

- Cred... cred că am fi mai în siguranță dacă ne-am opri la „distractiv“. Pentru moment.

- Atunci, hai s-o facem.

O trase din nou, învârtind-o iute de două ori. Ochii i se luminară, amuzați, când ea râse.

Își trase sufletul când trupul ei se izbi de al lui din nou.

- Ai luat lecții de dans.

- Scumpo, oi fi dansat eu cotilion de mai multe ori decât mi-ar plăcea să recunosc, dar unele lucruri se lipsesc de tine.

Se mișcau din nou, cumva magic, prin aglomerația de dansatori.

- Cotilion? Țsta nu e cu mânuși albe și papioane?

- Ceva asemănător. Își trecu mâinile peste șoldurile ei, atingându-i abia sesizabil sânii. Și nimic asemănător.

Bailey făcu un pas greșit și se izbi cu putere de ceea ce crezu la început că era o bară de oțel. Când întoarse privirea, văzu ceea ce părea a fi un munte de mușchi,

cu un cap chel lucios, un piercing argintiu în nas și un zâmbet strălucitor.

- Îmi cer scuze, începu ea, dar descoperi că nu mai avea aer să rostească altceva, căci muntele de mușchi o proiectă în mulțimea din dreapta ei.

Se trezi prinsă în mijlocul unei găști de dansatori care dădeau cu entuziasm din coate, lovindu-și șoldurile. Aceștia strigară prietenoși la ea, iar ea încercă să prindă ritmul. Chicotea când se trezi împinsă din nou în brațele lui Cade.

- Este distractiv.

Elementar, eliberator, aproape păgân.

- Dansez, adăugă ea.

Felul în care îi strălucea chipul, râzând încântată, îl făcu să zâmbească larg.

- Așa se pare.

Își flutură mâna pe dinaintea feței, în încercarea inutilă de a-și face vânt.

- Îmi place.

- Atunci o vom face din nou.

Volumul muzicii scăzu, iar ritmul deveni un murmur.

- Urmează una lentă. Acum nu trebuie decât să te lipești toată de mine.

- Cred că sunt deja lipită.

- Mai aproape.

Își strecură intim piciorul între picioarele ei, iar mâinile lui alunecară la baza șoldurilor ei.

- O, doamne. Stomacul i se umplu de fluturi dezlănțuiți. Asta trebuie să fie o altă regulă.

- Una dintre preferatele mele.

Muzica era seducătoare, senzuală și tristă. Starea de spirit i se schimbă odată cu ea, trecând de la zăpăceală la nostalgie.

- Cade, nu cred că e o mișcare inteligentă.

Dar el o ridicase pe vârfuri, astfel încât fețele lor să fie aproape.

- Hai să fim nesăbuiți. Doar timp de un dans.

- Nu poate să dureze, murmură ea, apăsându-și obrazul de obrazul lui.

- Sst! Va dura cât vrem noi.

„Pentru totdeauna“, gândi ea, strângându-l.

- N-am mintea goală. Tăblița e ștearsă doar temporar. S-ar putea să nu ne placă nici unuia din noi ce e scris pe ea, când vom afla.

Îi simțea mirosul, gustul și trupul.

- Știu tot ce trebuie să știu.

Ea scutură din cap.

- Dar eu nu. Se trase înapoi, privindu-l în ochi. Nu știu, repetă ea.

Iar când se desprinse și înaintă iute prin mulțime, o lăsă să plece.

Ea dădu fuga la toaletă. Avea nevoie de intimitate, avea nevoie să-și recapete suflul. Trebuia să nu uite că, oricât de mult ar fi dorit-o, identitatea ei nu începuse când intrase în micul birou înghesuit și îl întâlnise pe Cade Parris pentru prima dată.

Încăperea era aproape la fel de plină ca ringul de dans de femei care se aranjau în oglinzi, vorbind despre bărbați, plângându-se de alte femei. Aerul era greu de mirosul de fixativ, parfum și transpirație.

Deasupra unei chiuvete înguste, Bailey porni robinetul cu apă rece și își udă fața încinsă. Dansase într-un club zgomotos și râsese în hohote. Îl lăsase pe bărbatul pe care îl dorea să o atingă intim, fără să-i pese cine o vedea.

Și știu, când își ridică fața și își studie reflexia din oglinda pătată, că nici unul din acele lucruri nu era ceva obișnuit pentru ea.

Era ceva nou. La fel cum Cade Parris era nou. Și nu știa ce loc vor ocupa toate acestea în viața ei.

Totul se întâmpla atât de repede, gândi ea, căutându-și peria de păr în poșetă. Poșeta pe care i-o cumpărase el, își spuse, și se simți cuprinsă de un val de emoție. Tot ce avea acum i se datora lui.

Asta simțea pentru el? Se simțea datoare, recunoscătoare? Îl dorea?

Nici măcar una dintre femeile care se înghesuiau acolo nu își făcea griji pentru asemenea lucruri, se gândi ea. Nici una nu își punea o asemenea întrebare despre

bărbatul cu care tocmai dansase. Bărbatul pe care îl dorea sau care o dorea.

Toate aveau să iasă de acolo și să danseze din nou. Sau se vor duce acasă. Vor face dragoste în seara aceea, dacă dispoziția era una potrivită. Iar mâine, viețile lor aveau să continue pur și simplu.

Dar trebuia să întrebe. Și cum putea afla răspunsul, când nici ea nu știa? Și cum putea să-l aibă sau să i se ofere, până nu știa?

„Revino-ți“, își spuse ea, periindu-și metodic părul răvășit. „Fii echilibrată și practică. Calmă.“ Satisfăcută că părul îi era din nou aranjat, își băgă peria în poșetă.

Intră o roșcată, cu picioare lungi și sigură pe sine, cu păr scurt și ochelari de soare mari.

- Ticălosul m-a prins de fund, spuse ea, fără a se adresa cuiva anume, intrând într-o cabină și trântind ușa.

Privirea lui Bailey se înceteșă. O amețală perfidă o făcu să se prindă de marginea chiuvetei. Iar genunchii i se înmuiară atât de tare, încât trebui să se aplece deasupra chiuvetei, luptându-se să tragă aer în piept.

- Hei, hei, ești bine?

Cineva o bătu pe spate, iar vocea îi răsuna în urechi voalată.

- Da, doar puțin amețită. E în regulă. Sunt bine.

Luă apă în căușul palmelor și și-o aruncă pe față de mai multe ori.

Când crezu că o vor ține picioarele, luă niște șervețele și își tamponă obrazii uzi. Clătinându-se de parcă ar fi fost beată, ieși din încăpere și intră în clubul cavernos.

Lumea se izbea de ea, înghiontind-o și nebăgând-o în seamă. Cineva se oferă să-i ia o băutură. Un tip vesel, dornic să i-o cumpere. Trecu fără să vadă nimic, în afară de luminile orbitoare și trupurile fără chip. Când Cade ajunse la ea, era albă ca varul. Fără să pună vreo întrebare, o luă pe sus, în aclamațiile aprobatoare ale petrecăreților din jur, și o duse afară.

- Îmi pare rău. M-a luat amețala.

- A fost o idee proastă.

Se blestema amarnic că o dusesese într-un club de mâna a doua, plin de zurbagii obișnuiți ai locului.

- Nu ar fi trebuit să te aduc aici.

- Nu, a fost o idee minunată. Mă bucur că m-ai adus. Doar că aveam nevoie de puțin aer. De-abia atunci își dădu seama că o ducea în brațe și oscilă între stânjenală și recunoștință. Lasă-mă jos, Cade. Sunt bine.

- Te duc acasă.

- Nu. Am putea să stăm undeva? Să stăm puțin la aer?

- Sigur. O lăsă jos, privind-o îngrijorat. E o cafenea pe strada asta. Putem sta afară. Luăm o cafea.

- Bun.

Îl ținu strâns de mână, lăsându-l să o conducă. Basul din club aproape zguduia trotuarul. Cafeneaua din apropiere era cam la fel de aglomerată ca și clubul, iar chelnerii umblau de colo-colo, împărțind espresso, cafe latte și băuturi de fructe cu gheață.

- Te-am luat cam repede, începu el, trăgându-i un scaun.

- Da, așa e. Sunt flatată.

Stătea în fața ei, cu capul înclinat.

- Ești flatată?

- Da. Chiar dacă nu-mi amintesc nimic, nu cred că sunt proastă. Deși era apăsător și cald, lui Bailey i se părea că aerul era nemaipomenit.

- Ești un bărbat incredibil de atrăgător. Și mă uit în jur, chiar aici... Îndreptându-se, făcu ceea ce tocmai spusese, cercetând măsuțele înghesuite unele în altele, sub marchiza de un verde-închis. Femei frumoase peste tot. În tot orașul, pe unde ne-am plimbat astăzi, în clubul acela, aici în cafenea. Dar eu sunt cea căreia i-ai făcut avansuri, așa că sunt flatată.

- Nu este tocmai reacția pe care o așteptam. Dar cred că merge, deocamdată.

Privi spre chelnerul care se grăbi la masa lor.

- Cappuccino? o întrebă pe Bailey.

- Ar fi perfect.

- Fără cofeină sau obișnuit? întrebă chelnerul.

- Cafea adevărată, îi spuse Cade și se apropie de Bailey. Îți revine culoarea în obraji.

- Mă simt mai bine. A venit o femeie la toaletă.

- S-a luat de tine?

- Nu, nu. Înduioșată de instinctul lui de a o apăra, îi puse palma peste mână. Nu stăteam prea bine pe picioare când a intrat ea. A intrat așa țănoșă. I se arcuiră buzele. Și preț de o clipă am crezut că o cunosc.

El întoarse mâna, prinzându-i palma.

- Ai recunoscut-o?

- Nu, nu neapărat pe ea, deși am crezut... Nu, era genul... cred că se spune „arogantă“, cu nasul pe sus, izbitoare. O roșcată înaltă, țăfnoasă, în jeanși strâmți. Închise ochii un moment, respiră adânc și îi deschise din nou. M.J.

- Acesta era numele de pe biletul din buzunarul tău.

- E aici, murmură Bailey, masându-și tâmplele. E aici undeva, în mintea mea. Și e important. E vital, dar nu mă pot concentra. Dar e o femeie, și face parte din viața mea. Și, Cade, ceva nu e în regulă.

- Crezi că are probleme?

- Nu știu. Când încep să disting conturul - când aproape că o văd - e pur și simplu imaginea aceasta a încrederii și competenței depline. Ca și când nu ar avea cum să fie ceva în neregulă. Și e vina mea. Trebuie să fie vina mea.

El scutură din cap. Vinovăția nu ajută. Nu era calea pe care trebuiau să apuce.

- Spune-mi ce vezi când îți apare imaginea aceea. Încearcă să te relaxezi și spune-mi.

- Păr scurt, roșcat-închis, trăsături ferme. Ochi verzi. Dar poate sunt ai tăi. Dar cred că și ai ei sunt verzi, mai închiși decât ai tăi. Aproape i-aș putea desena fața. Dacă aș ști să desenez.

- Poate că știi. Scoase un pix și un blocnotes din buzunar. Încearcă.

Mușcându-și buza de sus, încercă să surprindă figura ascuțită, triumfiulară. Oftând, puse pixul jos în timp ce li se servea cafeaua.

- Cred că putem concluziona că nu sunt pictor.

- Găsim unul.

Luă blocnotesul și zâmbi, văzând schița lamentabilă.

- Până și eu m-aș putea descurca mai bine și de-abia am reușit să iau un șapte după unicul semestru trist de arte, pe care l-am făcut. Crezi că poți descrie trăsăturile ei?

- Pot încerca. Nu văd totul clar. E ca și când aș încerca să reglez o cameră care nu funcționează tocmai bine.

- Desenatorii care lucrează pentru poliție se pricep să pună piesele laolaltă.

Bailey sorbi din cafea.

- Poliție? Trebuie să mergem la poliție?

- Neoficial. Nu te îngrijora. Ai încredere în mine.

- Am. Dar cuvântul poliție îi răsuna în cap ca o alarmă. Voi avea.

- Avem o pistă pe care o putem urma. Știm că M.J. e femeie, o roșcată înaltă și țăfnoasă. Mary Jane, Martha June, Melissa Jo. Ai fost cu ea în deșert.

- Asta se întâmpla în vis. Soare, cer și stânci. Mulțumire. Apoi teamă. Eram toate trei în vis, dar nu-mi amintesc bine.

- În fine, vom vedea dacă găsim vreo similitudine, și atunci vom avea de unde să începem.

Ea privi țintă în spuma cafelei, gândindu-se că viața ei era exact așa, ca un nor al cărui centru nu se vedea.

- Faci ca lucrurile să pară ușoare.

- Nu sunt decât niște pași, Bailey. Faci următorul pas și vezi unde te duce.

Ea dădu din cap, încruntându-se deasupra cafelei.

- De ce te-ai căsătorit cu o femeie pe care n-o iubeai?

Surprins, Cade se lăsă pe spate și oftă.

- Asta da schimbare de subiect!

- Îmi pare rău. Nu știu de ce am întrebat. Nu este treaba mea.

- Habar n-am de ce ne-am căsătorit. Având în vedere circumstanțele, pare o întrebare destul de cinstită. El bătu darabana în masă, neliniștit. Ai putea spune că am obosit, că m-am săturat de presiunile familiei, dar asta ar însemna să mă eschivez. Nu mi-a pus nici meni pistolul la tâmplă, și aveam peste douăzeci și unu

de ani. Îl enerva să recunoască acest fapt, își dădu seama. A fi cinstit cu Bailey însemna să înfrunte adevărul fără scuze. Ne plăceam suficient de mult, sau cel puțin până ne-am căsătorit. Câteva luni de căsnicie au făcut praf prietenia noastră.

- Îmi pare rău, Cade.

Stânjeneala i se citea cu ușurință pe chip, la fel și amintirea nefericită. Și, deși îl invidia chiar și pentru acea nefericire, ura gândul că ea contribuise la asta.

- Nu e nevoie să detaliezi.

- Ne potriveam în pat, continuă el, ignorând-o. Și rămase să o privească în ochi, chiar și după ce ea se retrase, închizându-se și îndepărtându-se de el. Până la sfârșitul relației, sexul a funcționat. Problema era că după aproape doi ani de când ne cunoscuserăm nu mai era decât sex, fără pic de emoție. Pur și simplu nu ne păsa. Absolut deloc, își aminti el. Doar doi oameni plictisiți, închiși în aceeași casă. La asta s-a ajuns. Nu a fost vorba de un alt bărbat sau de o altă femeie. Nu au fost certuri aprinse legate de bani, cariere, copii, vase murdare. Pur și simplu nu ne păsa. Și când nu ne-a mai păsat deloc, am devenit nesuferiți. Atunci au intrat avocații în joc și a devenit și mai urât. Apoi s-a terminat.

- Te-a iubit?

- Nu. Răspunse imediat, apoi se încruntă, privi în gol și încercă din nou să fie cinstit. Răspunsul era unul trist și rănea. Nu, nu m-a iubit, nu mai mult decât o iubeam eu. Și nici unul din noi nu se ostenea prea tare să lucreze la acest aspect. Scoase bani din portofel, îi puse pe masă și se ridică. Hai să mergem acasă.

- Cade, spuse ea atingându-i brațul. Meritai mai mult.

- Da. Privi la mâna de pe brațul său, la degetele delicate, la inelele frumoase. La fel ca ea. Dar e puțin cam târziu pentru asta. Îi ridică mâna, iar inelul licări. Poți uita multe lucruri, Bailey, dar poți uita iubirea?

- Nu face asta.

Al naibii să fie dacă va ceda. Subit, întreaga lui căsnicie, care eșuase lamentabil, i se arunca în față. Al naibii să fie!

- Dacă un bărbat îți pune asta pe deget, un bărbat pe care îl iubești, ai uita? Ai putea?

- Nu știu. Se desprinsese și o apucă grăbită pe trotuar către mașina lui. Când o răsuci spre el, ochii ei străluceau de furie și de teamă. Nu știu.

- Nu ai uita. N-ai putea, dacă ar conta. Asta contează.

Îi strivi buzele cu gura, lipind-o de mașină și năpustindu-și frustrarea și dorința asupra lor. Răbdarea, ardoarea subtilă a seducției se evaporase. Nu rămăsesse decât foamea pură care mustise sub ele. Și o voia slabă, încordată și la fel de disperată ca el. Doar în momentul acela.

Doar atunci.

Panica apărură prima, o gheară care îi tăia suflarea. Nu putea răspunde acestei nevoi puternice, violente. Pur și simplu nu era pregătită sau echipată să îi facă față și să supraviețuiască.

Așa că se dădu bătută, abrupt, pe deplin, fără să gândească, o parte din ea având încredere că el nu o va răni. Cedă în fața fulgerului pasiunii cutremurătoare, a uluitoarei puteri a dorinței dezlănțuite, lăsându-se zguduită de aceasta pentru un moment răvășitor.

Și știu că s-ar putea să nu supraviețuiască nici măcar abandonului.

Tremura, înfuriindu-l. Făcându-l să se rușineze. O rănea. Aproape că voia să o rănească, căci astfel ar fi ținut minte. Nu era durerea mai ușor de ținut minte decât blândețea?

Știa că, dacă l-ar uita, asta l-ar ucide.

Iar dacă o rănea, ar fi ucis tot ce era demn în el.

Îi dădu drumul, îndepărtându-se. Instantaneu, ea își cuprinse pieptul cu brațele, cu un gest defensiv care îl săgetă. Muzica, vocile pline de entuziasm și râsetele se împrăștiu pe trotuarul din spatele lui în timp ce el o privea neclintit, ca pe o căprioară țintuită locului de lumina farurilor.

- Îmi pare rău.

- Cade...

El ridică mâinile, cu palmele în afară. Rareori își ieșea din fire, dar știa că era mai bine să nu zgândărească lucrurile până când nu se liniștea.

- Îmi pare rău, repetă el. Este problema mea. Te duc acasă.

Și, după ce ajunseră, după ce ea intră în camera ei și stinse luminile, el se întinse în hamac, de unde îi putea vedea fereastra.

Ceea ce îl făcuse să-și piardă cumpătul nu fusese într-atât scrutarea propriei vieți, își dădu el seama. Știa ce fusese bine și ce fusese rău, ce pași greșiți făcuse. Era vorba de inelele de pe degetele ei și de înfruntarea, în cele din urmă, a faptului că era posibil ca unul din ele să-i fi fost pus pe deget de un bărbat. Un bărbat care poate aștepta ca ea să-și amintească.

Și nu era vorba despre sex. Sexul nu era o problemă. Ea i s-ar fi dăruit în seara aceea. O văzuse când intrase în bucătărie, iar ea era cufundată în citit. Știuse că se gândea la el. Că îl dorea.

Acum se gândea că fusese nesăbuit să nu ia ceea ce i se oferea. Dar nu o luase, pentru că dorea mai mult. Mult mai mult.

Voia iubire și nu era rezonabil să o dorească. Era pierdută, speriată, avea o problemă pe care nici unul din ei nu o putea identifica. Cu toate acestea, dorea ca ea să se îndrăgostească fulgerător de el, la fel de repede și de deplin pe cât se îndrăgostise el de ea.

Nu era rezonabil.

Dar nu dădea doi bani pe rațiune.

Avea să-i ucidă balaurul, oricât l-ar costa. Și după ce o va face, se va lupta cu oricine i s-ar fi pus în cale, pentru a o păstra. Chiar dacă cea care s-ar fi interpus ar fi fost Bailey însăși.

Când se cufundă la somn, visă. În vis îi apăruă balauri și o domniță cu părul auriu, închisă într-un turn înalt, prinzând mari diamante albastre într-o țesătură.

Și ea visă în timp ce dormea. În vis îi apăruă fulgere care o îngrozeau și o făceau să alerge prin întuneric, cu mâinile încheștate pe puterea zeilor.

capitolul 7

În ciuda faptului că dormise prost, Bailey se trezi și se ridică din pat la șapte. Trase concluzia că avea un fel de ceas intern care se declanșa la o anumită oră și nu se putu hotărî dacă lucrul acesta o făcea să fie plictisitoare sau responsabilă. În orice caz, se îmbracă, rezistând tentației de a traversa holul și de a intra în camera lui Cade, și coborî să prepare cafeaua.

Știa că era furios pe ea. O furie de gheață care clocoțea și pe care nu avea idee cum să o topească sau să o disperseze. Nu suflase nici o vorbă când se întorseseră din Georgetown, iar tăcerea fusese încărcată de tensiune și, era sigură, de frustrare sexuală.

Se întreba dacă mai provocase vreodată frustrare sexuală vreunui bărbat și își dorea să nu fi simțit acea satisfacție feminină provocată de faptul că îl făcuse pe un bărbat precum Cade să simtă așa ceva.

Dar dincolo de asta, dispozițiile lui atât de schimbătoare o năuceau și o întristau. Se întreba dacă știa mai mult despre natura umană decât despre propriul ei trecut.

Se întrebă dacă știa vreun lucru despre masculul speciei.

Bărbații se purtau în această manieră inexplicabilă tot timpul? Iar dacă era așa, cum făcea față o femeie inteligentă? Ar trebui să fie distantă și rece până când el își va motiva comportamentul? Sau ar fi mai bine să fie prietenoasă și să se poarte normal, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic?

Ca și când nu ar fi sărutat-o de parcă ar fi vrut să o înghită cu totul. Ca și când nu și-ar fi trecut mâinile peste ea de parcă ar fi avut dreptul să o facă, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume să-i transforme trupul într-o masă tremurătoare de dorințe.

În clipa aceea, în timp ce trăgea de ușa frigiderului ca să ia laptele, starea ei se schimbă, trecând de la timiditate la enervare. De unde naiba să știe cum să se poarte? Habar n-avea dacă mai fusese vreodată sărutată în felul acela, dacă mai simțise vreodată așa ceva, dacă

mai dorise astfel. Doar pentru că era pierdută, trebuia să o apuce, supusă, în orice direcție ar fi îndreptat-o Cade Parris?

Și dacă o îndrepta către pat, trebuia să sară în el?

O, nu, nu credea asta. Era o femeie matură, capabilă să ia propriile decizii. Nu era proastă și nu era neajutorată. Reușise să angajeze un detectiv, nu-i așa?

La naiba!

Doar pentru că nu știa ce comportament avusese până atunci nu însemna că nu putea să înceapă să creeze un precedent în momentul acela.

Nu avea de gând să fie un preș de șters picioarele.

Nu avea de gând să fie nesăbuită.

Nu avea de gând să fie o victimă.

Trânti cutia de lapte pe blat, privind încruntată pe feastră. Cade avu ghinionul ca ea să îl vadă dormind în hamac exact când enervarea ajunsese la cote maxime.

Nu ar fi dormit atât de liniștit, dacă ar fi văzut-o cum îi ardeau ochii, cum i se arcuiau buzele de furie.

Pregătită să lupte, Bailey ieși din casă trântind ușa și traversă hotărâtă gazonul.

Scutură hamacul cu putere.

- Cine naiba te crezi?

- Ce? El se trezi brusc, prinzându-se de marginea hamacului pentru a-și recăpăta echilibrul, cu mintea încetă de somn. Ce? Nu îți amintești?

- Nu face pe deșteptul cu mine! Scutură hamacul din nou, în timp ce el se chinuia să se ridice. Iau propriile decizii, îmi conduc singură viața - așa cum este. Te-am angajat să mă ajuți să aflu cine sunt și ce mi s-a întâmplat. Nu te plătesc ca să te bosumfli că refuz să sar în pat cu tine când ai tu chef.

- În regulă. Se frecă la ochi, reușind în cele din urmă să vadă limpede fața aceea uluitoare și furioasă care stătea aplecată deasupra lui. Despre ce naiba vorbești? Nu mă bosumflu, eu...

- Nu spune că nu te-ai bosumflat, ripostă ea. Ai dormit afară, în curte, ca un vagabond.

- E curtea mea. Îl irita că trebuia să sublinieze acest lucru. Îl irita și mai tare că fusese trezit din somn cu o ceartă, înainte ca mintea să i se limpezească.

- M-ai dus la dans, continuă ea, mișcându-se de colo-colo. Ai încercat să mă seduci pe ringul de dans, apoi ți-a sărit țandăra pentru că...

- „Țandăra.“ Cuvântul îl duru. Ascultă, scumpo, nu mi-a sărit țandăra niciodată în viață.

- Ba da, ți-a sărit, și nu-mi spune „scumpo“ pe tonul ăsta!

- Acum nu-ți place tonul meu. El își miji ochii primejdios, până când nu mai rămaseră decât două fanțe verzi scăpărătoare, care amenințau să se răzbune. Ei bine, hai să încercăm un ton nou-nouț și să vedem cum... încheie el înjurând când ea scutură hamacul, făcându-l să pice în nas.

Prima ei reacție a fost de șoc, apoi îi veni instinctiv să-și ceară scuze. Dar simțind că tensiunea plutea în aer, făcu un pas înapoi, își ridică brusc bărbia și porni spre casă.

Cade se izbise de pământ cu un bufnet și era sigur că auzise cum îi trosniseră oasele. Dar se ridică destul de repede în picioare, șchiopătând puțin, suficient de repede pentru a o prinde înainte ca ea să ajungă la ușă.

O răsuci către el.

- Ce te-a apucat...

- O meritai. Sângele îi pulsa în tâmples, inima îi buia, dar nu avea de gând să dea înapoi.

- De ce naiba?

- De-aia.

- Ei bine, asta da explicație!

- Dă-te din calea mea! Mă duc la o plimbare.

- Nu, spuse el apăsător, nu te duci.

- Nu-mi poți spune ce să fac.

El estimează că avea o greutate de aproape două ori mai mare decât a ei și era cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât ea. Își arcui buzele posomorât.

- Ba da, pot. Ești isterică.

Asta puse capac.

- Cu siguranță nu sunt isterică. Dacă aș fi isterică, ți-aș șterge zâmbetul acela nesuferit de pe față cu unghiile, ți-aș scoate ochii și...

Pentru a simplifica lucrurile, el nu făcu decât să o ia pe sus, ducând-o în casă. Ea se agită, bâigui, dădu puțin din picioare, dar reuși să o așeze pe un scaun în bucătărie. Punându-și mâinile pe umerii ei și apropiindu-și fața de a ei, îi porunci scurt:

- Stai aici!

Dacă nu bea cafea imediat, avea să moară. Sau să ucidă pe cineva.

- Ești concediat.

- Bine, nemaipomenit, uraa! O lăsă să spumege în timp ce își turnă cafea, dând-o pe gât ca pe apă. Dumnezeuule, ce mai dimineată!

Luă o cutie de aspirină, se chină să deșurubeze capacul special făcut pentru a nu le permite copiilor să îl deschidă, în timp ce durerea de cap care se insinua cu perfidie îi explodă cu furie.

- Nu voi tolera ca o femeie să țipe la mine înainte să deschid ochii. Orice te-o fi făcut să îți ieși din fire, scumpo, așteaptă până când... înjură din nou, trântind capacul încăpățânat pe marginea blatului pe care își încleștase mâna.

Îi zvâcnea capul, își zdrelise genunchiul când se izbise de pământ și ar fi fost în stare să rupă plasticul cu dinții pentru a ajunge la aspirină.

Înjurând cu foc, trase un cuțit mare din suportul de lemn de pe blat și hăcui cutia până o decapită. Cu fața roșie de furie, se întoarse cu cutia într-o mână și cu cuțitul în cealaltă. Avea dinții încleștați.

- Ascultă... începu el.

Bailey își dădu ochii peste cap și alunecă de pe scaun pe podea, leșinând înainte ca el să apuce să facă vreo mișcare.

- Dumnezeuule!

Cuțitul îi căzu zăngănind pe podea, iar aspirina se împrăstie peste tot, în timp ce cutia distrusă se lovi de gresie. Cade o ridică pe Bailey și, neștiind ce să facă, o întinse pe masa de bucătărie și umezi o cârpă.

- Haide, Bailey, revino-ți, scumpo!

Îi udă fața, îi masă încheieturile, blestemându-se. Cum de putuse să strige la ea în felul acela, făcând pe durul când ea era atât de fragilă? Poate că data viitoare se va duce să lovească niște cățeluși sau să calce în picioare niște pisoi.

Când ea gemu mișcându-se, el îi luă mâna moale și o duse la buze.

- Așa. Revino-ți. Ea clipi, deschizând ochii, în timp ce el îi mângâia părul. E în regulă, Bailey. Încetișor.

- O să mă omoare. Avea ochii deschiși, dar nu vedea. Se încleștase de cămașa lui, iar teroarea o sufoca. O să mă omoare.

- Nu îți va face nimeni rău. Sunt aici.

- O să mă omoare. Are un cuțit. Dacă mă găsește, mă va omori.

Voia să o ia în brațe, să o aline, să alunge totul, căci ea avusese încredere în el că o va ajuta. Își menținu vocea calmă, îi desfăcu degetele de pe cămașă, ținându-i mâinile într-ale lui.

- Cine are cuțitul, Bailey? Cine o să te omoare?

- El... El... Vedea, aproape că vedea mâna repezindu-se, cuțitul scânteind repetat. E plin de sânge. Sânge peste tot. Trebuie să fug de sânge. Cuțitul. Fulgerul. Trebuie să fug.

O ținu nemișcată, continuând să rămână calm.

- Unde te afli? Spune-mi unde te afli.

- În întuneric. Luminile sunt stinse. Mă va ucide. Trebuie să fug.

- Unde să fugi?

- Oriunde. Respira sacadat, iar aerul îi scrijelea gâtul ca niște unghii. Oriunde, departe. Undeva departe. Dacă mă găsește...

- Nu te va găsi. Nu-l voi lăsa să te găsească. Îi cuprinse fața ferm cu palmele, pentru a o putea privi în ochi. Încetișor acum. Încetișor. Dacă va continua să găfâie în felul acela, avea să sufocă și să leșine din nou. Nu credea că putea face față. Ești în siguranță aici. Ești în siguranță cu mine. Înțelegi asta?

- Da. Da. Închise ochii, scuturându-se violent. Da. Am nevoie de aer. Te rog, am nevoie de niște aer.

O luă în brațe din nou, ducând-o afară. O puse pe șezlongul tapișat din curtea interioară, așezându-se lângă ea.

- Încet. Și nu uita, ești în siguranță aici. Ești în siguranță.

- Da, în regulă. Făcând un efort, răsuflă adânc, scoțând aerul care părea să i se coaguleze în piept, explodându-i în plămâni. Sunt bine.

„Nici pe departe“, gândi el. Era albă ca varul, transpirase și tremura. Dar amintirea era aproape și trebuia să încerce să o scoată la iveală.

- Nu te va răni nimeni. Nu te va atinge nimeni aici. Gândește-te la asta și încearcă să-mi spui tot ce îți amintești.

- Văd frânturi. Se chinui să respire, îndepărtând greutatea care îi apăsa pieptul. Când aveai cuțitul în mână...

Teamă o săgetă din nou ca un pumnal ascuțit.

- Te-am speriat. Îmi pare rău. Îi luă mâinile, ținându-le într-ale lui. Nu ți-aș face rău.

- Știu. Închise ochii din nou, lăsând soarele să-i încălzească pleoapele. Era un cuțit. O lamă lungă, curbată. E frumos. Mânerul de os are incrustații adânci. L-am văzut... poate l-am folosit.

- Unde l-ai văzut?

- Nu știu. Erau voci, strigând. Nu știu, nu aud ce spun. E ca oceanul, toate acele sunete, urlete, sunete violente. Își apăsă mâinile pe urechi, ca și când ar fi putut bloca zgomotul. Apoi e sânge, sânge peste tot. Pe toată podeaua.

- Ce fel de podea?

- Un covor, un covor gri. Fulgeră întruna, iar cuțitul scânteiază neîncetat.

- Este o fereastră? Vezi fulgerul prin fereastră?

- Da, cred... Se cutremură din nou, iar scena care se lupta să se contureze în mintea ei se evaporă. Este întuneric. Totul s-a întunecat și trebuie să scap. Trebuie să mă ascund.

- Unde te ascunzi?

- E un loc mic, înghesuit. Iar dacă mă vede, nu am scăpare. Are cuțitul. Văd mâna pe mâner. Este atât de aproape. Dacă se întoarce...

- Povestește-mi despre mână, spuse Cade, întrerupând-o cu blândețe. Cum arată mâna, Bailey?

- E întuneric, foarte întuneric, dar e o lumină care saltă de colo-colo. Aproape că mă prinde. El ține cuțitul, iar încheieturile lui sunt albe. Are sânge pe ele. Pe inel.

- Ce fel de inel, Bailey? O privi țintă, dar vocea îi rămase la fel de calmă și relaxată. Cum arată inelul?

- E din aur masiv, o bandă groasă. Aur galben. Piatra centrală este un rubin caboșon. De fiecare parte sunt mici diamante, tăiate sub formă de briliante. Inițiale. T și S, cu linii stilizate. Diamantele sunt roșii de sânge. E atât de aproape, atât de aproape, încât îi simt mirosul. Dacă privește în jos... Dacă privește în jos și mă vede, mă va ucide, mă va tăia în bucăți, dacă mă găsește.

- Nu te-a găsit. Nemaiputând să îndure, Cade o ridică, luând-o în brațe. Ai scăpat. Cum ai scăpat, Bailey?

- Nu știu. Ușurarea era atât de mare... brațele lui Cade care o înlănțuiau, soarele încălzindu-i spatele, obrazul lui lipit de părul ei, încât ar fi putut plânge. Nu-mi amintesc.

- E în regulă. Ajunge.

- Poate că l-am ucis. Se retrase, privindu-l în ochi. Poate că am folosit arma care era în geantă și l-am ucis.

- Nu lipsea nici un glonț din armă, Bailey.

- Aș fi putut să le înlocuiesc.

- Scumpo, după opinia mea de profesionist, nu ai ști cum se face asta.

- Dar dacă...

- Iar dacă ai făcut-o - o prinse de umeri, scuturând-o scurt -, ai făcut-o pentru a te proteja. Era înarmat, erai îngrozită și se pare că deja omorâse pe cineva. Orice ai fi făcut pentru a supraviețui a fost în legitimă apărare.

Ea se mișcă, privi spre curte, spre flori, spre copacii bătrâni înfrunziți, spre gardul îngrijit.

- Ce fel de persoană sunt? Este foarte probabil să fi asistat la uciderea cuiva. Nu am făcut nimic pentru a interveni, nimic pentru a ajuta.

- Fii rațională, Bailey. Ce-ai fi putut face?

- Ceva, murmură ea. Nu m-am dus la telefon să sun la poliție. Pur și simplu am fugit.

- Și dacă nu ai fi făcut-o, ai fi moartă. Își dădu seama după tresărirea ei că avusese un ton aspru. Dar de asta avea nevoie. În schimb, ești în viață și, încet-încet, punem lucrurile laolaltă. Se ridică, îndepărtându-se, pentru a nu ceda tentației de a o strânge în brațe. Te aflai într-un fel de clădire. Într-o încăpere cu un covor gri, probabil cu o fereastră. A avut loc o ceartă și cineva a scos un cuțit. L-a folosit. E posibil ca inițialele lui să fi fost T. S. A venit după tine și era întuneric. Mai mult ca sigur a avut loc o pană de curent, iar clădirea a rămas fără electricitate. O secțiune din partea de nord-vest a orașului a rămas fără electricitate timp de două ore, cu o seară înainte să mă angajezi, așa că avem un punct de plecare. Cunoșteai clădirea destul de bine, încât să te ascunzi. Aș spune că acolo îți era locul. Locuiești sau lucrezi acolo.

El se întoarse, observând că îl privea cu mare atenție. Măinile îi stăteau din nou liniștite în poală.

- Pot verifica dacă a avut loc vreo înjunghiere în noaptea aceea, dar am răsfoit ziarele și nu s-a scris nimic despre așa ceva.

- Dar au trecut câteva zile de atunci. Cineva trebuie să fi găsit... un cadavru, dacă a fost vreunul.

- Nu și dacă erau case particulare sau un birou care a fost închis peste weekendul prelungit. Dacă ar mai fi fost cineva în clădire când s-a întâmplat nenorocirea, s-ar fi raportat. Probabil că erai singură.

I se strânse stomacul gândindu-se că Bailey fusese singură în întuneric cu un ucigaș.

- Furtuna nu a izbucnit decât după ora zece.

Era logic, și simpla trecere de la teorie la fapte o liniști.

- Ce facem acum?

- Ne vom plimba cu mașina prin zona în care a fost până de curent, începând cu hotelul la care ai ajuns.

- Nu-mi amintesc cum am ajuns la hotel, dacă am mers pe jos sau am luat un taxi.

- Fie ai mers pe jos, fie ai luat autobuzul sau metroul. Am verificat deja taxiurile. Nici o companie nu a avut vreo comandă în apropiere de hotel în seara aceea. Vom porni de la premisa că ai mers pe jos și că erai prea zguduită pentru a te gândi să iei un autobuz, deci, dat fiind că metroul nu circula decât până la miezul nopții, asta e cea mai posibilă variantă.

Ea încuviință, privindu-și mâinile.

- Îmi pare rău că am strigat la tine mai devreme. Nu meritai, după toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine.

- Ba da, meritam. Își vârî mâinile în buzunare. Refuz să accept că „mi-a sărit țandăra“ dar sunt de acord că „mi-am ieșit din fire“.

Se bucură văzând că buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet timid, când își ridică privirea.

- Cred că amândoi ne-am ieșit din fire. Te-ai lovit când te-am trântit la pământ?

- Orgoliul meu va fi rănit o vreme. Altfel, nu. Își înclină capul. În mișcarea aceea și în ochii lui se citi o scânteie de aroganță. Și nu am încercat să te seduc pe ringul de dans, Bailey. Chiar te-am sedus acolo.

Pulsul ei se poticni câteva momente. Era înfiorător de superb cum stătea acolo, în soarele dimineții, răvășit, cu părul negru și des în dezordine, cu gropițele acelea săpate în obraji și cu buzele arcuite arogant. Nici o femeie în viață, se gândi Bailey, nu s-ar fi putut abține să nu-l dorească.

Și era sigură că el o știa.

- Orgoliul tău pare a fi la locul lui, rănit sau nu.

- Nu e niciodată prea târziu să repetăm figura.

Simți fluturi în stomac la gândul acesta, dar reuși să schițeze un zâmbet.

- Mă bucur că nu mai ești supărat pe mine. Nu cred că mă descurc prea bine într-o confruntare.

El își fricționă pe cotul de pe care se duseseră câteva straturi de piele când căzuse.

- Pare că te descurci destul de bine. Mă duc să mă spăl, iar apoi vom face o plimbare de duminică.

Erau atâtea feluri de clădiri, se gândi Bailey, în timp ce Cade conducea mașina prin oraș. Vechi, noi, case dărăpănate, înșiruite una după alta, și case renovate. Clădiri înalte de birouri și magazine scunde.

Observase cu adevărat orașul până atunci? se întrebă ea. Zidurile înclinate de piatră, copacii de pe marginea trotuarelor. Autobuze care claxonau și frâneau în scrâșnet de roți.

Mereu era atât de umed în iulie? Soarele verii era întotdeauna de culoarea hârtiei? Iar florile erau mereu atât de frumoase în spațiile publice, ascunse după statui și presărate de-a lungul străzilor?

Făcuse vreodată cumpărături în vreunul dintre magazinele acestea, mâncase în vreunul dintre restaurantele acelea?

Copacii reapărură, înalți și impunători, încadrând șoseaua ca și când ar fi mers printr-un parc, nu prin mijlocul unui oraș aglomerat.

- Este ca și când aș vedea totul pentru întâia oară, murmură ea.

- Îmi pare rău.

- Nu contează. Fie îmi voi aminti, fie nu.

Trecură pe lângă case vechi, grațioase, din cărămidă și granit, apoi pe lângă un șir de magazine elegante și moderne. Bailey scoase un mic sunet și, deși de-abia îl auzise, Cade încetini.

- Ți-ai amintit ceva?

- Buticul acela. Marguerite's. Nu știu.

- Hai să aruncăm o privire.

Ocoli sensul giratoriu, apoi parcă în spațiul special amenajat din fața câtorva magazine de lux.

- Totul este închis, ceea ce nu înseamnă că nu ne putem uita la vitrine.

Aplecându-se, îi deschise portiera pentru a o ajuta să coboare din mașină.

- Poate că doar mi-a plăcut rochia din vitrină, murmură ea.

Era foarte frumoasă; valuri de mătase trandafirie, cu bretele subțiri de strasuri strălucitoare care coborau până sub corset.

Aranjamentul era completat de o mică poșetă argintie de seară și de o pereche de pantofi cu tocuri înalte de aceeași culoare.

Văzând-o cum zâmbeste, Cade își dori ca magazinul să fi fost deschis, ca să i-o poată cumpăra.

- E stilul tău.

- Nu știu. Își făcu mâinile căuș pe sticlă, privind printre ele, cucerită de încântarea de a se uita, pur și simplu, la lucruri frumoase. Uite un minunat taior de seară din in bleumarin. O, și rochia aceea roșie e pur și simplu fabuloasă. Nu are cum să nu te facă să te simți puternică și plină de succes. Ar fi cazul să încep să port culori mai îndrăznețe, dar mereu sfârșesc alegând culori pastelate.

- Încearcă verdele acesta, Bailey. Are personalitate. Nimic nu e mai obositor decât o fire conservatoare, când vine vorba de haine.

Cât mai trebuie să stau aici, în vreme ce voi două vă jucați cu hainele? Mor de foame.

O, nu-ți mai bate gura. Nu ești fericită decât dacă înfuleci sau îți cumperi jeanși noi.

Bailey, nu bejul acela plictisitor. Verdele. Ai încredere în mine."

- Ea m-a convins, murmură Bailey. Am cumpărat taiorul verde. Întotdeauna are dreptate.

- Cine are dreptate, Bailey? Nu o atinse, de teamă că până și o mână încurajatoare pe umăr ar fi speriat-o. M.J.?

- Nu, nu, nu M.J. Ea e nervoasă, nerăbdătoare, urăște să piardă timpul. Cumpărăturile sunt o mare pierdere de timp pentru ea.

Vai, o durea capul. Avea să-i explodeze în orice clipă, desprinzându-i-se pur și simplu de pe umeri. Dar nevoia era mai mare, nevoia de a se agăța de lucrul acesta.

De răspunsul acesta unic. Stomacul îi tresări, amenințând să-i urce în gât, iar pielea îi deveni lipicioasă din cauza efortului de a-și controla greața.

- Grace. Rămase fără glas, rostind cuvântul. Grace, spuse ea din nou, iar genunchii i se înmuiară. O cheamă Grace. Grace și M.J. Ochii i se umeziră de lacrimi care i se rostogoliră pe obraji, în timp ce își aruncă brațele în jurul gâtului lui Cade. Am fost aici. Am fost în magazinul acesta. Am cumpărat un taior verde. Mi-aduc aminte.

- Bun. Bravo, Bailey. O luă pe sus, învârtind-o iute.

- Nu, asta nu e tot. Își apăsă fruntea cu mâna. Durerea îi urla în creieri acum. Dar e tot ce-mi amintesc. Că am fost aici cu ele și că am cumpărat taiorul. Ce prostie! De ce mi-aș aminti că mi-am cumpărat un taior?

- Îți amintești de unii oameni. Își plimbă degetele mari pe tâmplele ei și simți durerea care pulsa înăuntru. Sunt importanți pentru tine. A fost un moment, o perioadă plăcută pe care ați petrecut-o împreună.

- Dar nu-mi amintesc chipurile lor. Nu tocmai. Doar de niște senzații.

- Faci progrese. O sărută pe frunte și o conduse înapoi la mașină. Și totul se întâmplă rapid acum. O așeză pe scaun și îi puse centura de siguranță chiar el. Și îți face rău.

- Nu contează. Trebuie să aflu.

- Contează pentru mine. O să găsim ceva împotriva durerii tale de cap și apoi mergem să mâncăm. După aceea o luăm de la capăt.

Nu avea să-l facă să se răzgândească aducând argumente. Bailey trebuia să admită că o luptă cu Cade, la care se adăugase durerea năucitoare de cap, ar fi însemnat pentru ea un eșec total. Îl lăsă să o așeze în pat, înghițind supusă aspirina pe care i-o adusese. Închise ochii obedientă, după cum o instruisese el, apoi îi deschise iar când îi aduse un bol cu supă de pui.

- E din conservă, îi spuse el, aranjându-i pernele la spate. Dar ar trebui să ajute.

- Aș putea mânca în bucătărie, Cade. E o durere de cap, nu o tumoare. Și aproape că mi-a trecut.

- O să te pun la muncă mai târziu. Acum, lasă-te răsfățată cât mai poți.

- Bine, așa voi face. Luă o lingură de supă. E minunată. Ai pus cimbru.

- Ca să-i dea o savoare franțuzească.

Zâmbetul ei dispăru.

- Paris, murmură ea. Ceva legat de Paris. Durerea de cap îi reveni când încercă să se concentreze.

- Nu te mai gândești acum. Se așeză lângă ea. Cred că subconștientul tău îți dă de veste că nu ești pregătită complet pentru a-ți reaminti. E suficient puțin câte puțin.

- Presupun că va trebui să se obișnuiască. Zâmbi din nou. Vrei niște supă?

- Dacă tot ai pomenit... Se aplecă, lăsând-o să-l hrănească, fără a-și desprinde privirea din ochii ei. Nu-i rea deloc.

Mai luă și ea o lingură. Minunată.

- La cât de priceput ești în bucătărie, sunt surprinsă că soția ta te-a lăsat să pleci.

- Fosta soție! Și aveam un bucătar.

- Oh!

Îl hrăni din nou, mâncând și ea la rândul ei.

- Am încercat să mă gândesc cum să te întreb, fără să par nepoliticoasă.

El îi dădu părul după ureche.

- Întreabă-mă pur și simplu.

- Ei bine, această casă încântătoare, mobilierul vechi, mașina sport luxoasă... Și apoi, biroul tău.

Gura lui zvâcni.

- E ceva în neregulă cu biroul meu?

- Nu. Ei bine, nimic ce nu ar putea fi rezolvat cu ajutorul unui buldozer și al unei echipe de constructori. Doar că nu se potrivește cu restul.

- Am o chestie în legătură cu afacerea mea, care trebuie să acopere toate plățile, iar biroul acela este cam tot ce-mi pot permite deocamdată. Cu munca mea de investigator îmi plătesc facturile și mai rămân cu ceva pe deasupra. Mie, personal, îmi convine. O privi surâzător. La bani mă refer. Dacă asta întrebi.

- Presupun că da. Înseamnă că ești bogat.

- Depinde cum definești bogăția sau dacă te referi la mine ca individ sau la întreaga familie. E vorba de centre comerciale, imobiliare, genul acesta de lucruri. De-a lungul timpului am avut o mulțime de doctori, de avocați și de bancheri. Iar eu sunt...

- Oaia neagră, completă ea, încântată de postura lui. Nu ai vrut să intri în afacerea familiei. Nu ai vrut să fii doctor, avocat sau bancher.

- Nu, am vrut să fiu Sam Spade.

Încântată, râse înfundat.

- Șoimul maltez. Mă bucur foarte mult că nu ai vrut să fii bancher.

- Și eu. Îi luă mâna pe care ea și-o pusese pe obrazul lui, apăsându-și-o pe buze, și o simți tremurând sub atingerea lui.

- Mă bucur că ți-am găsit numele în cartea de telefon. Vocea ei deveni mai gravă. Mă bucur că te-am găsit.

- Și eu.

Luă tava dintre ei și o puse deoparte. Și de-ar fi fost orb, se gândi el, ar fi înțeles ce se citea în privirea ei în clipa aceea. Iar inima îi săltă de bucurie.

- Aș putea să plec și să te las singură acum. Își trecu degetul pe clavicula ei, zăbovind la baza gâtului, unde pulsul bătea iute. Nu asta vreau să fac.

Era decizia ei, știa. Alegerea ei. Momentul ei.

- Nici eu nu vreau asta. Când el îi cuprinse fața cu mâinile, ea închise ochii. Cade, s-ar putea să fi făcut ceva oribil.

Buzele lui se opriră la câțiva centimetri de-ale ei.

- Nu-mi pasă.

- S-ar putea... S-ar putea... Hotărâtă să înfrunte gândul, deschise ochii din nou. S-ar putea să mai fie cineva.

Degetele lui se încleștară.

- Nu mă interesează absolut deloc.

Ea răsuflă adânc și așteaptă o clipă.

- Nici pe mine, spuse, trăgându-l spre ea.

capitolul 8

Deci aceasta era senzația pe care ți-o dădea apăsarea trupului unui bărbat. Un trup bărbătesc tare, flămând. Un bărbat care te dorea mai mult decât orice.

În momentul acela.

Te lăsa fără respirație, era uluitor, incitant și proaspăt. Felul în care își trecea degetele prin părul ei și buzele lui lipite de-ale ei o înfiorau. Gurile lor îngemănate, ca și când buzele și limbile nu erau făcute decât pentru a-l gusta pe celălalt. Iar gustul lui o umplea, puternic, masculin și real.

Orice ar fi fost înainte, orice ar fi urmat, doar asta conta acum.

Îl mângâie, și era splendid. Forma trupului lui, umerii largi, lungimea spatelui, talia îngustă, mușchii atât de fermi și de încordați. Iar când mâinile îi ajunseră sub cămașă, carnea caldă și netedă. Fascinant.

- O, mi-am dorit să te ating. Buzele ei îi acopereau fața cu săruturi. Mi-era teamă că nu o voi face niciodată.

- Te-am dorit din prima clipă în care ai intrat pe ușă. Se retrase doar atât cât să-i vadă ochii căprui, adânci și umezi. Dinainte să intri pe ușă. Dintotdeauna.

- N-are nici o logică. Noi nu...

- Nu contează. Doar asta.

Îi acoperi din nou gura cu buzele, adâncindu-și sărutul, îngemănându-și aromele.

Voia să o ia încet, să savureze fiecare moment. Părea că așteptase asta toată viața lui, astfel că acum își putea acorda tot răgazul necesar pentru a atinge, gusta, explora și simți. Fiecare mișcare a trupului ei sub al lui era un dar. Fiecare suspin, o comoară.

Să o aibă astfel, în soarele care pătrundea în valuri pe fereastră, cu părul ei auriu întins peste cuvertura veche și abandonându-se plină de dorință, era mai dulce decât orice vis.

Erau făcuți unul pentru celălalt. Era tot ce trebuia să știe.

Să o vadă, să îi desfacă bluza simplă pe care i-o alesese el, să-i dezvăluie centimetru cu centimetru carnea albă

și netedă era tot ce își dorise. Își trecu buricele degetelor peste rotunjimea sânilor, simțindu-i pielea înfiorându-se, privi scânteia întunecată din ochii ei și apoi ochii aceia care îl țintuiau.

- Ești perfectă.

Îi cuprinse sâni cu palmele, simțind-o, și era mică, fermă și făcută pentru el.

Își coborî capul, trecându-și buzele peste locul în care dantela sutienului întâlnea carnea, apoi urcă agale către gât, ajungând la maxilar, întorcându-se și acoperindu-i buzele din nou.

Nimeni nu o mai sărutase astfel până atunci. Știa că era imposibil să o fi făcut cineva cu atâta atenție. Cu un oftat ușor, se abandona sărutului, murmurând când el se mișcă pentru a-i scoate cămașa, tremurând când îi îndepărtă dantela, dezvelindu-i sâni și cuprinzându-i în mâini.

Și gura lui.

Gemu, pierdută, pierdută în splendoare, într-un labirint întunecat de senzații. Blând, apoi dur, rece, apoi fierbinte, fiecare senzație izbindu-se cu blândețe de cealaltă, fuzionând apoi într-o plăcere pură. Indiferent unde se uita, era ceva nou și incitant. Îi scoase cămașa și simți alunecarea încântătoare a cărnii lui peste ei, intimitatea gestului, inimile îngemănate.

Iar inima ei dansa pe ritmul buzelor lui, al dinților care o mușcau ușor, al limbii care o tortura fără grabă.

Aerul era precum siropul, gros și dulce, când el îi trase pantalonii de pe șolduri. Se strădui să inspire, dar fiecare respirație era scurtă și sacadată. O atingea peste tot, cu mâini iscusite și fără grabă, însă împingând-o mereu mai departe și făcând intensitatea să crească, până când dorința deveni imensă. Mocnea în ea precum focul care cuprinde iarba uscată.

Îi rosti numele gemând, încleștându-se de cuvertură și răvășind-o, în timp ce trupul ei se străduia să atingă ceva pe care nu-l putea atinge. El o privea cum se arcuiește disperată, lipindu-se de el. Îi cuprinse trupul din nou, până când buzele li se apropiară și o privi. O privi și, cu degete agile și pricepute, o eliberă.

Ea îi strigă numele când dorința deveni incandescență, agățându-se de trupul lui și cutremurându-se.

Asta își dorise.

Numele lui vibra încă pe buze când i le strivi cu ale lui, rostogolindu-se cu ea pe pat, mânat de foamea neostoită de a o lua și de a o poseda. Orbit de dorință, își trase jeanșii, tremurând și el când gura ei îi atinse gâtul, când se încordă, lipită de el, vibrând nerăbdătoare.

Era mai generoasă decât orice fantezie. Mai generoasă decât orice dorință. Mai mult decât orice vis.

Soarele scâldea așternuturile răvășite, iar ea se arcui, deschizându-se ca și când l-ar fi așteptat întreaga viață. Își simți inima bătându-i în tâmpile când o pătrunse, mișcându-se să o umple.

Șocul îl îngheță și, o clipă, rămase năuc, cu toți mușchii încordați. Dar ea scutură din cap, se înfășură în jurul lui și îl primi înăuntru.

- Tu, a fost singurul ei cuvânt. Doar tu.

El rămase nemișcat, ascultându-i inima care bătea nebunește și sorbindu-i spasmele trupului în propria lui carne. Doar el, se gândi și închise ochii. Fusese castă. Neatinsă. Un miracol. Iar inima îi era sfâșiată în direcții opuse, fiind copleșit de vinovăție și de o plăcere pură și egoistă.

Fusese castă, și el o dezvirginase. Fusese neatinsă, până o atinsese el. Voia să o implore să-l ierte.

Voia să se cațere pe acoperiș și să strige.

Nefiind sigur că vreunul din aceste lucruri ar fi fost potrivit situației, testă cu blândețe apa.

- Bailey?

- Hmm.

- În opinia mea profesională de detectiv autorizat, concluzionez că este extrem de puțin probabil să fii căsătorită. Îi simți hohotul de râs și își înalță capul, zâmbind larg spre ea. O să menționez asta în raport.

- Așa să faci.

Îi dădu părul de pe obraz.

- Te-am rănit? Îmi pare rău. Nu m-am gândit nici o clipă...

- Nu. Își apăsă mâna peste a lui. Nu m-ai rănit. Sunt fericită, amețită. Ușurată. Buzele i se arcuiră și oftă. Nici eu nu m-am gândit. Aș spune că am fost amândoi surprinși. Brusc, simți fiori de neliniște în stomac. Nu ești... dezamăgit? Dacă...

- Sunt devastat. Chiar speram să fii căsătorită, cu șase copii. Nu îmi place să fac dragoste decât cu femei căsătorite.

- Nu, am vrut să spun... A fost... Am fost... a fost totul în regulă?

- Bailey!

Cu un hohot scurt de râs, se rostogoli pe spate, astfel încât ea să se poată așeza pe pieptul lui.

- Ești perfectă. Absolut desăvârșită, perfectă. Te iubesc. Ea înțepeni, iar obrazul îi rămase lipit de inima lui. Știi că da, spuse el încet. Din momentul în care te-am văzut.

Acum Bailey simțea nevoia să plângă, căci era tot ce-și dorise să audă și nimic din ce ar fi putut accepta.

- Nu mă cunoști.

- Nici tu.

Ea își înalță capul, scuturându-l cu violență.

- Tocmai asta e ideea. Faptul că glumim pe tema asta nu schimbă adevărul.

- Iată adevărul atunci. Se ridică, apucând-o ferm de umeri. Sunt îndrăgostit de tine. Îndrăgostit de femeia pe care o țin în brațe în clipa asta. Ești exact ce vreau, ce am nevoie și, scumpo... O sărută ușor... o să te păstrez.

- Știi că nu este atât de simplu.

- Nu cer să fie simplu. Își lăsa mâinile în jos, cuprinzându-i palmele. Te rog să te căsătorești cu mine.

- E imposibil. Panicată, își trase mâinile, dar el i le prinse calm, ținându-le nemișcate. Știi că este imposibil. Nu știu de unde vin, ce am făcut. Te-am întâlnit acum trei zile.

- Toate acestea sunt logice, sau ar fi, mai puțin lucru.

O lipi de el și aruncă rațiunea în aer cu un sărut.

- Nu face asta! Răvășită, îi înlănțui gâtul cu brațele, ținându-se strâns. Nu face asta, Cade. Orice ar fi fost

viața mea, în clipa de față este un haos. Trebuie să găsesc răspunsurile.

- Vom găsi răspunsurile. Îți promit. Dar aștept și eu unul de la tine. Îi întoarse capul spre el. Se așteptase la lacrimi, știuse că vor străluci în ochii ei, făcându-i să capete o nuanță de un auriu adânc. Spune-mi că mă iubești, Bailey, sau spune-mi că nu.

- Nu pot...

- E doar o întrebare, murmură el. Nu ai nevoie de ziua de ieri pentru a răspunde.

Nu, nu avea nevoie de nimic, în afară de inima ei.

- Nu pot să-ți spun că nu te iubesc, pentru că nu te pot minți. Scutură din cap, iar apoi își apăsă degetele pe buzele lui, înainte ca el să pot poată vorbi. Nu îți voi spune nici că da, căci nu ar fi corect. Este un răspuns care trebuie să aștepte până le aflu pe toate celelalte. Până voi ști cine este femeia care ți-l va da. Acordă-mi timp.

Îi va acorda timp, gândi el, în vreme ce capul ei se odihnea din nou pe umărul lui. Căci nimic și nimeni nu o va lua de lângă el, orice ar fi găsit de partea cealaltă a trecutului ei.

Lui Cade îi plăcea să spună că găsirea unei soluții se rezuma la parcurgerea pașilor necesari. Bailey se întrebă câți mai erau de făcut. Simțea că urcase în fugă o scară foarte lungă în ziua aceea, iar când ajunsese la capăt, era la fel de pierdută ca întotdeauna.

Nu era pe deplin adevărat, își spuse ea, așezându-se la masa din bucătărie cu un blocnotes și un creion. Chiar și impulsul de a face o listă cu ce știa arăta că era o persoană organizată, căreia îi plăcea să limpezească lucrurile, până când le vedea în alb și negru.

„Cine este Bailey?”

O femeie care se trezea în mod obișnuit la aceeași oră, în fiecare zi. Acest fapt o făcea să fie plictisitoare și previzibilă sau responsabilă? Îi plăcea cafeaua neagră tare, omleta, friptura pătrunsă pe jumătate. Gusturi destul de obișnuite. Avea trupul zvelt, nu tocmai musculos, și fără urme de bronz. Așadar, nu era obsedată de fitness

sau înnebunită după soare. Poate că avea o profesie care o făcea să petreacă mult timp în interior.

Ceea ce însemna, se gândi ea puțin amuzată, că nu era tăietor de lemne sau salvamar.

Era dreptăce, blondă cu ochi căprui, și era destul de sigură că părul ei avea culoarea naturală, sau aproape de aceea cu care se născuse.

Știa o mulțime de lucruri despre pietre prețioase, ceea ce putea însemna că erau un hobby, o carieră sau, pur și simplu, că îi plăcea să le poarte. Deținea un diamant care valora o avere, pe care fie îl furase, fie îl cumpărase - ceea ce era foarte puțin probabil -, fie îl dobândise printr-un accident de un fel sau altul.

Asistase la un atac violent, posibil o crimă, și fugise.

Dat fiind că acest fapt îi făcu tâmpile să zvâcnească din nou, nu zăbovi asupra lui.

Fredona muzică clasică la duș și îi plăcea să se uite la filme noir clasice, la televizor. Și nu își putea da seama ce spunea acest fapt despre personalitatea sau educația ei.

Îi plăceau hainele frumoase, materialele bune și ezita în fața culorilor puternice, dacă nu era împinsă de la spate.

Își făcea griji că ar putea fi orgolioasă și frivolă.

Dar avea cel puțin două prietene care făcuseră parte din viața ei. Grace și M.J. M.J. și Grace. Bailey scrisese numele pe blocnotes de mai multe ori, sperând că simpla repetiție va declanșa o nouă scânteie.

Conta pentru ea, simțea asta. Îi era teamă pentru ele și nu știa de ce. Poate că mintea ei era goală, dar inima îi spunea că erau speciale pentru ea, fiindu-i mai aproape decât oricine altcineva pe lume.

Dar se temea să aibă încredere în inima ei.

Mai era ceva ce știa că Bailey nu voia să noteze și nu voia să decanteze în alb și negru.

Nu avea nici un iubit. Nu fusese nimeni la care să țină suficient sau care să o placă îndeajuns încât să ajungă la intimitate. Poate că în viața pe care o dusese, judecase prea aspru, fusese prea puțin tolerantă, prea absorbită de sine pentru a accepta un bărbat în patul ei.

Sau poate că avusese o fire comună, plictisitoare, prea puțin atrăgătoare pentru ca un bărbat să o accepte în viața lui.

În orice caz, avea un iubit acum.

De ce nu i se păruse străin sau înspăimântător faptul că făcuseră dragoste, cum credea că li se părea celor neinițiați? În schimb, cu Cade, fusese la fel de firesc precum aerul.

Firesc, incitant și perfect.

Îi spusese că o iubește, dar cum putea să-l creadă? El nu știa decât foarte puțin despre ea, o fracțiune din întreg. Când memoria ei va ieși la suprafață, el s-ar putea să descopere că este exact genul de femeie care îi displace.

Nu, nu avea să se agățe de ceea ce el îi spusese acestei Bailey, până când nu o va cunoaște pe femeia întreagă.

Și sentimentele ei? Înăbușindu-și un hohot de râs, puse creionul deoparte. Fusese atrasă de el instantaneu, avusese încredere în el în totalitate din primul moment. Și se îndrăgostise de el în timp ce îl privea stând în bucătăria aceasta, spărgând ouăle maronii într-un bol alb.

Dar nu putea să se încreadă în inima ei nici în acest caz. Cu cât se apropiau mai tare de aflarea adevărului, cu atât se apropia mai mult momentul în care exista posibilitatea să se despartă, apucând-o pe căi diferite.

Nu, oricât de mult și-ar fi dorit, nu putea să lase geanta de pânză și conținutul acesteia în seiful lui, uitând de ea și dându-și voie să existe pur și simplu.

- Ai uitat câteva lucruri.

Ea tresări, întoarse capul iute și îi privi chipul. De când stătea în spatele ei, se întrebă ea, citindu-i notițele peste umăr, în timp ce ea se gândea la el?

- Am crezut că m-ar putea ajuta să notez ceea ce știu deja despre mine.

- Acesta este întotdeauna un plan bun.

Se duse la frigider, scoase o bere, iar ei îi turnă un pahar de ceai cu gheață.

Ea rămase acolo, simțindu-se prost și stânjenită, cu mâinile împreunate în poală. Chiar se rostogoliseră goi într-un pat scăldat de soare, cu o oră înainte?

Cum trebuia să se comporte la gândul acestei intimități în bucătăria îngrijită, în fața băuturilor reci și a enigmelor?

Părea că el nu are o problemă cu asta. Se așază în fața ei la masă, proptindu-și picioarele de un scaun gol și cercetându-i blocnotesul.

- Ești genul care își face griji.

- Da?

- Sigur. Întoarce o pagină și parcurse o altă listă. Îți faci griji exact în momentul acesta. „Ce-ar trebui să-i îi spui acestui tip, acum că sunteți iubiți? Acum când știi că e îndrăgostit nebunește de tine, că vrea să își petreacă restul vieții cu tine?”

- Cade!...

- Nu fac decât decât să menționez faptele. Și dacă le va rosti suficient de des, se gândea că, în cele din urmă, ea le va accepta. Sexul a fost nemaipomenit și s-a petrecut firesc. Așa că-ți faci griji și cu privire la asta. „De ce l-ai lăsat pe acest bărbat pe care îl cunoști doar de un weekend să te ducă în așternut, când nu i-ai permis nicicând vreunui alt bărbat să se apropie atât de mult de tine?” Își ridică ochii scânteietori către ea, privind-o țintă. Răspunsul este elementar. Ești la fel de nebunește îndrăgostită de mine, dar ți-e teamă să recunoști.

Ea ridică paharul, răcorindu-și gâtul.

- Sunt lașă?

- Nu, Bailey, nu ești lașă, dar îți faci griji în mod constant că ești. Ești campioană la griji. Și genul de femeie, cred eu, care are prea puțin încredere în punctele ei forte și prea puțină toleranță pentru punctele ei slabe. Ești prea dură cu tine.

El notă și asta, în timp ce ea se încrunta citind acele cuvinte pe pagină.

- Se pare că cineva care se află în situația mea trebuie să încerce să se judece.

„Practică, logică.” Continuă coloana.

- Acum, lasă-mă pe mine să judec un moment. Ești plină de compasiune, responsabilă, organizată. Și ai tabieturi. Aș spune că deții o funcție care presupune astfel de trăsături de caracter, dar și un intelect pe măsură.

Obiceiurile tale profesionale sunt disciplinate și precise. Ai, de asemenea, un fin simț estetic.

- Cum poți fi atât de sigur?

- Bailey, faptul că uiți cine ești nu te schimbă. Acesta este marele defect al raționamentului tău. Dacă înainte urai varza de Bruxelles, e foarte probabil să o urăști și acum. Dacă erai alergică la pisici, vei strănuta în cazul în care mângâi un pisoi. Și dacă aveai un simț moral puternic și o inimă bună, aceasta va bate în continuare în tine. Acum, lasă-mă să termin aici.

Ea întoarse capul, luptându-se să citească scrisul întors.

- Ce notezi acolo?

- Nu ții la băutura. Probabil că e o chestiune de metabolism. Și cred că, apropo de asta, am putea să bem puțin vin mai târziu, ca să pot profita pe deplin după aceea. Zâmbi larg spre ea. Și roșești. Este o reacție fizică înduioșătoare și demodată. Ești ordonată. Îți atârni prosoapele după ce faci duș, speli vasele, îți faci patul în fiecare dimineață.

Mai erau și alte detalii, se gândi el. Dădea din picior când era agitată, ochii îi deveneau aurii când era excitată, iar vocea ei devenea rece când se enerva.

- Ai avut o educație bună, probabil undeva în nord, din felul în care vorbești și după accent. Aș spune că te-ai concentrat asupra studiului, ca o fată cuminte, și nu ai ieșit prea mult cu băieți. Altfel, nu ai fi fost virgină până acum două ore. Uite, ai roșit din nou. Îmi place teribil când se întâmplă asta.

- Nu văd ce relevanță are.

- Iată tonul acela rece, politicoș. Dă-mi voie, adăugă el, apoi sorbi din bere. Ai un trup zvelt, piele catifelată. Fie ai grijă de ambele, fie ai noroc de niște gene bune. Apropo, îmi place unicornul tău.

Ea își drese vocea.

- Mulțumesc.

- Nu, eu îți mulțumesc, spuse el râzând. În orice caz, ai, sau faci, destui bani pentru a-ți permite haine de calitate. Pantofii aceia italienești clasici pe care îi purtai costă cam două sute cincizeci la magazin. Și aveai lenjerie

de mătase. Aș spune că lenjeria de mătase și unicornul urmează același tipar. Ți place să fii ușor îndrăzneată, dincolo de imaginea tradițională.

Ea rămase cu gura căscată și de-abia reuși să o închidă.

- Mi-ai umblat prin haine? Prin lenjerie?

- Atâtea câte au fost, și asta doar de dragul investigației. Ai o lenjerie grozavă, îi spuse el. Foarte sexy, simplă și scumpă. Aș spune că ai arăta nemaipomenit în mătase de culoarea piersicii.

Ea scoase un sunet înăbușit și tăcu din nou. Chiar nu avea ce să spună.

- Nu știi ce salariu anual are un specialist în pietre prețioase sau un designer de bijuterii mediu, dar aș pune pariu că ești fie una, fie alta. Înclin către savant, ca vocație, și către designer, ca pasiune.

- E un mare salt, Cade.

- Nu, nu este. E doar încă un pas. Piese sunt aici. Nu crezi că un diamant precum cel din seif ar necesita serviciile unui geolog? Autenticitatea acestuia trebuie verificată, iar valoarea, evaluată. Așa cum l-ai verificat și l-ai evaluat ieri.

Îi tremurau mâinile, așa că și le puse din nou în poală.

- Dacă acest fapt este adevărat, atunci crește posibilitatea de a-l fi furat.

- Nu, nu crește. Pierzându-și răbdarea cu ea, bătu ho-tărât cu creionul în blocnotes. Uită-te și la celelalte date. De ce nu îți dai seama singură? Nu ai fura nici măcar o lamă de gumă. Faptul că ești copleșită de vinovăție numai la gândul că s-ar putea să fi făcut ceva ilegal nu te pune pe gânduri?

- Adevărul este, Cade, că am diamantul.

- Da, și nu ți-a trecut prin mîntea aceea logică, responsabilă și ordonată că s-ar putea să îl protejezi?

- Să-l protejez? De...

- De oricine a ucis, pentru a pune mâna pe el. De oricine te-ar fi ucis, dacă te-ar fi găsit. Astea sunt concluziile corecte, Bailey, care se potrivesc. Și dacă există

trei pietre, atunci s-ar putea foarte bine să știi unde sunt și celelalte două. Poate că le protejezi pe toate.

- Cum?

Avea câteva idei și-n privința aceasta, dar nu credea că ea era pregătită să le audă.

- Vom lucra și la asta. Între timp, am de dat câteva telefoane. Mâine ne așteaptă o zi plină. Portretistul de la poliție va veni aici dimineață să vadă dacă te poate ajuta să pui imaginile laolaltă. Și am reușit să îl conving pe unul dintre curatorii adjuncți, sau cum le-o zice, de la Smithsonian. Avem o programare la unu, mâine.

- Ai reușit să obții o programare, deși era închis?

- În situații de genul acesta, numele și averea Parris sunt de folos. Pomenesc de sponsorizări, și se deschid o mulțime de uși vechi și mucegăite. Și vom vedea dacă buticul acela se deschide pentru amatorii de reduceri în zilele de sărbătoare și dacă își amintește cineva de vânzarea taiorului verde.

- Nu s-ar spune că facem suficient de multe.

- Scumpo, ai parcurs o cale lungă într-un timp scurt.

- Ai dreptate. Se ridică, îndreptându-se către fereastră. În arțar se auzea un sturz, care cânta de mama focului. Nici măcar nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt.

- O să-ți trimit o factură pentru serviciile profesionale, spuse el scurt. Și să știi că nu vreau recunoștință pentru restul.

- Trebuie să o ofer, fie că o accepți sau nu. Mai mult de-atât, m-ai ajutat să îndur totul. Nu știu de câte ori m-ai făcut să zâmbesc, sau să râd, sau să uit pur și simplu de tot pentru o vreme. Cred că aș fi luat-o razna fără tine, Cade.

- Îți voi fi alături, Bailey. Nu vei putea să scapi de mine.

- Ești obișnuit să obții ce vrei, murmură ea. Mă întreb dacă și eu. Nu mi se pare.

- Este un lucru pe care-l poți schimba.

Avea dreptate. Era o chestiune de răbdare, perseverență, control. Și, probabil, de a dori lucrurile potrivite.

Îl dorea, voia să creadă că, într-o zi, va putea să locuiască acolo, ascultând cum cântă sturzul vara, în vreme ce Cade moțâia în hamac. Ar putea să fie casa lor, nu doar a lui. Viața lor. Familia lor.

Dacă acesta era lucrul potrivit și dacă putea persevera.

- Îți voi face o promisiune. Își urmă impulsul și se întoarse spre el, dând frâu liber sentimentelor. Văzându-l cum stătea acolo, în fața ei, cu jeanșii lui ruți în genunchi, cu părul prea lung și cu picioarele goale, se gândi că acesta era bărbatul pe care îl voia. Dacă, după ce toate acestea se vor termina, după ce vom face toți pașii și toate piesele de puzzle vor reveni la locul lor alcătuind întregul... Dacă voi putea și mă vei dori încă, mă voi căsători cu tine.

El își simți inima poticnindu-i-se în piept. Îl cuprinse emoția și i se puse un nod în gât. Cu mare grijă, lăsă sticla pe masă, ridicându-se.

- Spune-mi că mă iubești.

Cuvintele erau acolo, în inima ei, implorând să fie rostite. Dar scutură din cap.

- Când se va termina totul și vei ști totul. Dacă mă vei mai dori.

- Nu e promisiunea care îmi convine. Fără condiționări, Bailey. Fără „când“, fără „dacă“. Doar tu.

- E tot ce pot să-ți dau. E tot ce am.

- Putem merge în Maryland marți, să luăm un certificat. Să ne căsătorim în câteva zile.

El vedea deja totul în minte. Ei doi, îmbătați de dragoste, trezind din somn un judecător de la țară, în miez de noapte. Ținându-se de mână în sufragerie, în timp ce un câine gălbui bătrân ar dormi pe un covor împletit, nevasta judecătorului ar cânta la pian, iar el și femeia pe care o iubea ar schimba jurămintele.

Să-i strecoare verigheta pe deget și să simtă că face și ea același lucru, legându-se unul de celălalt.

- În Maryland nu se fac de analize de sânge, continuă el. Nu trebuie decât să completăm niște formulare și gata. Vorbesc serios.

Bailey se cutremură citind în ochii lui verzi și adânci că vorbea absolut serios. Voia s-o ia exact așa cum era. Ar iubi-o exact așa cum era atunci.

Cum putea să-l lase?

- Și ce nume aș trece pe formular?

- Nu contează. Îl vei avea pe-al meu. O prinse de mâini, lipind-o de el. În toată viața lui, nu mai fusese nimeni de care să aibă atâta nevoie. Ia-l pe-al meu.

„Ia-l“, gândi ea, când buzele lui îi acoperiră gura. „Ia ce ți se oferă - iubirea, siguranța, promisiunea. Lasă trecutul să vină cum va vrea, lasă viitorul să se îndepărteze și trăiește clipa.“

- Știi că nu ar fi bine. Își lipi obrazul de-al lui. Sigur știi lucrul ăsta la fel de bine ca mine.

Poate că știa. Poate că așa era. Oricât de atrăgătoare era fantezia de a fugi cu ea, creând o identitate falsă pentru Bailey, nu reprezenta răspunsul de care aveau nevoie, nici el, nici ea.

- Ar putea fi distractiv. Se luptă să destindă atmosfera. Un fel de antrenament în vederea adevăratei experiențe. Se desprinsese de ea, ținând-o de brațe și cercetându-i chipul. Delicat, tulburat. Încântător. Vrei flori de portocal, Bailey, o rochie albă și muzică la orgă?

Pentru că inima ei oftă la acest gând, reuși să zâmbească.

- Cred că aș vrea. Mi se pare că sunt o persoană conservatoare.

- Atunci ar trebui să-ți cumpăr un diamant clasic.

- Cade...!

- Speculam doar, murmură el, ridicând mâna stângă. Nu, oricât de conservator ar fi sufletul tău, ai un gust unic pentru bijuterii. Vom găsi ceva potrivit. Dar probabil că ar trebui să te duc să-mi cunoști familia. Își ridică privirea spre ea și râse: Dumnezeu să te ajute.

Era doar un joc, se gândi ea; se prefăceau doar. Îi zâmbi și ea.

- Mi-ar plăcea să îți cunosc familia. Să o văd pe Camilla făcând piruete în rochia ei de balerină.

- Dacă poți să treci peste asta și vei dori în continuare să te căsătorești cu mine, voi ști că ești îndrăgostită

de mine până peste cap. Va trebui să faci față unui tur de forță, scumpo. Un tur de forță foarte sofisticat și insidios. Ce școala ai făcut, cu ce se ocupă tatăl tău, mama ta joacă bridge sau tenis? Și, apropo, la ce cluburi ești înscrisă și dacă te-am cunoscut pe pârție, sezonul trecut, la St Moritz?

În loc să o întristeze, o făcu să râdă.

- Atunci ar fi mai bine să găsesc răspunsurile.

- Îmi place să le inventez eu. Am mers cu o polițistă la aniversarea a zece ani de căsătorie a lui Muffy. Nu am avut cum să scap. Le-am spus tuturor că era nepoata unui prim-ministru italian, educată într-un pension elvețian, și că era interesată să-și cumpere un apartament aici, în D.C.

Ea se încruntă.

- Chiar?

- S-au topit cu toții după ea. Nu am fi avut cum să obținem acest rezultat dacă am fi spus adevărul.

- Care era...?

- Era ofițer de poliție, crescuse în cartierul italian al New Yorkului și se transferase la Washington după ce divorțase de un tip care avea un restaurant cu paste pe lângă Broadway.

- Era drăguță?

- Sigur, spuse el cu zâmbetul lui scânteietor. Superbă. Și a mai fost o cântăreață dintr-un bar din Chavy Chase, care...

- Nu cred că vreau să știu. Se întoarce, își luă paharul gol și își făcu de lucru clătindu-l. Ai avut o grămadă de femei, presupun.

- Depinde ce înțelegi prin „o grămadă“. Probabil că aș putea să fac o listă cu numele, vârsta, semnalmentele fizice și ultima adresă cunoscută. Vrei să o bați la calculator?

- Nu.

Încântat, își vârât nasul în ceafa ei.

- Nu am cerut decât o femeie în căsătorie.

- Două, îl corectă ea, așezând brusc paharul, care era acum curat ca lacrima, pe blat.

- Una. Nu am cerut-o pe Carla. Cu ea, lucrurile au evoluat într-un fel. Iar acum are o căsătorie fericită - din câte îmi dau seama - cu un avocat corporatist, și e mama mândră a unei fetițe săltărețe pe nume Eugenia. Așa că nu prea contează.

Ea își mușcă buza de sus.

- Nu ai vrut copiii?

- Ba da, am vrut. Vreau. O întoarse spre el, sărutând-o cu blândețe. Dar nici unul dintre copiii noștri va purta numele Eugenia. Acum, ce-ai zice să ne gândim să luăm cina în oraș, într-un loc liniștit, în care să ne putem mângâia la masă? Apoi, putem prinde artificiiile.

- E prea devreme pentru cină.

- De-asta am spus că ar trebui să ne gândim. O luă în brațe. Mai întâi trebuie să mergem la etaj și să facem dragoste din nou.

Își simți inima tresăltând de încântare și îi înlănțui gâtul cu brațele.

- Trebuie?

- În felul ăsta o mai treacă timpul. Asta dacă nu cumva vrei să jucăm rummy?

Râzând, îl sărută pe gât de mai multe ori.

- Ei bine, dacă astea sunt singurele variante...

- Știi ce, am putea juca rummy pe dezbrăcate. În felul acesta putem trișa amândoi... la naiba!

Ajunsese la jumătatea scării cu ea în brațe și era deja destul de excitat, când se auzi soneria.

- Să nu uiți!

O lăsă jos și se duse să răspundă. Privind prin pannelul lateral de sticlă ondulată, care încadra ușa, scoase un geamăt.

- O sincronizare perfectă, ca întotdeauna. Cu mâna pe mâner, se întoarse și privi spre Bailey. Scumpo, femeia de partea cealaltă a ușii este mama. Îmi dau seama că ai manifestat un oarecare interes în a-mi întâlni familia, dar îți dau șansa să scapi, pentru că te iubesc. Cu adevărat. Așa că te sfătuiesc să fugi, să te ascunzi și să nu privești înapoi.

Nervii ei se încordară ușor, dar își îndreptă umerii.

- Nu te mai prosti și deschide ușa.

- Bine, te-am avertizat.

Făcându-și curaj, deschise ușa și își așternu un zâmbet larg și primitiv pe chip.

- Mamă! După cum se cuvenea, o sărută pe obrazii netezi și fardați. Ce surpriză plăcută!

- Nu ar trebui să te surprind în felul ăsta, dacă mi-ai răspunde vreodată la telefon.

Leona Parris pătrunse în hol.

După o prima privire, Bailey constată uluită că era o femeie impresionantă. Negreșit, cu trei copii adulți și câțiva nepoți, trebuia să aibă cel puțin cincizeci de ani. I-ai fi dat în jur de treizeci și cinci.

Avea păr castaniu-închis cu șuvițe blonde discrete, aranjat într-o coafură franțuzească de o eleganță perfectă, care se potrivea cu fața ivorie ca porțelanul, cu ochi verzi reci, cu un nas drept și cu o gură îmbufnată. Purta un taior de culoarea bronzului, care îi strângea talia subțire.

Pietrele de topaz de la urechi, cu tăietură pătrată, mari cât degetul unei femei, câștigă instantaneu admirația lui Bailey.

- Am fost ocupat, început Cade. Vreo două cazuri și niște treburi personale.

- În mod sigur nu vreau să aud despre cazuri, așa cum le numești tu. Leona își așază poșeta de piele pe masa din hol. Și oricare ar fi treburile tale personale, nu ai nici o scuză pentru neglijarea îndatoririlor familiale. M-ai pus într-o situație foarte stânjenitoare cu Pamela. A trebuit să recurg la niște scuze deplorabile.

- Nu ar fi trebuit să-ți ceri scuze, dacă nu ai fi pus la cale întâlnirea.

Simțea că vechile lor certuri ies din nou la suprafață și se luptă să nu cadă în capcanele bine cunoscute, mult prea previzibile.

- Îmi pare rău că te-am pus într-o ipostază stânjenitoare. Dorești o cafea?

- Ceea ce doresc, Cade, este o explicație. Ieri la petrecerea în aer liber a lui Muffy, la care nu ai ajuns, Ronald mi-a spus o poveste ciudată, cum că ai fi logodit cu o femeie de care nici măcar nu am auzit, care e înrudită cu prințesa de Wales.

- Bailey.

Pentru că aproape uitase de ea, Cade se întoarse, îi zâmbi în semn de scuză și întinse mâna.

- Bailey, vino să ți-o prezint pe mama.

„O, Dumnezeule mare“, fu tot ce-i veni în minte lui Bailey, în timp ce cobora scările.

- Leona Parris, aceasta este Bailey, logodnica mea.

- Doamnă Parris. Vocea lui Bailey tremură puțin în timp ce întinse mâna. Sunt încântată să vă cunosc. Cade mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

- Chiar?

„E atrăgătoare, cu siguranță“, își spuse Leona în sinea ei. „Îngrijită, chiar dacă puțin ștearsă.“

- Mie însă nu mi-a spus absolut nimic despre tine, mă tem. Nu cred că ți-am reținut numele în întregime.

- Bailey nu se află în State decât de câteva luni, interveni Cade, foarte vesel. Am ținut-o doar pentru mine. O cuprinse cu brațul pe după umeri, posesiv. Am avut o relație tumultuoasă, nu-i așa, scumpo?

- Da, spuse Bailey cu jumătate de gură. Tumultuoasă. Se poate spune astfel.

- Și ești designer de bijuterii. Frumoase inele, observă Leona. Unice și atrăgătoare. Verișoară îndepărtată cu prințesa de Wales.

- Lui Bailey nu-i place să facă prea mare caz de nume, spuse Cade repede. Scumpo, poate că ar trebui să dai telefoanele acelea. Nu uita de diferența de fus orar din Londra.

- Unde v-ați întâlnit? întrebă Leona.

Bailey deschise gura, gândindu-se să-și amintească dacă pomeniseră despre acest lucru în minciuna pe care i-o îndrugaseră lui Ronald.

- De fapt...

- La Smithsonian, spuse Cade liniștit. În fața diamantului Speranței. Eu mă documentam pentru un caz, iar Bailey făcea schițe pentru designurile ei. Părea atât de concentrată și de boemă. A trebuit s-o țin de vorbă vreo douăzeci de minute și să mă țin după ea... îți amintești că m-ai amenințat că vei chema securitatea, scumpo?

Dar, în cele din urmă, am reușit să o conving să bem o cafea împreună. Că tot veni vorba de cafea...

- E ridicol, spuse Bailey, întrerupându-l. Absolut ridicol. Cade, este mama ta și pur și simplu nu accept. Se întoarce, privind-o pe Leona direct în ochi. Nu ne-am întâlnit la Smithsonian, iar prințesa de Wales nu este verișoara mea. Cel puțin, mă îndoiesc serios că ar fi. L-am cunoscut pe Cade vineri dimineața când am venit în biroul lui pentru a-l angaja. Aveam nevoie de un detectiv particular deoarece sufăr de amnezie, dețin un diamant albastru și peste un milion de dolari.

Leona așteaptă zece secunde lungi timp în care bătut din picior. Apoi, strânse din buze.

- Ei bine, văd că nici unul din voi nu intenționează să-mi spună adevărul adevărat. Dar, fiindcă preferați să debitați elucubrații revoltătoare, nu pot decât să presupun că vă potriviți perfect.

Își inhăță poșeta și se îndreaptă grăbită spre ușă, subliniindu-și demnitatea ultragiată la fiecare pas pe care-l făcea.

- Cade, aștept un semn de la tine, când te vei decide să îmi faci onoarea de a-mi spune adevărul adevărat.

În timp ce Bailey rămase privind țintă în urma ei, Cade rânjea ca prostul la ușa pe care mama lui o închise trântind-o.

- Nu înțeleg. L-am spus adevărul.

- Iar acum știm ce vrea să însemne sintagma „Adevărul te va elibera”. Începu să râdă în hohote și o luă din nou în brațe. E atât de înțepată acum, că mă va lăsa în pace o săptămână. Poate două. O sărută entuziasmat pe Bailey, îndreptându-se către scări. Sunt nebun după tine. Cine ar fi crezut că, dacă i-aș fi spus adevărul, aș fi scăpat de ea? Continuând să râdă, o duse în dormitor, așezând-o pe saltea. Trebuie să sărbătorim. Am niște șampanie la rece. O să te îmbăt din nou.

Îndepărtându-și părul de pe față, ea se ridică în capul oaselor.

- Cade, e mama ta. E rușinos.

- Nu, e vorba de supraviețuire. Se aplecă și o sărută, sonor de data aceasta. Și, scumpo, acum suntem

amândoi niște oi negre. Nici nu pot să spun cât de distractiv va fi pentru mine.

- Nu cred că vreau să fiu oaie neagră, strigă ea în timp ce el pleca din nou.

- Prea târziu.

Ecoul râsului reverberă în urma lui.

capitolul 9

Ieșiră în oraș să ia cina. Dar se mulțumiră cu burgeri la grătar și cartofi prăjiți în ulei de arahide, la un târg rural din Maryland. El se gândise la un mic restaurant romantic, urmând apoi să străbată mulțimile care veneau în centru pentru a vedea focurile uriașe de artificii.

Apoi îl veni inspirația. O roată mare și galerii de tir. Muzică live, lumini rotitoare, licurici scânteind pe câmpul din apropiere și artificii, pe lângă toate acestea.

Era, se gândi el, perfect pentru o primă întâlnire.

Când îi spuse asta, în timp ce Bailey se agăța de el, abia abținându-se să nu țipe pe scaunul zumzător din montagne russe, ea râse, închise ochii și se ținu cât de strâns putu.

El voia să se dea în toate mașinăriile și o târî de la o coadă la alta, la fel de dornic precum copiii care-și trăgeau părinții indulgenți de mână. Se învârti, se zgudui, se răsuci și urcă la înălțime, până când capul începu să i se învârtă, iar stomacul să tresalte.

Apoi, el îi ridică fața, cercetând-o, și declară că, deoa rece nu se făcuse încă verde, puteau să o ia de la capăt.

Așa și făcură.

- Acum, ai nevoie de un premiu, decise el când ea coborî clătinându-se din caracatiță.

- Nu mai vreau vată pe băț. Te implor.

- Mă gândeam mai curând la un elefant. Îi cuprins mijlocul cu brațul și se îndreptă către galeria de tir. Ace la mare și mov de acolo.

Avea un metru înălțime, trompa în sus și unghiile d la picioare pictate în roz strălucitor. Un elefant. Gându la elefanți îi aduse un zâmbet larg pe față.

- O, e minunat! Zâmbi larg, fluturându-și genele spre Cade. Îl vreau.

- Atunci e datoria mea să ți-l dăruiesc. Dă-te înapoi, domniță.

Puse bancnotele jos, alegându-și arma. Iepuri și rațe cu fețe vesele le treceau pe dinaintea ochilor, și, din când în când, mai apărea câte un lup sau câte un urs amenințător. Cade duse arma cu aer comprimat la ochi și trase.

Bailey zâmbi larg, apoi aplaudă, după care rămase cu gura căscată de mirare, în timp ce animalele mureau pe capete.

- Nu ai ratat nici măcar o dată. Îl privi cu ochii mari. Nici măcar o singură dată.

Admirația din ochii ei mari îl făcu să se simtă ca un adolescent care se dădea mare în fața reginei balului.

- Vrea elefantul, îi spuse el supraveghetorului, apoi râse când ea i se aruncă în brațe.

- Mulțumesc. Ești minunat. Ești uimitor.

Dat fiind că fiecare afirmație era urmată de sărutări pline de entuziasm, Cade se gândi că s-ar putea să-i placă și câinele maro cu urechi clăpăuge.

- Mai vrei unul?

- Omule, mă omori, mormăi supraveghetorul, apoi oftă când Cade mai scoase alte câteva bancnote.

- Vrei să încerci? Cade îi oferi arma lui Bailey.

- Poate. Își mușcă buza și studie prada. Păruse destul de simplu când o făcuse Cade. Bine, spuse ea.

- Privește prin micul V de la capătul țevii, începu el, apoi se așeză în spatele ei să îi corecteze poziția.

- Îl văd.

Își ținu respirația și apăsă pe trăgaci. Micul pocnet o făcu să tresară, dar rațele continuară să se deplaseze, iar iepurii continuară să sară.

- Am ratat?

- Doar cu un kilometru sau cam așa ceva. Și putea băga mâna în foc că femeia nu ținuse o armă în mâna niciodată în viața ei. Încearcă din nou.

Mai încercă o dată și încă o dată. Până să reușească să doboare câteva pene și să răvășească blana câtorva animale, Cade lăsase deja douăzeci de dolari în mâinile recunoscătoare ale supraveghetorului.

- Părea atât de ușor când ai făcut-o tu.

- E în regulă, scumpo, abia ai început să te obișnuiești. Ce a câștigat?

Supraveghetorul se uită pe rândul cu cele mai mici premii, rezervate, în general, copiilor sub doisprezece ani, și scoase o mică rață de plastic.

- O iau. Încântată, o vârî în buzunarul pantalonilor. Primul meu trofeu.

Cu mâinile înlănțuite, se plimbară, ascultând țipele, muzica îndepărtată a unei formații de bluegrass și zbârnăitul mașinariilor care se învârteau. Îi plăceau la nebunie luminile, culorile de carnaval, strălucitoare precum bijuteriile, în noaptea caldă. Și mirosurile de ulei prăjit, de zahăr ars și de sosuri picante.

Părea atât de ușor, ca și când nu ar fi putut fi nici un necaz pe lume - doar lumini, muzică și râsete.

- Nu știu dacă am fost vreodată la un târg rural până acum, îi spuse ea. Chiar dacă am fost, acesta este cel mai tare.

- Îți sunt în continuare dator cu o cină la lumina lumânărilor.

Ea întoarse capul să-i zâmbească.

- Mă voi mulțumi cu încă o plimbare cu roata mare.

- Ești sigură că faci față?

- Vreau să mă mai învârt o dată. Cu tine.

Stătu la coadă, flirtând cu un copilaș care își ținea capul pe umărul tatălui său, uitându-se la ea cu niște ochi albaștri imenși. Se întreba dacă se pricepea la copii, dacă avusese vreodată șansa de a fi în preajma lor. Și, punându-și capul pe umărului Cade, visă puțin.

Dacă aceasta nu era decât o seară normală, a unor oameni obișnuiți, ar putea fi împreună aici, în felul acesta. L-ar ține de mână exact așa și nu ar avea nici o grijă pe lume. Nu i-ar fi frică de nimic. Viața ei ar fi la fel de plină, de bogată și de strălucitoare ca un parc de distracții.

Ce era rău în a pretinde că așa stăteau lucrurile și că viața ei putea fi astfel măcar pentru o seară?

Se urcă în scaunul mișcător, lipindu-se de el. Și se ridicară sus în cer. Dedesubt, oamenii roiau pe iarbă. Adolescenții se plimbau în pas alert, cuplurile mai vârstnice umblau agale, copiii alergau. Mirosurile se ridicau în vânt, o combinație interesantă pe care ar fi putut-o respira la nesfârșit.

Coborârea a fost rapidă și incitantă, ridicându-i părul în sus și aducându-i stomacul în gât. Aplecându-și capul în față, închise ochii și se pregăti pentru urcare.

Bineînțeles, el o sărută. Și ea își dorise, întâlnirea aceea dulce și inocentă a buzelor, în timp ce se învârteau pe deasupra ierbii înalte de vară, cu luminile arcuite în jurul lor precum un curcubeu.

Se mai învârtiră o dată când ploaia aurie de artificii se împrăștie pe cerul întunecat.

- E frumos. Își puse capul pe umărul lui. Ca niște bijuterii aruncate în mare. Smaralde, rubine, safire.

Culorile se înălțară, împrăștiindu-se și dispersându-se cu un pocnet asurzitor. Jos, oamenii aplaudau și fluierau, umplând aerul de zgomote. Undeva plângea un bebeluș.

- Este speriat, murmură ea. Zgomotele sunt precum tunetul.

- Tata avea un setter englezesc care se ascundea sub patul lui în fiecare an, pe 4 Iulie. Cade se juca cu degetele ei în timp ce privea spectacolul. Tremura ore în șir când începeau artificiile.

- Bubuitul e atât de puternic și de-a dreptul înspăimântător, dacă nu știi ce e. O străfulgerare aurie strălucitoare și diamante scânteietoare erupseră când roata urcă în viteză. Inima începu să-i bată tare, iar capul să-i zvâcnească. Din pricina zgomotului, atâta tot. Zgomotul și clătinarea bruscă a scaunului, când roata se opri, așteptând ca pasagerii să coboare.

- Bailey? O trase mai aproape, privindu-i chipul. Ea tremura, având obraji palizi și ochii întunecați.

- Sunt bine. Mi-e doar puțin greață.

- Coborâm imediat. Mai sunt doar două scaune.

- Sunt bine. Dar luminile pulsară din nou, explodând pe cer. Iar imaginea se rostogoli în mintea ei precum tunetul. El și-a ridicat mâinile, reuși ea să șoptească. Nu mai vedea luminile acum, diamantele colorate, împrăștiate pe cer. Amintirea o orbea, făcând-o să nu mai vadă nimic altceva. Le-a ridicat încercând să apuce cuțitul. Nu puteam țipa. Nu puteam țipa. Nu mă puteam mișca. Nu era decât lumina de pe birou. O singură rază de lumină. Parcă se văd niște umbre, care țipă, dar eu nu pot. Apoi a fulgerat. Atât de puternic, doar o clipă, încât încăperea s-a luminat. Iar el... O, Doamne, gâtul lui! I-a tăiat gâtul. Își ascunse chipul în umărul lui Cade. Nu vreau să văd asta. Nu pot suporta să văd asta.

- Nu te mai gândi. Ține-te de mine și nu te mai gândi. Coborâm acum.

Aproape o ridică ducând-o pe sus prin iarbă. Tremura ca și când s-ar fi făcut deodată frig și auzea cum o sufocau suspinele.

- Nu îți mai poate face rău acum, Bailey. Nu mai ești singură acum.

Își croi drum peste câmp, spre locul unde erau parcate mașinile, injurând de fiecare dată când bubuiturile artificiale o făceau să tresară. Ea se ghemui pe scaun, legănându-se ca să se liniștească, în timp ce el trase capota și se așeză repede la volan.

- Plângi dacă vrei, spuse el răsucind cheia în contact. Țipă dacă vrei. Numai nu te lăsa chinuită în felul acesta.

Pentru că nu o făcea să se simtă rușinată, plânse puțin, apoi își odihni capul care îi zvâcnea pe scaun, în timp ce el conducea pe șoseaua sinuoasă, înapoi spre oraș.

- Văd încontinuu bijuteriile, spuse ea. Avea vocea aspră, dar egală. Pietre frumoase. O mulțime. Lazulit și opal. Malachit și topaz. Toate de forme diferite, tăiate și netăiate. Le pot lua pe fiecare. Știu ce sunt, ce senzație am când le țin în mână. E o bucată lungă de calcedonie, netedă și în formă de sabie. Stă pe un birou ca un press-papier. Și acest încântător cuarț cu rutil, cu fire argintii în interior, ca niște stele căzătoare. Le văd. Îmi sunt atât de familiare.

- Te fac fericită, te fac să te simți bine.

- Da, cred că da. Când mă gândesc la ele, când îmi revin în minte, e plăcut. Reconfortant. Este un elefant. Nu acesta. Strânse jucăria de pluș în brațe, pentru a se alina. E din Saponit, are pe spate un pled sculptat, acoperit cu pietre prețioase, și cu ochi albaștri strălucitori. E regal și, în același timp, caraghios.

Se opri un moment, încercând să gândească, în ciuda durerii de cap care îi zvâcnea în tâmpile.

- Sunt și alte pietre, de tot felul, dar nu îmi aparțin. Cu toate astea, amintirea lor e reconfortantă. Nu mă înfricoșează deloc să mă gândesc la ele. Chiar și diamantul albastru. E atât de frumos. Un miracol al naturii. E uimitor, într-adevăr, că elementele potrivite, mineralele potrivite, presiunea și durata de timp adecvate pot contribui la crearea unui lucru special. Se ceartă în legătură cu ele. Cu ea, continuă Bailey, închizând ochii și încercând să-și amintească. Îi aud, și sunt furioasă și mă simt îndreptățită. Aproape că mă pot vedea mergând iute către încăperea în care se ceartă, și sunt furioasă și în același timp satisfăcută. E o combinație atât de ciudată de sentimente. Și mi-e teamă puțin. Am făcut ceva... Nu știu.

Se chinui să vadă, strângând pumnii.

- Ceva necugetat, impulsiv sau chiar prostesc. Mă duc la ușă. E deschisă, iar ecoul vocilor lor se aude afară. Mă duc la ușă și tremur pe dinăuntru. Nu este doar teamă, nu cred că e doar teamă. Simt și enervare. Strâng piatra în mână. E în buzunarul meu și mă simt mai bine să fiu cu mâna pe ea. Geanta de pânză e acolo, pe masa de lângă ușă. E deschisă și văd banii înăuntru. O iau, în timp ce ei strigă unul la altul.

Luminile care apărură când intrară din suburbie în oraș îi făcură ochii să se umezească și îi închise din nou.

- Ei nu știu că mă aflu acolo. Sunt atât de atenți unul la altul, încât nu mă observă. Apoi văd cuțitul în mâna lui, lama curbată strălucind. Iar celălalt ridică mâinile în aer ca să-l prindă. Se luptă și dispar din conul de lumină, bătându-se. Dar văd sânge și văd că una din

umbre se clatină. Cealaltă se pune în mișcare. Nu se oprește. Pur și simplu nu se oprește. Îngheț acolo, strângând geanta în mână și privind. Luminile se sting, toate deodată, și se face complet întuneric. Apoi lovește fulgerul, umplând cerul. Deodată e atâta lumină. Când îi trece cuțitul din nou peste gât mă vede. Mă vede, și eu fug.

- Bine, încearcă să te relaxezi.

Traficul era ucigător, sufocant și agitat. Nu îi putea lua mâna, nu o putea trage mai aproape de el, pentru a o liniști.

- Nu exagera acum, Bailey. Ne ocupăm de asta acasă.

- Cade, sunt aceeași persoană, murmură ea și scoase un sunet, ceva între geamăt și râs. Sunt la fel.

Înjură străzile blocate, căută un spațiu pe unde să treacă și se strecură razant pe lângă o camionetă.

- La fel ca cine?

- Identici. Sunt aceeași persoană. Dar nu se poate. Știu că nu se poate, pentru că unul e mort, și unul, nu. Mi-e teamă că o iau razna.

Simboluri, alte simboluri, se întrebă el, sau adevărul?

- Cum sunt la fel?

- Au aceeași față.

Duse elefantul de pluș în casă, strângându-l la piept ca și când ar fi fost o legătură cu realitatea. Își simțea capul plin, se simțea prinsă între vise, iar durerea insidi-oasă de cap stătea la pândă, așteptând să lovească.

- Vreau să te întinzi. Îți fac niște ceai.

- Nu, fac eu. Mă simt mai bine dacă fac ceva. Orice. Îmi pare rău. A fost o seara minunată.

Ajunsă în bucătărie, așeză elefantul zâmbitor pe masă.

- Până când... spuse ea.

- A fost o seară minunată. Și orice te face să îți amintești elemente noi contează. Chiar dacă îți face rău. O prinse de umeri. Și îmi pare rău, dar trebuie să mergi până la capăt, ca să ajungem unde vrem.

- Știu.

Se întinse ca să-l prindă de mână și i-o strânse scurt, apoi se întoarse să pună ceainicul pe foc.

- Nu o să cedez, Cade, dar mi-e teamă că s-ar putea să nu fiu stabilă psihic. Apăsându-și ochii cu degetele, râse. Caraghioasă afirmație din partea cuiva care nu-și amintește nici măcar propriul nume.

- Îți amintești din ce în ce mai multe, Bailey. Și ești cea mai normală femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

- Atunci îmi fac griji și pentru tine, și alegerile tale în materie de femei.

Așeză ceștile cu atenție pe farfurioare, concentrându-se asupra acestei sarcini simple. Plicurile de ceai, lingurițele, bolul de zahăr.

În arțar, sturzul își cedase locul unui caprimulg, iar cântecul lui semăna cu argintul lichid. Se gândi la caprifoiul care acoperea un gard de plasă, înmiresmând aerul de seară, în vreme ce pasărea nocturnă își chema tovarășul.

O fată care plângea sub o salcie.

Se scutură de o amintire din copilărie, poate, dulce amară.

Se gândi că acele imagini ale trecutului îi vor veni mai repede în minte de acum. Îi era teamă.

- Ai întrebări. Așeză ceaiul pe masă, îndreptându-se de spate și privindu-l. Nu vrei să mi le pui pentru că ți-e teamă să nu mă prăbușesc. Dar nu o voi face. Aș vrea să-mi pui întrebările, Cade. Mi-e mai ușor în felul ăsta.

- Hai să stăm jos. Îi trase un scaun, amestecând zahărul în ceai fără grabă. În încăperea se află un covor gri, o fereastră și o masă lângă ușă. Pe birou este o veioză. Cum arată biroul?

- Este un birou de lemn lustruit, de bibliotecă, stil George al III-lea. Așeză ceașca pe masă cu un zdrăngănit. O, a fost o întrebare isteată. Nu mă așteptam să întreb de birou, așa că ți-am răspuns automat, fără să mă gândesc dinainte.

- Concentrează-te asupra biroului, Bailey. Descrie-mi-l.

- Este o piesă frumoasă. Partea de sus este placată cu lemn de trandafir, încastrat cu cimișir. Lateralele, chiar și spațiul pentru genunchi, sunt sculptate. Pe o latură este un sertar lung, placat cu fațete false. Se deschide spre rafturi. Este foarte bine conceput. Mânerele

sunt din alamă și sunt bine lustruite. Uimită, privea țintă în ceașca de ceai. Acum parcă aș fi un vânzător de antichități.

„Nu, nu“, se gândi el, „doar cineva care îndrăgește lucrurile frumoase și care cunoaște foarte bine biroul acela“.

- Ce este pe birou?

- Veioza. E tot din alamă, cu un abajur verde de sticlă și cu un cordon vechi pentru a aprinde lumina. Sunt hârtii, un teanc ordonat de hârtii, aliniat la colțul biroului. În centru se află o mapă de piele și un *briefke*.

- Un ce?

- Un *briefke*, un mic pahar de hârtie, în care se pun pietrele. Sunt smaralde, verzi ca iarba, cu diverse tăieturi și carate diferite. Mai e o lupă de bijutier și un mic cântar de alamă. Un pahar din cristal de Baccarat, cu gheață, care se topește în whisky. Și... Și cuțitul... Se sufoca, dar trase aer adânc în piept. Cuțitul este acolo, cu mânerul de os sculptat și cu lama curbată. Este vechi, e frumos.

- Se află cineva la birou?

- Nu, scaunul este gol. Era mai ușor să-și desprindă privirea de cuțit, să se uite în altă parte. E din piele de un argintiu-închis. Stă cu spatele la fereastră. Este furtună. Vocea ei deveni agitată. E furtună. Fulgere, ploaie torențială. Strigătele lor pe deasupra tunetelor.

- Unde stau ei?

- Înaintea biroului, față în față.

Îi îndepărtă ceașca, astfel încât să-i poată lua mâna.

- Ce-și spun, Bailey?

- Nu știu. Ceva despre un depozit. „Ia banii, părăsește țara. Este o afacere proastă. Prea periculoasă. El s-a hotărât.“

Auzea vocile. Cuvintele se distingeau în bruiatul de sunete, fraze aspre și furioase.

„- Hoț ticălos. Vrei să faci afacerea cu el? Dă-i drumul. Nu conta pe mine.“

- Amândoi. Împreună. Nimeni nu dă înapoi. Ia pietrele și fă afacerea cu el. Bailey are suspiciuni. Nu-i atât de proastă pe cât crezi.

- Nu pleci cu banii și mă lași pe mine cu buza umflată.“

- Îl împinge. Seluptă, înghiontindu-se, împingându-se, dându-și pumni. Mă sperie cât de mult se urăsc. Nu știu cum se pot disprețui atât de mult, căci sunt la fel.

Cade nu voia să o facă să își aducă aminte ce se întâmplase după aceea. Vedeă scena acum, pașii.

- Cum adică sunt la fel?

- Aceeași față. Aceiași ochi, ochi negri, păr brunet. Totul. O imagine în oglindă. Chiar și vocile, au aceeași intonație. E același bărbat. Cade, cum poate fi același bărbat, dacă nu cumva nu s-au întâmplat deloc toate astea - și nu mi-am pierdut doar memoria, ci și mintea?

- Nu urmărești lucrurile evidente, Bailey. Simple și evidente. Zâmbea posomorât, iar ochii lui scânteiau. Gemeni.

- Gemeni? Frați? Totul în ea, întreaga ei ființă era oripilată. Nu putea decât să scuture din cap și continuă să o facă până când mișcarea deveni sălbatică. Nu, nu, nu, nu. Nu putea accepta asta. Nu voia. Nu-i așa. Nu are cum să fie. Se ridică brusc de la masă, iar scaunul zgârie gresia. Nu știu ce-am văzut. Cuprinsă de disperare, vrând să blocheze imaginile, își luă ceașca de pe masă, vărsând ceai înainte să ajungă la chiuveță și să răstoarne conținutul. Era întuneric. Nu știu ce-am văzut.

Nu voia să știe ce văzuse, concluzionă Cade. Nu era pregătită să știe. Iar el nu era dispus să riște să facă pe psihologul, înainte ca ea să-și revină.

- Nu te mai gândeți momentan. A fost o zi lungă și ai nevoie de odihnă.

- Da. Mintea ei urla după pace, după uitare. Dar somnul o îngrozea, odată cu visele care aveau să vină. Se întoarse, lipindu-se de el. Fă dragoste cu mine. Nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau doar să mă iubești.

- Te iubesc, spuse el, ieșind în întâmpinarea buzelor care-l căutau.

O scoase din bucătărie, oprindu-se să o sărute, să o atingă. La capătul scării, îi desfăcu bluza, trecându-și mâinile pe toracele ei îngust și cuprinzându-i sânii.

Cu un icnet înăbușit, ea își strecură degetele în părul lui, apropiindu-i gura de a lui.

Dorise să fie blând, tandru. Dar buzele ei erau sălbătice și desperate. Înțelese că de sălbăticie și de disperare avea nevoie. Și se dezlănțui.

Îi smulse sutienul, privind șocul dorinței care îi scânteie în ochi. De data asta, când o cuprinseseră, mâinile lui erau lacome și dure.

- Sunt o mulțime de lucruri pe care nu ți le-am arătat. Îi caută linia delicată dintre gât și umăr, mușcând-o.

O mulțime de lucruri pe care nimeni nu i le arătase, se gândi el, cu un puseu sălbatic de poftă carnală pură.

- S-ar putea să nu fii pregătită.

- Arată-mi. Își lăsă capul pe spate și pulsul i se zbătu, ca o pasăre speriată. Iar teama deveni deodată eliberatoare. Vreau să-mi arăți. Vreau să o faci.

Îi trase pantalonii de pe șolduri și o pătrunse cu degetele. Ea își înfipse unghiile în umerii lui, legănându-se pe valul abrupt al acestei senzații uimitoare. Scâncetul pe care-l scoase se transformă într-un țipăt, în care teama se amesteca cu bucuria.

Cade respiră șuierător, privind-o cum urca pe culmi. Șocul buimac din ochii ei îl făcu să resimtă o stranie încântare. Era neputincioasă acum, dacă el voia să fie astfel.

Și voia.

Îi scoase hainele una câte una, cu mișcări iuți și sigure. Când rămase goală și tremurând, buzele lui se arcuiră. Își trecu degetele mari peste sfârcurile ei până când ea închise ochii, fluturând din pleoape.

- Ești a mea. Avea vocea groasă, aspră, fascinantă. Vreau să te aud spunând-o. Acum ești a mea.

- Da.

Iar fi spus orice. Iar fi promis sufletul, dacă asta i-ar fi cerut. Râul nu mai curgea agale acum, se transformase într-un potop de senzații abrupte. Voia să se îneca în ele.

- Mai mult.

Îi oferi mai mult. Gura lui goni pe deasupra trupului ei, apoi se fixă lacomă în miezul ei fierbinte.

Ea se clătină, cutremurându-se, explodând. În mintea ei izbucniră culori - lumini de carnaval și bijuterii, stele și curcubeie. Stătea lipită cu spatele de balustradă și cu mâinile încleștate de ea, pentru a-și ține echilibrul, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei ca un carusel nebun.

Apoi plăcerea deveni aproape dureroasă. În punctul acela, între extaz și răvășire, trupul ei se dezintegrează pur și simplu.

Cade o trase spre el, jubilând satisfăcut că era vlăguită. Lăsând hainele unde căzuseră, o luă în brațe și urcă treptele. În patul lui de data aceasta, se gândi el, mânat de dorința nerăbdătoare de a o avea acolo.

Căzu pe pat împreună cu ea, lăsând flacăra din el să se dezlănțuie.

Era insuportabil. Splendid. Mâinile lui, gura lui o distrugau, reconstruind-o.

Sudoarea îi înroua pielea, făcând-o să alunece. Și, după ce își scoase și el hainele, o făcu și pe a lui mai alunecoasă. Își arcui trupul, săltându-se tot mai mult, mișcându-se, dornică să iasă în întâmpinarea fiecărei noi dorințe.

Când o trase, așezând-o în genunchi, se înfășură în jurul lui nerăbdătoare, lăsându-se pe spate când el se aplecă din nou ca să-i sugă sânii. Iar când capul ei atinse salteaua și trupul ei se transformă într-un pod, el se îngroapă adânc în ea. Ea scoase un geamăt jos și răgușit, un sunet nearticulat, când el îi cuprinse șoldurile, strângându-le. Cu inima urlându-i în piept, o pătrunse iute și necruțător. Fără gânduri, fără îndoieli, nimic altceva decât împreunarea arzătoare și frenetică.

Lumina lunii îi zăbovea pe chip, strălucindu-i prin păr, scânteind pe pielea ei umedă. Deși avea privirea încețoșată, își întipări imaginea în minte. O închise acolo, în timp ce plăcerea întunecată îl duse pe culmi și se eliberă în ea.

Așteptă până se asigură că adormise. O vreme, nu făcu altceva decât să o privească, fermecat de ea și de ceea ce își oferiseră unul altuia. Nici o femeie pe care o atinsese, nici o femeie care îl atinsese nu ajunsese atât

de adânc înlăuntrul lui, cuprinzându-i inima în felul acesta și făcând-o să bată atât de tare.

Îi ceruse să-i spună că era a lui. Nu era mai puțin adevărat că și el îi aparținea. Miracolul acesta îl copleșea.

Îi atinse tâmplele cu buzele. Când plecă de lângă ea, o văzu că stătea pe burtă, cu un braț întins spre locul în care se aflase trupul lui. Spera că epuizarea va acționa ca un tranchilizant pentru visele ei. Lăsă ușa deschisă, ca să poată auzi dacă plângea în somn sau îl striga. Pregăti fără grabă un ibric de cafea și îl luă cu el în bibliotecă. Rânji spre computer înainte de a-l deschide. Ceasul din colț arăta miezul nopții, apoi îl anunță că trecuse o jumătate de oră, iar el nu își intrase încă în ritm.

Într-un interval aproape de două ori mai lung decât ar fi avut nevoie un hacker de zece ani, informațiile pe care le căuta apărură pe monitor.

„Experți în pietre prețioase. Zona metropolitană.“

Derulă paginile, menținându-și simțurile în alertă cu ajutorul cofeinei, și băjbâi o clipă până ce reuși să pornească imprimanta, pentru a scoate o copie.

„Boone and Son.“

„Kleigmore Diamond Consultants.“

„Landis Jewelry Creations.“

Computerul îi furniza informații mai detaliate decât cartea de telefoane. Pentru prima dată în viață binecuvântă tehnologia. Cercetă informațiile, numele, datele, apoi continuă să deruleze.

„Salvini.“

„Salvini.“ Își miji ochii, studiind datele. Evaluatori și experți în pietre prețioase. Specializați în bijuterii și antichități. Firmă înființată în 1952 de Charles, acum decedat.

Autorizată și asigurată. Consultanți ai unor muzee și colecționari particular. Designuri personalizate, reparații și remontare. Toate serviciile se efectuează la sediul firmei.

Adresa era în Chevy Chase, remarcă el. Locul era destul de aproape. Firma era respectabilă, dobândise un calificativ maxim. Patronii erau Thomas și Timothy Salvini.

„T.S.“, se gândi el și îl cuprinse entuziasmul.
„Frații. Bingo!“

capitolul 10

- Nu te grăbi.

Bailey trase adânc aer în plămâni și se luptă să fie calmă și precisă, așa cum își dorea Cade.

- Are nasul mai ascuțit. Cred.

Numele portretistului de la poliție era Sara, o tânără extrem de răbdătoare. Pricepută; Bailey nu avea nici o îndoială, altfel Cade nu ar fi chemat-o. Stătea la masa din bucătărie cu caietul de schițe și creioanele, alături de o ceașcă de cafea aburindă lângă ea.

- Mai curând așa?

Cu câteva mișcări rapide, Sara schiță nasul.

- Da, cred că da. Are ochii mai mari, cumva ridicați în sus.

- Migdalați?

Sara șterse ușor cu guma, ajustând dimensiunea și forma.

- Așa cred. E greu să văd totul în minte.

- Spune-mi impresiile tale. Sara zâmbi, amabilă și relaxată. Vom porni de la ele.

- Aș zice că gura e mare, mai blândă decât restul feței. Toate celelalte trăsături sunt ascuțite.

- Ce mai față! comentă Cade, în timp ce Sara schița. Interesantă. Sexy.

În vreme ce Bailey continua să ofere indicii, el studia imaginea. O față lunguiață, cu păr scurt, nearanjat, cu șuvițe lungi subțiri, de sub care ieșeau la iveală niște sprâncene negre foarte bine arcuite. Exotică și dură, hotărî el, încercând să găsească o personalitate potrivită acestor trăsături.

- E foarte aproape de ceea ce îmi amintesc. Bailey luă schița pe care i-o întinse Sara. Cunoștea fața aceea, se gândi ea și, în timp ce o privea, simți impulsul contradictoriu de a zâmbi și de a plânge totodată.

„M.J. Cine era M.J. și ce aveau în comun?“

- Vrei să faci o pauză? o întrebă Cade, punându-și mâinile pe umerii lui Bailey și masând-o pentru a îndepărta tensiunea.

- Nu, aș vrea să continuăm. Dacă nu te deranjează, îi spuse ea Sarei.

- Hei, pot să fac asta toată ziua. Atâta timp cât primesc cafea. Îi întinse cana goală lui Cade, aruncându-i un zâmbet fugar care îi dădu de înțeles lui Bailey că se cunoșteau bine.

- Tu... Ah, e un desen interesant, începu Bailey.

Sara își dădu pe spate coada brun-roșcată. Avea o ținută modernă, dar nepretențioasă - pantaloni scurți de jeans tăiați și un top alb simplu, o combinație de-a dreptul sexy.

- Așa îmi câștig traiul, îi spuse ea lui Bailey. Computerele mă pun încet, încet pe tușă. E uimitor ce se poate face cu imaginile. Dar o mulțime de polițiști și de detectivi particulari continuă să prefere schițele. Luă cana plină cu cafea, pe care i-o întinse Cade. Parris, aici de față, ar face aproape orice pentru a evita computerul.

- Hei, începe să-mi placă.

Sara zâmbi ironic.

- Când se va întâmpla asta, o să-mi câștig traiul făcând caricaturi în baruri. Ridică din umeri, sorbi din cafea, apoi luă un creion ascuțit. Vrei să mai încercăm unul?

- Da, sigur.

Impunându-și să nu se gândească la cât de bine se cunoșteau Cade și Sara, Bailey închise ochii și se concentrează.

„Grace.“ Lăsă numele să-i circule prin minte, aducând imaginea la suprafață.

- Blandă, începu ea. Fața ei are o anumită blândete. E foarte frumoasă, aproape incredibilă. E o față ovală, clasică. Are părul negru precum cerneala, foarte lung. Îi curge pe spate în valuri. Nu șuvițe, doar o masă întunecată, deasă și mătăsoasă. Are ochi mari, cu pleoape leneșe și gene dese. Ochi albaștri, pătrunzători ca o rază de laser. Nasul e scurt și drept. Perfect.

- Încep să o urăsc, spuse Sara în glumă, făcând-o pe Bailey să zâmbească.

- Trebuie să fie greu să fii extrem de frumoasă, nu crezi? Oamenii nu se uită decât la suprafață.

- Cred că m-aș descurca cu asta. Cum e gura?

- Senzuală. Cărnoasă.

- Naturală.

- Da, e bine. Începea să se entuziasmeze. Schița se contura rapid. Sprâncenele sunt un pic mai bine conturate și are o aluniță lângă cea stângă. Exact aici, spuse Bailey, arătând către propria ei față.

- Acum chiar că o urăsc, mormăi Sara. Nu vreau să știu dacă are un corp pe măsura acestui chip. Să zicem că are niște urechi ca Dumbo.

- Nu, mi-e teamă că nu. Bailey zâmbi spre schiță și o cuprinse înduioșarea, venindu-i să plângă din nou. E pur și simplu frumoasă. O prezență uimitoare.

- Mi se pare cunoscută.

Auzind comentariul într-o doară al Sarei, Bailey se încordă.

- Da? Chiar?

- Aș jura că am mai văzut fața aceasta. Țuguindu-și buzele, Sara bătu cu creionul în schiță. Într-o revistă, poate. Arată ca un model dintr-o reclamă - la un parfum scump sau la o cremă de față. Dacă ai o față de un milion de dolari, nebun să fii să nu o folosești.

- Model. Bailey își mușcă buza, luptându-se să-și amintească. Pur și simplu nu știu.

Sara rupse pagina din blocnotes, dându-i-o lui Cade.

- Tu ce crezi?

- Te dă pe spate, spuse el după o clipă. Zâna genelor a fost a dracului de binedispusă când s-a născut ea. Totuși, nu știu de unde s-o iau, deși este o figură pe care nici un bărbat normal nu ar uita-o.

„O cheamă Grace“, își spuse Bailey. „Și nu e doar frumoasă. Nu e doar un chip.“

- Bună treabă, Sara. Cade puse cele două schițe laolaltă pe blat. Mai ai timp pentru încă una?

Sara aruncă o privire la ceas.

- Mai am cam încă o jumătate de oră.

- Bărbatul, Bailey. Cade se aplecă până când li se întâlnește privirile. Acum știi cum arată bărbatul.

- Nu știu...

- Ba da. O spuse apăsător, deși mâinile lui zăboveau un blândețe pe brațele ei. Este important. Spune-i Sarei cum îl vezi.

Avea să doară, își dădu Bailey seama. Mușchii stomacului i se încleștaseră deja la gândul de a permite iarăși ca fața aceea să-i revină în minte. „Nu vreau să îl văd iar.“

- Vrei răspunsurile. Vrei să se termine. Acesta este un pas. Trebuie să faci pașii.

Bailey închise ochii și se foi. Începură să-i zvâcnească tâmplele când se întoarse în camera aceea cu covor gri și fereastra izbită de furtună.

- E brunet, spuse ea încet. Are fața alungită, îngustă. Este încordată de furie. Are gura strânsă de nervi. E subțire, puternică și încăpățânată. Nasul e ușor încovoiat. Nu e atrăgător, ci puternic. Este o față foarte puternică. Are ochii adânci. Întunecați. Ochi negri.

Scânteind de furie. În ei se citea crima. Se cutremură, își îmbrățișă coatele și se luptă să se concentreze.

- Are obraji trași și o frunte înaltă. Sprâncenele sunt negre și drepte. La fel și părul. Este aranjat, tuns îngrijit, mai lung în creștet, și tuns fin în jurul urechilor. Are o față foarte chipeșă. Maxilarul strică puțin întregul, pentru că e moale, oarecum slab.

- El este, Bailey? Cade îi puse din nou mâna pe umăr, strângându-l ușor, în semn de susținere.

Făcându-și curaj, deschise ochii și privi la schiță. Nu era exactă. Nu era perfectă. Ochii trebuiau să fie puțin mai îndepărtați, gura puțin mai plină, dar era suficient ca să o facă să tremure.

- Da, seamănă foarte bine cu el. Străduindu-se din răspuț să se controleze, se ridică încet. Scuzăți-mă, murmură ea și ieși din încăpere.

- Doamna este îngrozită, comentă Sara, punându-și la loc creioanele în cutie.

- Știu.

- Îmi spui ce fel de problemă are?

- Nu sunt sigur. Cade își cufundă mâinile în buzunare. Dar mai am puțin și voi afla. Ai făcut o treabă bună, Sara. Ți rămân dator.

- Ți voi trimite factura. Își strânse uneltele și se ridică. Îl sărută ușor, cercetându-i chipul. Nu cred că mă vei mai suna să ieșim în oraș.

- Sunt îndrăgostit de ea, spuse el simplu.

- Da, mi-am dat seama de asta. Își puse geanta pe umăr, apoi îi atinse obrazul. O să-mi fie dor de tine.

- O să fiu în preajmă.

- Așa e, confirmă ea. Dar perioada de nebunie și de dezmăț s-a încheiat pentru tine, Parris. Îmi place de ea. Sper să vă iasă. Cu un ultim zâmbet nostalgic, se întoarse. Știu cum să gădesc ieșirea.

El o conduse totuși și, închizând ușa, își dădu seama că, într-adevăr, se încheia o parte din viața lui. Libertatea de a veni și de a pleca cum îl tăia capul, cu cine avea chef. Nopti târzii în club, cu posibilitatea de a fi urmate de partide de sex prietenoase, fără obligații. Să nu fie responsabil decât pentru el însuși.

Privi către scări. Ea era sus. Responsabilitate, stabilitate, implicare. O singură femeie de acum înainte, pentru toată viața - o femeie tulburată, care încă nu-i spusese cuvintele pe care dorea să le audă, care nu-i făcuse încă promisiunile de care avea nevoie.

Putea încă să plece, iar ea nu-l va învinovăți. De fapt, era sigur că exact la asta se aștepta. Îl făcu să se întrebe cine o mai abandonase.

Scutură din cap și urcă scările după ea fără nici o urmă de regret.

Stătea în dormitor, privind pe fereastră. Își ținea mâinile împreunate în poală, stând cu spatele la ușă.

- Ești bine?

- Da. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă cu prietena ta. Nici măcar nu i-am mulțumit.

- Sara înțelege.

- O cunoști de multă vreme.

- De câțiva ani, da.

Bailey înghiți în sec.

- Ați fost împreună.

Cade ridică dintr-o sprânceană și se hotără să nu o ia în brațe.

- Da, așa e, am fost împreună. Am fost cu alte femei, Bailey. Femei care mi-au plăcut, la care am ținut.

- Știam. Însoți cuvântul cu o privire necruțătoare.

- Știai, încuviință el, dând din cap.

- Treburile nu se sincronizează. Își flutură mâinile în aer. Eu și cu tine, Cade, nu suntem în sincron cu restul. Nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

- Dar s-a întâmplat. Își băgă mâinile în buzunare, căci deveniseră încordate și voia să le strângă în pumn. Ai de gând să stai acolo și să-mi spui că ești supărată pentru că ai întâlnit o femeie cu care m-am culcat? Pentru că eu nu am venit la tine, așa cum ai venit tu la mine?

- Goală. Cuvântul ieși din ea ca un glonț. Nu ai venit la mine gol. Ai familie, prieteni, iubite. O viață. Eu nu am altceva în afară de frânturi care nu se potrivesc. Nu-mi pasă dacă te-ai culcat cu o sută de femei. Spuse asta pe un ton repezit, apoi șopti apăsător: E vorba de faptul că ți-i amintești. Ți-i poți aminti.

- Vrei să-mi spui că ei nu contează? Începu să se enerveze, îmboldit de panică. Ea dădea înapoi, se retrăgea. Bineînțeles că au contat. Nu pot să îmi șterg trecutul pentru tine, Bailey.

- Nu aș vrea să o faci.

Își acoperi fața cu mâinile o clipă, luptându-se să își recapete cât de cât controlul. Se hotărâse. Acum nu trebuia decât să fie suficient de puternică încât să meargă până la capăt.

- Îmi pare rău. Viața ta personală, până să apar eu, nu mă privește, și nu asta este ideea. Ideea este că ai avut o viață, Cade.

- La fel și tu.

- Și eu. Dădu din cap, gândindu-se că exact asta o înspăimânta. Nu aș fi ajuns atât de aproape de a o descoperi, fără tine. Dar îmi dau seama că ar fi trebuit să merg la poliție imediat. Nu am făcut decât să complic lucrurile neducându-mă. Dar asta voi face acum.

-Nu ai încredere în mine că voi duce treaba la capăt?

-Nu asta e problema...

-La naiba nu este! îi spuse el. Nu e vorba despre a merge la poliție. E vorba despre mine și despre tine. Crezi că poți să te desprinzi, să renunți la ceea ce este între noi. Își scoase brusc mâinile din buzunare, prinzând-o în brațe. Mai gândește-te.

-Cineva a murit. Sunt implicată. Dinții amenințau să înceapă să-i clănțane și se chinuia să continue să-l privească. Și nu ar fi trebuit să te implic și pe tine.

-E prea târziu pentru asta acum. A fost prea târziu din clipa în care ai intrat în biroul meu. Nu mai scapi de mine. Când gura lui se lipi de a ei, sărutul avu gust de frustrare și de furie. O strânse la piept, blocând orice alegere, răvășindu-i gura până când mâinile ei rămaseră fără vlagă pe umerii lui.

-Nu, reuși ea să spună când el o desprinse de la pământ.

Dar și pentru asta era prea târziu. Trupul lui era deasupra ei, apăsând-o, în pat, și toate simțurile ei începură să gonească și să țipe, în vreme ce mâinile lui alunecau pe deasupra ei.

-Nu îmi pasă câtuși de puțin ce uiți. Cu o privire întunecată și dezlănțuită, îi trăgea hainele de pe ea. Nu vei uita asta.

O făcu să își piardă controlul, să uite de timp, să uite unde era. Nu mai trăise o asemenea nebunie, nici un asemenea avânt, și nu putea rezista. Îi apucă sânul cu gura, iar plăcerea o săgetă sălbatic. Exact în clipa în care trăgea aer în piept, pregătindu-se să geamă, degetele lui o pătrunseră, împingând-o, necruțătoare, către culmi.

Țipă, nu alarmată, nu pentru a protesta, ci zguduită de senzația de a fi împinsă dincolo de rațiune. Își înfipse unghiile în spatele lui, mișcându-și trupul ca fulgerul sub el. Se deschise, dezlănțuită, primindu-l. Singurul gând pe care îl avea în minte era „Acum, acum, acum“.

O pătrunse adânc și cu putere, simțind-o înclăștându-se convulsiv de el, scuturată de spasmele noului val

de plăcere. Era dincolo de rațiune, plin de disperare. Era o necuviință. Era irezistibil.

Îi cuprinse mâinile într-ale lui, privind cum plăcerea îi devasta chipul. Animalul din el se dezlănțui, repezindu-se la ei amândoi. Gura lui sălbatică o devoră. Și o pătrunse frenetic până când ea îi rosti numele plângând, iar el își ieși din minți, spulberându-se.

Pustiit, vlăguit, se prăbuși peste ea. Trupul ei se cutremură sub al lui, gemând, stoarsă de putere. Mâinile îi zăceau întinse cu palma în sus, vlăguite, pe așternuturile mototolite. Mentea lui începu să se limpezească suficient încât să facă loc rușinii.

Nu mai posedase niciodată o femeie cu atâta sălbăticie. Niciodată nu îi lăsase vreunei femei atât de puțin de ales. Se rostogoli de pe ea, privind țintă în tavan, îngrozit de ceea ce descoperise în el însuși.

- Îmi pare rău. Era lamentabilă fraza aceea. Inutilitatea ei îl zgândări în timp ce se ridică în capul oaselor, frecându-și fața cu mâinile. Te-am rănit. Îmi pare rău. Nu am nici o scuză.

Și, negăsind una, se ridică și o lăsă singură.

Ea reuși să se ridice, apăsându-și cu mâna inima care îi galopa. Își simțea trupul slăbit, plin de furnicături și palpitând de fierbințeală. Mentea continuă să-i rămână încețoșată, și așteptă răbdătoare să se limpezească. Singurul lucru de care era sigură îl constituia faptul că tocmai fusese posedată cu sălbăticie. Copleșită de senzație, de emoție, de el. Fusese minunat.

Cade îi lăsă timp să-și revină. Și se folosi de acest interval pentru a-și compune următorii pași. Era greu să gândească, când era furios. Nu i se întâmpla prima dată să fie furios. Mai fusese rănit. Mai fusese copleșit de rușine. Dar când ea coborî, aranjată și agitată, aceste trei emoții amenințară să-l copleșească.

- Ești bine?

- Da. Cade, eu...

- Vei face ce dorești, spuse el întrerupând-o, pe un ton rece și repezit. Și la fel și eu. Îmi cer scuze din nou că te-am tratat în felul acela.

Bailey simți că i se strânge stomacul și i se înmoaie genunchii.

- Ești furios pe mine.

- Pe amândoi. Pot să mă ocup de mine, dar mai întâi trebuie să îți acord ție atenție. Vrei să pleci.

- Nu asta vreau. Vocea ei implora înțelegere. Așa se cuvine. Dumnezeu știe la ce te-am făcut complice.

- M-ai angajat.

Ea respiră precipitat. Cum putea să fie atât de orb și de încăpățânat?

- Nu este o relație profesională, Cade. Abia dacă a început astfel.

- Ai dreptate. Este personală, și nu mă părăsești dintr-un sentiment nechibzuit de vinovăție. Vrei să pleci din alte motive. Vom ajunge la ele după ce terminăm cu asta. Te iubesc. Cuvintele erau acoperite de o furie rece, care nu făcea decât să adâncească emoția de dincolo de ele. Dacă tu nu mă iubești, nu poți sau nu vrei, va trebui să mă împac cu ideea. Dar să pleci în punctul acesta nu este o opțiune.

- Nu vreau decât...

- Vrei să te duci la poliție.

Cade se opri un moment și își vârî degetele mari în buzunarele din față ca să nu-i vină să o atingă.

- E în regulă, e alegerea ta. Dar între timp, m-ai angajat să fac o treabă și nu am terminat-o. Oricare ar fi sentimentele tale personale, sau ale mele, intenționez s-o termin. Ia-ți geanta.

Nu era sigură cum să reacționeze acum. Însă, își dădu ea seama, știuse vreodată? Totuși, acest bărbat rece și furios, care stătea în fața ei, îi era și mai străin decât cel pe care-l văzuse prima dată în biroul înghesuit și dezordonat, cu doar câteva zile în urmă.

- Programarea de la Smithsonian, începu ea.

- Am amânat-o. Trebuie să mergem în altă parte mai întâi.

- Unde?

- Ia-ți geanta, repetă el. Vom face acest următor pas după regulile mele.

Nu vorbi pe drum. Ea recunoscu câteva dintre clădiri. Mai trecuseră pe lângă ele. Dar când ieșiră din D.C. și o luară spre Maryland, deveni încordată.

- Aș vrea să-mi spui unde mergem.

Copacii erau prea aproape de șosea, se gândi ea panicându-se. Prea verzi, prea mari.

- Înapoi, spuse el. Uneori trebuie să deschizi pur și simplu ușa și să te uiți la ce e de partea cealaltă.

- Trebuie să stăm de vorbă cu curatorul de la muzeu. Se sufoca. Și-ar fi dat sufletul pentru un pahar cu apă. Ar trebui să întoarcem și să o luăm înapoi către oraș.

- Știi unde mergem?

- Nu. Negarea răsună apăsător, disperat. Nu, nu știu.

Nu făcu decât să-i arunce o privire cu ochii lui verzi, scrutători.

- Piese sunt aici, Bailey.

O luă la stânga și ieși de pe șoseaua principală, ascultând-o cum respira din ce în ce mai scurt și mai greu. Își reprimă necruțător impulsul de a o liniști. Era mai puternică decât pretinsese el că era. Putea să recunoască asta. Și va face față. O va ajuta să facă față.

Dacă locul era supravegheat, o conducea într-un loc public. Trebuia să cântărească posibilitatea aceasta, ca să-și poată face treaba. Îl angajase ca să rezolve puzzle-ul, își reaminti el. Iar aceasta era ultima piesă, era sigur.

Nu putea continua să trăiască în mica lume sigură pe care i-o oferise el. Era momentul, pentru amândoi, să meargă înainte.

Strângând din dinți, intră în parcare de la Salvini.

- Știi unde ne aflăm.

Pielea îi era lipicioasă. Cu mișcări lungi, neliniștite, își frecă palmele umede de genunchii pantalonilor.

- Nu, nu știu.

Clădirea era din cărămidă, cu două etaje. Veche, încântătoare, cu ferestre înalte, flancate de azalee îngrijite, care aveau să înflorească frumos primăvara. Locul aveau o eleganță care nu ar fi trebuit să o facă să tresară.

În parcare se afla o singură mașină. Un sedan BMW, albastru-închis. Vopseaua lucea în lumina soarelui.

Clădirea era izolată, ocupând tot colțul, iar în spatele ei, într-o parcare uriașă, un mall modern părea a profita din plin de faptul că era deschis în zi de sărbătoare.

- Nu vreau să mă aflu aici. Bailey întoarse capul, refuzând să privească la logo-ul din litere mari și clare, așezat pe clădire.

SALVINI

- E închis, continuă ea. Nu e nimeni aici. Ar trebui să plecăm.

- E o mașină în parcare, observă Cade. Nu strică să vedem.

- Nu. Își trase mâna dintr-a lui, încercând să se îngroape în colțul scaunului. Nu intru acolo. Nu.

- Ce e înăuntru, Bailey?

- Nu știu.

Teroare. Teroare și nimic altceva.

- Nu intru.

Mai bine și-ar fi smuls inima din piept decât să o forțeze să facă ceea ce avea de gând. Dar, gândindu-se la ea, ieși din mașină, veni pe partea ei și deschise portiera.

- Voi fi cu tine. Hai să mergem.

- Am spus că nu intru acolo.

- Lașo. Rosti cuvântul pe un ton disprețuitor. Vrei să te ascunzi tot restul vieții tale?

Furia licări în lacrimile din ochii ei și o făcu să își smulgă centura de siguranță.

- Te urăsc pentru asta.

- Știu, murmură el, dar o apucă ferm de braț, conducând-o spre intrarea din față a clădirii.

Înăuntru era întuneric. Prin fereastră nu se vedea mare lucru, în afară de un covor gros și vitrine de sticlă, în care luceau slab bijuterii de aur și pietre prețioase. Era un showroom mic, elegant și el, cu câteva taburete tapițate și oglinzi așezate pe blaturi, pe care clienții se puteau așeza pentru a-și admira alegerile.

Alături de el, Bailey tremura ca o frunză.

- Haide să încercăm prin spate.

Spatele clădirii dădea către mall și se vedeau intrările pentru furnizori și angajați. Cade studie lacătul

de la ușa angajaților și decise că se putea descurca cu el. Scoase din buzunar un toc de piele cu unelte.

- Ce faci? Bailey să dădu înapoi când el alese un șperaclu și se aplecă să se apuce de treabă. Intri prin efracție? Nu poți să faci asta.

- Cred că mă descurc. Exersez spartul ușilor cel puțin patru ore pe săptămână. Taci un minut.

Era nevoie de concentrare, de atenție și de câteva minute încordate. Dacă se declanșa alarma, se gândi el, acest lucru se va întâmpla în clipa în care va sparge primul lacăt. Nu se declanșă, așa că schimbă unealta și se apucă de-al doilea.

Nu era exclus să existe o alarmă silențioasă, se gândi el, în timp ce manevra lacătele. Dacă apărea poliția, va avea o grămadă de explicații de dat.

- E o nebunie. Bailey mai făcu încă un pas în spate. Spargi un magazin ziua în amiaza mare. Nu poți să faci așa ceva, Cade.

- Am făcut-o, spuse el cu o oarecare satisfacție, în clipa în care căzu ultimul lacăt. Cu grijă, așeză uneltele la loc și le băgă în buzunar. Un loc ca acesta trebuie să aibă și alarmă cu senzori de mișcare.

Intră pe ușă. În lumina obscură, văzu dispozitivul de alarmă lângă intrare. Nu era activat.

Aproape că auzi cum încă o piesă își găsea locul în puzzle.

- Ce neglijență! murmură el. O luă pe Bailey de mână și o trase înăuntru. Nu-ți va face nimeni rău câtă vreme sunt lângă tine. Nici măcar eu.

- Nu pot să fac asta.

- O faci deja. Ținând-o strâns de mână, aprinse luminile.

Era o încăpere îngustă, mai curând un hol cu dușumea de lemn uzată și pereți simpli. Pe peretele din stânga se afla un filtru de apă și un cuier de alamă. Pe unul din cârlige atârna o pelerină gri de femeie.

Joia trecută se anunțase furtuna, se gândi el. O femeie practică precum Bailey nu ar fi plecat la muncă fără pelerină.

- E a ta, nu-i așa?

- Nu știu.

- Haina e în stilul tău. De calitate, scumpă, elegantă. Verifică buzunarele și găsi o cutie de bomboane mentolate, o scurtă listă de cumpărături și un pachet de șervețele. E scrisul tău, spuse el, întinzându-i lista.

- Nu știu. Refuză să o privească. Nu-mi amintesc.

Băgă lista în buzunar și o conduse în următoarea cameră. Era o cameră de lucru, o versiune mai mică a celei de la Westlake. Acum recunoștea echipamentul și deduse că, dacă ar fi zăbovit să spargă lacătele sertarelor dulapului înalt de lemn, ar fi găsit pietrele. Mulțimea de pietre prețioase pe care Bailey le descrisese în visele ei. Pietrele care o făceau fericită, care îi stârneau creativitatea și îi alinau sufletul.

Masa de lucru era curată lună.

Nimic, nici măcar o verigă dintr-un lanț de aur nu era nelalocul ei. „Exact ca ea“, se gândi el.

- Cineva păstrează zona curată, rosti el blând.

Mâna ei era de gheață în palma lui, când el trecu de un colț. Erau niște scări care ducea la etaj.

- Hai să vedem ce se află după ușa numărul doi.

De data aceasta nu protestă. Era prea înghețată de groază pentru a articula cuvintele. Tresări când el aprinse lumina, care inundă scările, trăgând-o după el.

La etajul al doilea, dușumele erau acoperite cu covoare de un gri-argintiu. O cuprinse greața. Holul era suficient de larg pentru a merge unul lângă celălalt. În puncte strategice erau așezate mese antice lustruite. Într-o vază de argint se ofileau niște trandafiri roșii. Îi veni rău de la parfumul lor de flori moarte.

El deschise ușa, împingând-o. Și știu de la prima privire că era biroul ei.

Totul era la locul lui. Biroul, un Queen Anne încântător și feminin strălucea de curățenie și de grija care i se acorda, sub stratul fin de praf care se așternuse peste weekend. Pe el se afla un cristal lung, lăptos, zgâriat la un capăt, ca lama ruptă a unei săbii. Ea îl numise calcedonie, își aminti el. Iar piatra netedă cu unghiuri multiple din apropiere trebuia să fie cuarțul cu rutil. Pe pereți se aflau acuarele visătoare, în rame subțiri

de lemn. Lângă o canapea mică, tapițată cu un material trandafiriu gros, pus în lumină de pernele de un verde pal, se afla o măsuță. Pe ea era așezată o mică vază cu violete ofilite și poze cu rame din argint lustruit.

O luă pe prima. Avea în jur de zece ani, judecă el. Un pic stângace și neformată, dar ochii nu te puteau înșela. Și la maturitate semăna îndeaproape cu femeia care stătea alături de ea în leagănul de pe verandă, zâmbind înspre cameră.

- E trecutul tău, Bailey. Încă o fotografie. Trei femei, cu brațele înlănțuite, răsând. Tu, M.J. și Grace. Prezentul tău. Puse poza jos și luă alta. Bărbatul era blond, chipeș, cu un zâmbet sigur și cald.

„Viitorul ei?” se întrebă el.

- E mort. Cuvintele ieșiră cu mare greutate, zdrelindu-i inima. Tatăl meu. E mort. Avionul s-a prăbușit în Dorset. A murit.

- Îmi pare rău. Cade așeză fotografia la loc.

- Nu s-a întors niciodată acasă. Se sprijinea de birou, cu picioarele tremurând și cu inima zguduită sub potopul de imagini care i se iveau în minte. A plecat într-o călătorie de afaceri și nu s-a mai întors niciodată. Obişnuia să mănânce înghețată pe verandă. Îmi arăta toate comorile. Voiam să învăț. Lucruri vechi, încântătoare. Mirosea a săpun de pin și a ceară de albine. Îi plăcea să lustruiescă piesele el însuși, uneori.

- Avea antichități, spuse Cade încet.

- Era o moștenire. I-o lăsase tatăl lui, apoi el mie. Din când în când. Magazinul. Din când în când. Era atât de plin de lucruri frumoase. A murit, a murit în Anglia, la mii de kilometri distanță. Mama a trebuit să vândă afacerea. A trebuit s-o vândă când...

- Ia-o încet, nu te forța. Lasă lucrurile să vină de la sine.

- S-a căsătorit din nou. Aveam paisprezece ani. Era încă tânără, se simțea singură. Nu știa cum să conducă o afacere. Așa a spus el. Nu știa cum. El trebuia să aibă grijă de lucruri. Ea nu avea de ce să-și facă griji.

Se clătină, oprindu-se. Apoi privirea ei poposi pe elefantul de saponit cu pledul de pietre prețioase pe spate, de pe birou.

- M.J. mi l-a dăruit de ziua mea. Îmi plac lucrurile caraghioase. Colectionez elefanți. Nu e ciudat? Ai ales un elefant pentru mine în parcul de distracții, iar eu îi colectionez. Își trecu mâna peste ochi, încercând să-și păstreze cumpătul. Am râs când l-am deschis. Doar noi trei. M.J., Grace și cu mine, cu doar câteva săptămâni în urmă. Ziua mea de naștere e în iunie. 19 iunie. Am douăzeci și cinci de ani. Simți că o ia ameteala forțându-se să se concentreze asupra lui Cade. Am douăzeci și cinci de ani. Mă numesc Bailey James. Numele meu este Bailey Anne James.

Cade o așeză cu blândețe pe scaun, așezând-și mâna pe a ei.

- Încântat de cunoștință.

capitolul 11

- Lucrurile sunt amestecate în capul meu. Bailey își apăsă degetele pe ochi. Imaginile se rostogoleau înăuntru, amestecându-se, suprapunându-se și dispărând înainte să le poată fixa.

- Povestește-mi despre tatăl tău.

- Tatăl meu. A murit.

- Știu, scumpo, povestește-mi despre el.

- El... cumpăra și vindea antichități. Era o afacere de familie. Familia însemna totul. Locuiam în Connecticut. Afacerea a început acolo. Casa noastră se afla acolo. El... s-a extins. O nouă filială în New York, una în D.C. Tatăl său o înființase pe prima, apoi tata a dezvoltat afacerea. Îl chema Matthew. În clipa aceea își duse mâna la inima care i se umfla în piept, amenințând să crape. Este ca și cum l-aș pierde din nou. Era centrul lumii mele, el și mama mea. Ea nu a mai putut avea copii. Presupun că m-au răsfățat. L-am iubit atât de mult. Aveam o salcie în curte. Acolo am mers când mi-a spus mama

despre accident. Am ieșit, m-am așezat sub salcie și am încercat să-l fac să se întoarcă.

- Mama ta a venit și te-a găsit?

Încerca să ghicească acum, ghidând-o cu blândețe prin valurile de durere.

- Da, a ieșit și am stat acolo împreună vreme îndelungată. Soarele a apus, iar noi am stat acolo pur și simplu. Eram pierdute fără el, Cade. Mama a încercat, a încercat din răspuțeri să țină afacerea pe linia de plutire, să aibă grijă de mine, de casă. Dar era prea mult. Nu știa cum. L-a întâlnit... l-a întâlnit pe Charles Salvini.

- Aceasta este clădirea lui.

- A fost. Își frecă gura cu dosul palmei. A fost bijutier specializat în bijuterii și antichități. Ea s-a consultat cu el cu privire la o parte din acțiunile noastre. Așa a început totul. Era singură, iar el o trata foarte bine. S-a purtat bine și cu mine. Îl admiram. Cred că a iubit-o foarte mult, chiar cred asta. Nu știu dacă ea l-a iubit, dar avea nevoie de el. Cred că și eu. A vândut ce mai rămăsese din afacerea cu antichități și s-a căsătorit cu el.

- S-a purtat bine cu tine?

- Da. Era un om blând. Și, la fel ca tata, era extrem de onest. Onestitatea în afaceri, în chestiunile personale, era vitală. Pe mama mea o dorea, dar eu veneam la pachet, și a fost întotdeauna bun cu mine.

- L-ai iubit.

- Da, era ușor să-l iubesc, să-i fiu recunoscătoare pentru ceea ce a făcut pentru mine și pentru mama. Era foarte mândru de afacerea pe care o construise. Când am început să fiu interesată de pietre prețioase, m-a încurajat. Mi-am făcut ucenicia aici, în timpul verilor și după școală. M-a trimis la colegiu să studiez. Mama a murit pe când mă aflam la colegiu. Nu eram aici. Eram plecată când a murit.

- Iubito. O trase aproape, încercând să o aline. Îmi pare rău.

- A fost un accident. S-a întâmplat foarte repede. Un șofer beat a trecut pe linia continuă. A lovit-o în plin. Asta a fost tot. Durerea reveni, proaspătă și dură. Charles a fost devastat. Nu și-a mai revenit cu adevărat

niciodată. Era mai în vârstă decât ea cu aproape cincisprezece ani și, când ea a murit, și-a pierdut interesul pentru orice. S-a pensionat și s-a izolat. A murit la mai puțin de un an.

- Și ai rămas singură-singurică?

- Îi aveam pe frații mei. Se cutremură, prinzându-i mâinile lui Cade. Timothy și Thomas. Fiii lui Charles. Frații mei vitregi. Lăsă să-i scape un oftat sacadat. Gemeni. Măinile îi tremurau în palmele lui. Vreau să plec acum. Vreau să plec de aici.

- Povestește-mi despre frații tăi, spuse el calm. Sunt mai mari decât tine.

- Vreau să plec. Trebuie să ies.

- Au lucrat aici, continuă Cade. Au preluat afacerea de la tatăl tău vitreg. Ai lucrat aici cu ei.

- Da, da. Au preluat afacerea. Am venit să lucrez aici când am terminat colegiul Radcliffe. Suntem rude. Sunt frații mei. Aveau douăzeci de ani când tatăl lor s-a căsătorit cu mama. Am locuit în aceeași casă, suntem o familie.

- Unul din ei a încercat să te ucidă.

- Nu. Nu. Își acoperi din nou fața, refuzând să vadă. Este o greșală. Ți-am spus, sunt frații mei. Familia mea. Am locuit împreună. Lucrăm împreună. Părinții noștri au murit și nu am mai rămas decât noi. Sunt nerăbdători sau impulsivi uneori, dar nu mi-ar face rău niciodată. Nu și-ar face rău unul altuia. Nu ar putea.

- Au biroul aici? În clădirea asta, la etajul ăsta?

Ea scutură din cap, dar privirea i se îndreptă spre stânga.

- Vreau să stai exact aici. Rămâi pe loc, Bailey.

- Unde te duci?

- Trebuie să mă uit. Îi cuprinse fața în mâini, privind-o în ochi. Știi că trebuie să mă uit. Stai aici.

Ea își lasă capul să cadă din nou pe spetează, închizând ochii. Va sta. Nu trebuia să vadă nimic. Nu trebuia să știe nimic. Acum știa cum o cheamă, își cunoștea familia. Nu era destul?

Dar imaginile îi reveneau în minte, iar reverberațiile fulgerului o făcură să geamă.

Nu făcu nici o mișcare când Cade se întoarse în cameră, dar deschise ochii. Iar când îi deschise, citi pe chipul lui.

- E Thomas, spuse ea iute. Thomas e cel mort în biroul lui de pe hol.

Cade nu se miră că Bailey blocase ceea ce văzuse. Atacul fusese sălbatic și violent. Să asști la scenă în încăperea pe care tocmai o părăsise trebuie să fi fost îngrozitor. Ar fi fost îngrozitor, da. Dar să privești de la câțiva metri, știind că un frate îl ucidea cu sălbăticie pe celălalt, era de neconceput.

- Thomas, repetă ea, lăsând lacrimile să curgă. Bietul Thomas. Voia să fie perfect în toate. Deseori era. Nu au fost niciodată răi cu mine. Mă ignorau în cea mai mare parte a timpului, așa cum fac frații mai mari, presupun. Știu că le-a displicut faptul că Charles mi-a lăsat o parte din afacere, dar îl tolerau. Și pe mine. Făcu o pauză, privind-și mâinile. Nu mai putem face nimic pentru el.

- Nu. Te voi scoate de aici. O luă de mână, ajutând-o să se ridice. Vom anunța poliția.

- Plănuiau să fure cele trei stele ale lui Mithra. Își păstră controlul. Putea să îndure, își promise, și trebuia să spună totul. Am fost angajați să verificăm și să evaluăm cele trei diamante. Sau, de fapt, eu fusesem angajată, dat fiind că acesta era domeniul meu. Deseori ofer servicii de consultanță la Smithsonian. Stelele urmau să facă parte din expoziția lor de pietre prețioase. Provin din Persia. Sunt foarte vechi și, cândva, au fost montate într-un triunghi de aur, așezat în mâinile unei statui a lui Mithra. Își drese glasul, vorbind calm acum, echilibrată și practică. Era zeul persan antic al luminii și înțelepciunii. Religia lui Mithra devenit una dintre principalele religii ale Imperiului Roman. Se presupune că el ucisese taurul divin și din trupul pe moarte al taurului s-au ivit toate plantele și animalele.

- Îmi poți povesti în mașină.

O îndemână către ușă, dar ea pur și simplu nu se putea mișca până nu avea să spună totul.

- Religia nu a fost adusă în Roma decât în anul 68 înainte de Hristos și s-a răspândit rapid. E asemănătoare

cu creștinismul din multe puncte de vedere. Idealul iubirii de semeni. Vocea i se frânse și se forță să înghită. Se consideră că cele trei stele sunt un mit, o legendă născută din trinitate, deși unii savanți credeau ferm în existența lor descriindu-le drept simboluri ale iubirii, cunoașterii și generozității. Se spune că dacă cineva le deține pe toate trei, combinația acestor elemente îi va aduce putere și nemurire.

- Nu crezi asta.

- Cred că sunt suficient de puternice pentru a aduce o mare iubire, o mare ură, o mare lăcomie. Am aflat ce făceau frații mei. Mi-am dat seama că Timothy crea duplicate în laborator. Se frecă la ochi. Poate că ar fi putut să mi-o ascundă, dacă ar fi fost mai metodic, mai atent, dar întotdeauna a fost cel mai nerăbdător din ei doi, cel mai nesăbuit. În clipa aceea, umerii i se încovoiau sub povara amintirii. A avut neazuri de câteva ori, pentru agresiune. E foarte iute la mânie.

- Nu ți-a făcut niciodată rău?

- Nu, niciodată. Poate că mi-a rănit sentimentele din când în când. Încercă să zâmbească, dar surâsul i se evaporă iute. Părea să considere că mama se căsătorise cu tatăl lui doar ca noi două să fim ferite de griji. Era parțial adevărat, presupun. Astfel că mereu a fost important pentru mine să mă afirm.

- Te-ai afirmat aici, spuse Cade.

- Nu în opinia lui. Timothy nu aducea niciodată laude. Dar nu a fost niciodată excesiv de dur. Și nu am crezut că el sau Thomas vor trișa. Până când nu am fost angajați să evaluăm stelele.

- Iar ei nu au putut rezista tentației.

- Așa se pare. Falsurile nu aveau să păcălească pe nimeni prea mult, dar până să fie descoperite pietrele, frații mei ar fi avut banii și ar fi dispărut. Nu știu cine îi plătea, dar lucrau pentru cineva.

Se opri pe scări, privind țintă în jos.

- A alergat după mine de aici. Fugeam. Era întuneric beznă. Aproape că am căzut pe aceste scări. Îl auzeam venind după mine. Și știam că mă va ucide. Stătusem la aceeași masă, de Crăciun, în fiecare an din viața mea,

de la paisprezece ani. Și voia să măucidă, în același fel îngrozitor în care îl omorâse pe Thomas. Pentru bani.

Strânse balustrada între degete, coborând încet la parter.

- L-am iubit, Cade. L-am iubit pe amândoi.

La capătul treptelor, se întoarse gesticulând către o ușă îngustă.

- Pe acolo se ajunge în pivniță. E foarte mică și aglomerată. Acolo am fugit. E o mică nișă sub trepte, cu un grătar în loc de ușă. Obişnuiam să explorez clădirea când eram mică și îmi plăcea să stau în nișa aceea, unde era liniște. Studiam cărțile despre pietre prețioase, pe care mi le dăduse Charles. Nu cred că Timothy știa că eram acolo. Dacă ar fi știut, aş fi fost moartă. Păși în lumina soarelui. Sincer, nu-mi amintesc cât am stat acolo în întuneric, așteptând ca el să mă găsească și să măucidă. Nu știu cum am ajuns la hotel. Probabil că am mers o parte din drum, cel puțin. Nu vin cu mașina la muncă. Locuiesc doar la câteva străzi de aici.

Voia să-i spună că se terminase acum, dar nu se terminase. Voia să-lase să-și odihnească fruntea pe umărul lui și să-lase totul în urmă. Dar nu putea. În schimb, îi luă mâinile, întorcând-o cu fața la el.

- Bailey. Unde sunt celelalte două stele?

Paloarea cadaverică o cuprinse atât de repede, încât Cade o apucă de brațe, sigur fiind că va leșina. Doar ochii îi rămaseră deschiși, mari și șocați.

- O, Doamne, o, Doamne, Cade, ce-am făcut? Știe unde locuiesc ele. Știe.

- Le-ai dat lui M.J. și Grace. Mișcându-se repede, Cade trase de portiera mașinii. Poliția va trebui să aștepte. Spune-mi unde.

- Eram atât de furioasă, îi spuse ea în timp ce goneau în viteză prin traficul după-amiezii. Mi-am dat seama că se foloseau de mine, de numele meu, de cunoștințele și de reputația mea, pentru a autentifica pietrele prețioase. Apoi aveau să le înlocuiască, părăsindu-mă - părăsind afacerea pe care o construise tatăl meu vitreg -, lăsându-mă să suport consecințele. Salvini ar fi fost ruinată,

după tot ce făcuse Charles pentru a o construi. Eram datoare să-i fiu loială. Și, la naiba, la fel și ei.

- Așa că le-ai luat-o înainte.

- A fost un impuls. Aveam de gând să îi înfrunt, dar voiam ca stelele să fie departe de ei. Cel puțin, credeam că nu trebuiau să fie toate la un loc. Atâta timp cât erau, puteau fi luate. Așa că i-am trimis una lui M.J. și una lui Grace prin doi curieri diferiți.

- Doamne, Dumnezeule, Bailey. Ai trimis niște diamante neprețuite prin poștă?

Ea închise ochii.

- Folosim curieri speciali regulat pentru a livra pietre prețioase.

Avea o voce formală, vag ofensată. Deja își reproșase că fusese incredibil de impulsivă.

- M-am gândit doar că nu existau decât doi oameni pe lume în care puteam avea încredere cu orice. Nu m-am gândit că le pun viața în pericol. Nu mi-am dat seama până unde se putea ajunge. Eram sigură că atunci când îi voi înfrunta pe frații mei, spunându-le că am separat diamantele pentru a fi în siguranță și că voi face aranjamentele necesare pentru a le trimite la muzeu, totul se va sfârși.

Se ținu de portieră în timp ce cauciucurile mașinii derapară, luând colțul.

- Aceasta este clădirea. Stăm la etajul trei. Apartamentul meu este vizavi de cel al lui M.J.

Bailey coborî din mașină înainte să oprească de-a binelea, alergând către intrare. Blestemând, el scoase cheile din contact și sprintă după ea. O prinse pe scări.

- Stai în spatele meu, ordonă el. Vorbesc serios.

Atât yala, cât și usciorul ușii apartamentului 324 erau sparte. Peste ele era lipită o bandă izolatoare de la poliție.

- M.J., a fost tot ce reuși să spună Bailey în timp ce îl împinse pe Cade, întinzând mâna după clanța apartamentului prietenei sale.

- Ai venit, draguță. Pe hol apăru o femeie în pantaloni roz mulați, cu papuci de casă pufoși. Începeam să-mi fac griji pentru tine.

- Doamnă Weathers. Încheieturile lui Bailey se albiră pe clanță în timp ce o apăsa. Ce s-a întâmplat cu M.J.?

- A fost mare tărașoi. Doamna Weathers își înfoie coama blondă, aruncându-i lui Cade un zâmbet cercețator. Nu te aștepți la asemenea lucruri într-un cartier respectabil ca acesta. Lumea se duce pe copcă, jur.

- Unde este M.J.?

- Ultima dată când am văzut-o, fugea cu un bărbat. Coborau treptele, înjurându-se unul pe celălalt. Asta a urmat după toată nebunia - sticlă spartă, mobilă distrusă, împușcături.

Dădu vioaie din cap de câteva ori, ca o pasăre care ciugulea viermișori grași.

- Împușcată? A fost împușcată M.J.?

- Nu mi s-a părut a fi împușcată. Spumeaga de furie și era toată foc și pară.

- Fratele meu. Era cu fratele meu?

- Nu, într-adevăr nu l-am mai văzut pe tânărul acela până atunci. Mi-aș fi amintit, poți fi sigură. Era un vlăjgan înalt, cu părul negru prins într-o codiță din acelea drăgălașe, și avea ochii ca oțelul. Cu gropiță în bărbie, exact ca un star de cinema. M-am uitat bine la el, căci era să mă trântescă.

- Când s-a întâmplat asta, doamnă Weathers?

Auzind întrebarea, femeia își întoarse iute privirea către chipul lui Cade, radie toată și întinse mâna.

- Nu cred că ne cunoaștem.

- Sunt Cade, prieten cu Bailey. Îi zâmbi la rândul lui, cu stomacul strângându-i-se de nerăbdare. Am lipsit câteva zile și vroiam să vedem ce mai face M.J.

- Ei bine, n-am mai văzut nici urmă de ea de sâmbătă, când a plecat în goană. A lăsat ușa apartamentului larg deschisă, sau așa am crezut, până am văzut că era spartă. Atunci m-am uitat înăuntru. Casa ei era devastată. Știu că nu e o gospodină, așa ca tine, Bailey, dar totul era întors pe dos și... Făcu o pauză pentru efect. Pe poarta zăcea un bărbat. Un vlăjgan solid. Așa că am alergat acasă și am sunat la poliție. Ce puteam să fac? Cred că individul și-a revenit și a tulit-o până să ajungă poliția.

Dumnezeu știe că nu m-am mai apropiat de ușă până nu au venit polițiștii și mi-au spus că dispăruse.

Cade își trecură brațul pe după mijlocul lui Bailey, care începea să tremure.

- Doamnă Weathers, mă întreb dacă nu cumva aveți vreo cheie în plus de la apartamentul lui Bailey. A uitat-o acasă la mine și trebuie să luăm câteva lucruri.

- O, așa stau lucrurile? Zâmbi cu șiretenie, își înfășie părul din nou și o mustră pe Bailey. Era și timpul. Te îngropai acolo seară de seară. Ia să vedem. Tocmai am udat begoniile domnului Hollyster, așa că am cheile la mine. Poftim.

- Nu-mi aduc aminte să vă fi dat cheia.

- Bineînțeles că mi-ai dat-o, drăguță, anul trecut, când ai plecat cu fetele în Arizona. Am făcut o dublură, în caz de nevoie. Fredonând pentru sine, deschise ușa lui Bailey. Până să apuce să deschidă și să își vâre nasul, Cade i-o luă înainte.

- Mulțumim mult.

- Nici o problemă. N-am idee unde o fi plecat fata aceea, spuse ea, lungindu-și gâtul să vadă prin ușa întredeschisă în apartamentul lui Bailey. Le-am spus polițiștilor că plecase nervoasă. O, și acum, dacă mă gândesc mai bine, Bailey, l-am văzut totuși pe fratele tău.

- Timothy, șopti Bailey.

- Nu știi sigur care era. Mi se pare că sunt ca niște clone. A trecut pe aici, să vedem... Se bătu cu un deget peste dinții din față, ca și când ar fi vrut să scoată la iveală gândul. Trebuie să fi fost sâmbătă seara. l-am spus că nu te-am văzut, că probabil ți-ai luat o vacanță. Părea puțin tulburat. A intrat în casă, apoi mi-a închis ușa în nas.

- Nu știam că și el are cheie, murmură Bailey, apoi își dădu seama că își lăsase poșeta înainte de a fugi. Se întrebă cât de inutil ar fi să își schimbe iar yala. Mulțumesc, doamnă Weathers. Dacă o ratez pe M.J. și data viitoare, îi spuneți, vă rog, că o caut?

- Bineînțeles, drăguță. Acum, dacă... Se încruntă când Cade îi făcu scurt cu ochiul, o strecură pe Bailey în casă și îi închise ușa în nas.

Și bine făcuse. Aruncând o singură privire în jur, își dădu seama că Bailey a lui cea ordonată nu-și lăsa de obicei apartamentul cu pernele sfârtecate și sertarele întoarse pe dos.

Se pare că Salvini nu se mulțumise să percheziționeze casa, dorise să o și distrugă.

- Amator nepriceput, murmură Cade, mângâind-o cu mâna pe spate.

Era aceeași nebunie, realiză ea. Aceeași pierdere violentă a controlului pe care o văzuse când el apucase de pe birou cuțitul antic, pe care Thomas îl folosea pentru a deschide scrisorile. Nu erau decât lucruri, își reaminti ea. Oricât de dragi și de prețuite, nu erau decât lucruri. Văzuse pe pielea ei ce era în stare Timothy să le facă oamenilor.

- Trebuie să o sun pe Grace. S-a dus la Grace, dacă a avut cum.

- Din descriere ai recunoscut cu cine era M.J.?

- Nu, nu cunosc pe nimeni care să aibă acele semnalmente, și îi cunosc pe cei mai mulți dintre prietenii lui M.J.

Își croi drum prin camera de zi distrusă și ajunse la telefon. Luminița pentru mesaje licărea, dar o ignoră și formă grăbită numărul.

- Se aude robotul, murmură Bailey, încordându-se, în timp ce vocea guturală recita mesajul. Apoi spuse: Grace, dacă ești acolo, răspunde. E urgent. Am probleme. M.J. are probleme. Nu știu unde e. Vreau să mergi la poliție, să le dai pachetul pe care ți l-am trimis. Sună-mă imediat.

- Dă-i numărul meu, o instrui Cade.

- Nu-l știu.

Luă telefonul el însuși, rosti iute numărul, apoi îi înapoie receptorul lui Bailey. Era un risc calculat să dezvăluie unde se afla Bailey, dar diamantul avea să fie pus la adăpost și nu voia să o împiedice în nici un fel pe Grace să îi găsească.

- E vorba de viață și de moarte, Grace. Nu sta singură în casă. Du-te la poliție. Nu vorbi cu fratele meu, orice ar fi. Nu îl lăsa în casă. Sună-mă, te rog, te rog, sună-mă.

- Unde locuiește?

- În Potomac, spuse Bailey când Cade îi luă cu blândețe receptorul din mână și îl puse la loc în furcă. S-ar putea să nu fie acolo. Are o casă la țară, în vestul Marylandului. Acolo am trimis pachetul. Nu are telefon și doar câțiva oameni știu că merge acolo. Alteori urcă pur și simplu în mașină și conduce până ce vede un loc care-i place. E posibil să fie oriunde.

- Cât durează de obicei până să te contacteze?

- Nu mai mult de câteva zile. M-ar suna, ea sau M.J. Blestemând, apăsă butonul robotului telefonic. Prima voce care se auzi era a lui Grace.

„Bailey, ce pui la cale? Este adevărat lucrul acesta? Ne apucăm de contrabandă? Uite, știi că urăsc mașinările astea. Vorbim.“

- Ora patru, sâmbătă. Bailey se agăță de asta. Era bine sâmbătă la patru, ținând cont de mesaj.

- Nu știm de unde a sunat.

- Nu, dar era bine sâmbătă.

Apăsă pentru a asculta următorul mesaj. De data aceasta era M.J.

„Bailey, ascultă. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar am dat de bucluc. Nu sta acolo, s-ar putea să se întoarcă. Sunt într-o cabină telefonică lângă un bar nenorocit...“ Se auziră înjurături: „la mâinile, ticălosule...“ și tonul de apel.

- Duminică, două dimineța. Ce-am făcut, Cade?

Fără să spună nimic, el apăsă butonul pentru a asculta următorul mesaj. De data aceasta era vocea unui bărbat.

„Căteia mică, dacă auzi asta, te voi găsi. Vreau ce-mi aparține.“ Se auzi un suspin înăbușit. „Mi-a tăiat fața. La pus să-mi taie fața din cauza a ceea ce-ai făcut. Îți voi face același lucru.“

- E Timothy, murmură ea.

- Mi-am dat seama de atâta lucru.

- Și-a pierdut mințile, Cade. Mi-a fost clar din noaptea aceea. Ceva s-a rupt în el.

Nu avea nici o îndoială, nu după ce văzuse ce era în biroul lui Thomas Salvini.

- Mai ai nevoie de ceva de aici?

Când ea nu făcu decât să se uite pierdută în jur, el îi luă mâna.

- Ne vom face griji cu privire la asta mai târziu. Haide să mergem.

- Unde?

- Într-un loc liniștit, unde poți sta jos să-mi povestești tot ce mai știi. Iar apoi vom da un telefon.

Parcul era umbros și verde. Cumva, băncuța de sub perdeaua de copaci părea să blocheze valurile căldurii apăsătoare de iulie.

Plouase zile întregi, iar umiditatea plutea în aer ca un nor de viespi.

- Trebuie să te controlezi când mergem la poliție, îi spuse Cade. Trebuie să ai mintea limpede.

- Da, ai dreptate. Și trebuie să-ți explic totul.

- Pun piesele una lângă alta destul de bine. Cu asta mă ocup.

- Da. Își privi mâini, simțindu-le inutile. Cu asta te ocupi.

- Ți-ai pierdut tatăl la zece ani. Mama ta s-a străduit, dar nu se pricepea la afaceri. S-a luptat să țină casa, să-și crească fiica singură și să conducă afacerea cu antichități. Apoi a întâlnit un bărbat, un bărbat mai în vârstă de succes, competent, cu banii și atrăgător, care a dorit și a fost dispus să o accepte și pe fiica ei în familia lui.

Ea răsuflă sacadat.

- Presupun că asta e, în esență.

- Copilul vrea o familie și îi acceptă pe tatăl vitreg și pe frații vitregi ca atare. Așa e, nu?

- Da. Mi-era dor de tata. Charles nu l-a înlocuit dar a răspuns unei nevoi. A fost bun cu mine, Cade.

- Iar frații vitregi au strâmbat puțin din nas când a apărut o soră mai mică. O soră mai mică drăguță deșteaptă, dornică să facă pe plac.

Deschise gura pentru a nega, apoi o închise din nou. Era timpul să înfrunte ceea ce încercase să ignore arde zile.

- Da, presupun că da. Nu le-am stat în cale. Nu ar vrut să creez valuri. Erau amândoi la colegiu când părinț

noștri s-au căsătorit, și când s-au întors și au locuit cu noi, eu eram plecată. Nu pot spune că suntem apropiați, dar părea... întotdeauna am simțit că eram o familie unită. Nu m-au tachinat și nu m-au abuzat niciodată, nu m-au făcut nicidecum să simt că nu sunt bine-venită. Nu au existat fricțiuni reale, până la moartea mamei. Când Charles s-a retras în el, izolându-se, ei au preluat controlul. Părea firesc. Afacerea era a lor. Am simțit că voi avea întotdeauna o slujbă în companie, dar nu m-am așteptat niciodată la un procentaj. La un moment dat, Charles a anunțat că voi avea douăzeci la sută. Le-a dat fiecăruia patruzeci la sută, dar nu la asta se așteptaseră ei.

- Ți-au făcut necazuri?

- Oarecum. Apoi oftă. Au fost furioși, recunosc eu. Pe tatăl lor, pe mine. Thomas a dat înapoi destul de repede, totuși. Era interesat mai curând de partea de vânzări și contabilitate decât de cea creativă, și știa că acesta era domeniul meu de competență. Ne-am înțeles destul de bine. Timothy era mai puțin mulțumit de această situație, dar pretindea că mă voi sătura de treaba asta, că voi găsi un soț bogat și că le voi lăsa oricum lor totul.

Încă o dureau să-și amintească acel lucru, felul în care o atacaseră.

- Banii pe care mi i-a lăsat Charles se află într-un cont. Primesc partea mea din acțiuni până la treizeci de ani. Nu e mare lucru, dar mai mult decât suficient. Mai mult decât e necesar. M-a ținut la colegiu, mi-a oferit o casă, o carieră pe care o iubesc. Și când m-a trimis la colegiu, mi le-a dăruit pe M.J. și pe Grace. Acolo le-am întâlnit. Am stat în același internat, în primul semestru. În al doilea semestru stăteam deja în aceeași cameră. A fost ca și când ne cunoșteam de o viață întreagă. Ele sunt cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. O, Doamne, ce-am făcut?

- Povestește-mi despre ele.

Bailey se adună și încercă s-o facă.

- M.J. nu are stare. Și-a schimbat specializarea principală la fel de des pe cât își schimbă unele femei coafura. A făcut tot felul de cursuri obscure. Pica la teste sau lua note maxime, în funcție de stare. E athletică, impulsivă,

generoasă, amuzantă, cu voință puternică. A lucrat într-un bar, în ultimul an de colegiu, în glumă, susținând că se pricepe atât de bine la asta, încât își va deschide propriul ei local. A cumpărat unul acum doi ani. M.J's. Este un pub pe Georgia Avenue.

- L-am ratat.

- Este un fel de bar de cartier. Clienți fideli, muzică irlandeză în weekenduri. Dacă lucrurile scapă de sub control, se ocupă chiar ea de toate, de cele mai multe ori. Dacă nu poate intimida sau potoli pe cineva, îi poate arunca în stradă. Are centură neagră la karate.

- Amintește-mi să nu o supăr.

- I-ar plăcea de tine. Își poate avea singură de grijă, așa îmi spun mereu. Nimeni nu poate avea grijă mai bine de ea, decât M.J. O'Leary.

- Iar Grace?

- E frumoasă, ai văzut din schiță. Asta văd cei mai mulți oameni, nimic altceva. Se folosește de acest lucru când are chef, deși urăște s-o facă, dar se folosește de această calitate. Uitându-se la porumbeii care se înfoiau umblând de colo-colo, Bailey lăsă amintirile să iasă la suprafață. A rămas orfană de mică, mai mică decât mine, și a fost crescută de o mătușă în Virginia. Se așteptau ca ea să se supună, să fie într-un anumit fel, să ajungă ceva anume. O membră a familiei Virginia Fontaine.

- Fontaine? Magazinele universale.

- Da, bani, o mulțime de bani. O mulțime de bani strânși de-a lungul generațiilor, pe o perioadă suficient de mare încât să aibă patina aceea pe care o aduce un secol și ceva de prestigiu. Pentru că era frumoasă, bogată și dintr-o familie bună, era de așteptat să primească o educație aleasă, să se asocieze cu oamenii potriviți și să se căsătorească cu cineva dintr-o familie bogată. Grace a avut alte idei.

- Nu a pozat pentru...? întrebă el, dar se întrerupse și își drese vocea.

Bailey nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană.

- Pentru un poster de la mijlocul revistei, da, în timp ce era încă la colegiu. Miss Aprilie din Ivy League.

A făcut-o fără să clipească, cu scopul de a-și scandaliza familia și, după cum s-a exprimat ea, pentru a-i exploata pe exploatați. Și-a primit propriii bani la douăzeci și unu de ani, așa că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credea familia ei cuviincioasă.

-Nu am văzut posterul, spuse Cade, întrebându-se dacă ar trebui să regrete sau să fie recunoscător, date fiind împrejurările. Dar a făcut ceva valuri.

-Exact asta urmărea. Buzele lui Bailey se arcuiră. Lui Grace îi plăcea să facă valuri. A fost model o vreme, deoarece o amuza. Dar nu o satisfăcea. Cred că și acum mai caută lucruri care să o satisfacă. Muncește mult pentru organizații caritabile, călătorește când îi vine. Se autointitulează ultima diletantă, dar nu este adevărat. Face niște lucruri minunate pentru copiii săraci, dar refuză publicitatea legată de acest lucru. Are o imensă compasiune și generozitate pentru cei aflați în suferință.

-Barmanița, membra protipendadei și experta în pietre prețioase. Un trio neobișnuit.

O făcu să zâmbească.

-Presupun că așa sună. Noi... Nu vreau să sune straniu, dar ne-am recunoscut una pe cealaltă. A fost foarte simplu. Nu mă aștept să înțelegi.

-Cine ar înțelege mai bine? murmură el. Te-am recunoscut și eu.

-Atunci... Își ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Faptul că știu cine sunt nu rezolvă nimic. Viața mea e cu susul în jos. Mi-am pus prietenele în mare pericol și nu știu cum să le ajut. Nu știu cum să opresc ce-am declanșat.

-Făcând următorul pas. Îi ridică mâna și îi sărută ușor încheieturile degetelor. Ne-ntoarcem acasă, luăm geanta de pânză și îl contactăm pe un amic de-al meu de la poliție. Le vom găsi pe prietenele tale, Bailey. Privi spre cer, la norii care treceau prin dreptul soarelui. Se pare că va ploua, până la urmă.

Timothy Salvini înghiți încă un calmant. Fața îi zvâcnea atât de tare, încât era dificil să gândească. Dar

tocmai asta trebuia să facă. Bărbatul care dăduse ordinul să-i fie nenorocită fața, poruncind apoi să fie îngrijit de medicul său personal, îi dăduse o ultimă șansă.

Dacă nu o găsea pe Bailey și cel puțin unul din diamante până la căderea nopții, nu era nici un loc pe fața pământului unde să se poată ascunde.

Iar teama zvâcnea în el mai tare decât durerea.

Nu știa cum de fusese posibil ca lucrurile să meargă atât de îngrozitor de prost. Planificase totul, nu-i așa? Se ocupase de detalii, când Thomas își îngropase capul în nisip. El fusese cel contactat, abordat. Fiindcă el era cel deștept, își spusese. El știa cum se fac jocurile și el fusese cel care încheiase afacerea.

Thomas se repezise să profite de șansă, la început. Jumătate din cele zece milioane de dolari i-ar fi convenit fratelui său geamăn și i-ar fi satisfăcut dorința de a avea o avere consistentă.

Nu puținul pe care îl obțineau din profiturile afacerii, oricât de bine merge aceasta. Bani adevărați, bani care să îți permită să visezi.

Apoi, Thomas fusese cuprins de frică. Așteptase până în al doisprezecelea ceas, când totul era aranjat, și plinuise să-și înșele propriul frate.

O, se înfuriase să vadă că Thomas plănuiase să ia depozitul de peste un milion de dolari și să părăsească țara lăsând toate riscurile și responsabilitatea pe capul lui.

Pentru că se temea, se gândi Salvini acum. Pentru că își făcea griji și pentru Bailey, de aceea. Cățeaua acea lacomă îi stătuse întotdeauna în cale. Dar ar fi scăpat de ea, ar fi avut grijă de toate, dacă Thomas nu ar fi amenințat să distrugă totul.

Cearta scăpase, pur și simplu, de sub control, se gândi el, frecându-și gura cu mâna. Totul scăpase de sub control. Strigătele, furia, furtuna cu fulgere.

Și, cumva, cuțitul fusese la îndemână, între degetele lui. Îl strângea. Și până să-și dea seama, era deja plin de sânge.

Nu fusese capabil să se oprească. Pur și simplu nu se putuse opri. O luase razna un moment, recunoscându-

Dar de vină era tot stresul acela, senzația de trădare, furia că fusese înșelat de propriul frate.

Iar ea se aflase acolo. Holbându-se la el cu ochii aceia imenși. Holbându-se la el din întuneric.

Dacă nu ar fi fost furtuna, dacă nu ar fi fost întunericul, ar fi găsit-o și ar fi avut grijă de ea. Fusese norocoasă, asta era tot, doar norocoasă. El era cel inteligent.

Nu era vina lui. Nimic din toate acestea nu erau vina lui.

Dar totul cădea pe umerii lui. Viața lui era în joc din cauza lașității fratelui său și a uneltirilor unei femei care îi displăcuse de ani de zile.

Era sigur că expediase cel puțin una din pietre. Găsise chitanța de la curier în geanta pe care și-o lăsase în birou, când fugise de el. Se credea deșteaptă, spuse el.

Mereu s-a crezut deșteaptă. Micuța domnișoară perfectă, care intrase în grațiile tatălui său, întorcându-se de la colegiu încărcată de onoruri și de premii. Onorurile și premiile nu însemnau nimic în afaceri. Abilitatea, da. Curajul, da. Viclenia, da.

Iar Timothy Salvini le avea pe toate trei.

Ar fi avut și cinci milioane de dolari, dacă fratele său nu ar fi călcat în străchini, alarmând-o pe Bailey, dacă nu și-ar fi pierdut cumpătul, încercând să-l tragă pe sfoară pe clientul lor.

Clientul, se gândi el, atingându-și cu blândețe obrazul bandajat. Era mai curând stăpânul, acum, dar se va schimba și asta.

Va obține banii și piatra, le va găsi și pe celelalte. Iar apoi va fugi departe, va fugi iute. Căci Timothy Salvini se luase la trântă cu diavolul. Și era suficient de deștept să știe că, odată ce pietrele se vor afla în mâna diavolului, aghiotantul nu-i va mai fi de folos.

Așa că era un om mort.

Dacă nu reușea să fie deștept.

Fusese suficient de deștept pentru a aștepta. Petrecuse ore în șir așteptând în fața clădirii în care se afla apartamentul lui Bailey, până ce aceasta avea să vină acasă. Știuse că va veni. Era o ființă cu tabieturi, la fel de previzibilă ca răsăritul. Și nu-l dezamăgise.

Cine ar fi crezut că cineva atât de... banal i-ar fi putut distruge planurile? Separând pietrele, expediindu-le în direcții diferite. O, fusese o mișcare neobișnuit de inteligentă din partea ei. Și extrem de incomodă pentru el.

Dar treaba lui era acum să se concentreze asupra lui Bailey. Alții se concentrau asupra celorlalte femei. Se va ocupa de asta la timp, dar acum, răbdarea lui dăduse roade.

De fapt, fusese foarte ușor. Mașina aceea scumpă se oprise, iar Bailey sărise din ea. Și bărbatul o urmărise, prea grăbit pentru a mai încuia ușa. Timothy găsisese actele în torpedou și își notase adresa. Acum spărgea fereastra de la ușa din spate a casei goale, strecurându-se înăuntru.

Cuțitul pe care îl folosise pentru a-și ucide fratele era bine ascuns la brâu. Mult mai silențios decât o armă și la fel de eficient, știa asta.

capitolul 12

- Mick e un polițist bun, îi spuse Cade lui Bailey, în timp ce intră pe alee. Ne va asculta povestea și ne va ajuta să evităm birocrația, pentru a obține răspunsurile.

- Dacă aș fi mers direct la poliție...

- Nu ai fi avansat mai mult decât am făcut-o noi, spuse Cade întrerupând-o. Poate chiar mai puțin. Aveai nevoie de timp. Având în vedere prin câte ai trecut, Bailey. I se făcea rău când se gândea la asta. Acordă-ți o pauză. Șuieră printre dinți amintindu-și cât de necruțător fusese când o trăsese prin clădirea în care se întâmplase totul. Îmi pare rău că am fost atât de dur cu tine.

- Dacă nu m-ai fi forțat, poate că aș fi continuat să dau înapoi. Să evit totul. Asta voiam.

- Te-am forțat. Ți-am făcut rău. Se întoarse și îi luă fața între palme. Dar dacă nu ai fi blocat totul, probabil că te-ai fi întors la apartamentul tău. Ca un porumbel care revine la cuib, căutându-ți prietenele. Te-ar fi găsit. V-ar fi găsit pe toate.

- M-ar fi ucis. Nu voiam să înfrunt acest gând. Nu puteam, presupun. L-am privit ca pe un frate timp

de peste zece ani, ba chiar i-am apărat, pe el și pe Thomas, în fața lui M.J. și Grace. Dar el m-ar fi ucis. Și pe ele la fel.

Se cutremură, iar el dădu din cap aprobator.

- Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut pentru toate trei a fost să îți pierzi urma o vreme. Nimeni nu te-ar căuta aici. De ce ar face-o?

- Sper că ai dreptate.

- Am dreptate. Acum, următorul pas este să aducem poliția, să îl pună sub urmărire pe Salvini. E speriat, suferă și e disperat. Nu le va lua prea mult timp.

- Le va spune cine l-a angajat. Bailey se relaxă puțin. Nu este suficient de puternic să facă altfel. Dacă crede că va putea încheia o înțelegere cu autoritățile, o va face. Iar Grace și M.J....

- Vor fi bine. Aștept cu nerăbdare să le cunosc.

Se aplecă, deschizând portiera. Tunetul se rostogoli, făcând-o să privească neliniștită în sus, iar el o strânse de mână.

- Vom merge cu toții într-un pub, să bem ceva. E stabilit deja.

Înseninându-se, Bailey coborî, căutându-i mâna.

- Când se vor termina toate astea, poate că vei avea ocazia să mă cunoști.

- Scumpo, de câte ori trebuie să-ți spun? Te cunosc din clipa în care mi-ai intrat pe ușă.

Își scoase cheile și băgă una în yală.

Instinctul, și nimic altceva, nevoia lui înăscută de a proteja, îi salvă viața.

Văzu mișcarea ca o pâclă, cu colțul ochiului. Cade se întoarce în direcția aceea, împingând-o pe Bailey în spate. Smucitura rapidă făcu astfel încât cuțitul să derapeze înspre braț, în loc să i se înfigă în spinare.

Durerea fu instantanee și violentă. Sângele îi trecu prin cămașă, curgându-i pe încheietură, înainte să apuce să lovească. Nu avea decât un singur gând în minte: Bailey.

- Ieși! strigă la ea, evitând următoarea lovitură de cuțit. Fugi!

Dar ea înghețase, șocată de sânge, înmărmurită de reluarea îngrozitoare a atacului.

Totul se întâmplă foarte repede. Era sigură că de-abia apucă să respire o dată. Dar văzu chipul fratelui ei, cu amândoi obrajii bandajați și cu o gaură deasupra sprâncenei stângi.

În ochi i se citea din nou setea de sânge.

Se repezi la Cade. Acesta pivotă, prinzând mâna în care Timothy ținea cuțitul. Se încordară, lipiți unul de altul, cu fețele apropiate ca doi amanți, cu aerul dintre ei duhnind a sudoare, a sânge și a violență.

Un moment, nu erau decât niște umbre în holul întunecat, răsuflând răgușit și sacadat sub bubuiturile tunetului.

Ea văzu cuțitul apropiindu-se de fața lui Cade, până când vârful acestuia ajunse sub bărbia lui, în timp ce se clătinau amândoi pe parchetul însângerat din hol, ca niște dansatori obsceni.

Fratele ei avea să ucidă din nou, iar ea nu făcea decât să stea și să privească.

Sări.

A fost o mișcare irațională, animalică. Îi sări în spinare, trăgându-l de păr, gâfâind și blestemând. Mișcarea bruscă îl catapultă pe Cade înapoi, mâna îi alunecă, iar privirea i se încetoșă.

Cu un urlat de durere, când degetele ei i se înfipseră în fața rănită, Timothy o trânti la pământ.

Capul ei se izbi puternic de balustradă, făcând-o să vadă stele verzi, explodând ca fulgerele. Dar apoi se ridică din nou, repezindu-se la el cu furie.

Cade a fost cel care o îndepărtă din calea cuțitului care șuieră pe lângă fața ei. Apoi, forța asaltului lui Cade îi proiectă pe ambii bărbați de masă. Se răsuciră pe podea, icnind ca niște câini. Cel mai important gând din mintea lui Cade era să trăiască suficient de mult încât să o poată proteja pe Bailey. Dar mâinile îi alunecau din pricina sângelui și nu putea să-l țină strâns.

Folosindu-și toată forța, reuși să răsucească mâna în care Timothy ținea cuțitul, îndepărtându-și lama de inimă, apoi împinse.

Când se ridică slăbit, știu că se terminase.

Bailey se târî către el, rostindu-i numele printre sughițuri. Îi văzu fața, vânătaia care i se umfla sub ochi, pe obraz. Reuși să-și ridice mâna spre ea.

- Credeam că trebuie să mă lași pe mine să fac pe eroul. Își auzi vocea slăbită, ca și când ar fi venit de departe.

- Cât de rău ești rănit? O, Doamne, sângerezi așa de tare!

Simțea o arsură în braț, dar nu părea să conteze. Întorcând capul, privi spre Salvini. Ochii acestuia erau îndreptați spre el, stinși, dar încă vii.

Cade tuși, dregându-și vocea.

- Cine te-a angajat, ticălosule?

Salvini zâmbi cu greu. Îi ieși o grimasă. Avea fața în-sângerată, bandajele smulse și respira cu greu.

- Diavolul, a fost singurul răspuns.

- Ei bine, salută-l când ajungi în iad.

Cade se strădui să se concentreze din nou asupra lui Bailey. Ea se încrunta, concentrându-se.

- Ai nevoie de ochelari pentru a vedea de aproape, iubito.

- Taci! Lasă-mă să opresc sângerarea, înainte să sun la ambulanță.

- Ar trebui să-ți spun că nu este decât o rană de suprafață, dar adevărul este că doare ca naiba.

- Îmi pare rău. Foarte rău.

Voia să își așeze capul pe umărul lui și să plângă, pur și simplu să plângă. Dar continuă să facă un bandaj gros din bucata pe care o rupsese din cămașa lui, apăsând-o ferm i pe tăietura lungă și adâncă.

- Sun la ambulanță de îndată ce termin cu bandajul. O să fie bine.

- Sună-l pe detectivul Mick Marshall. Cere neapărat să vorbești cu el. Pomenește numele meu.

- Așa voi face. Taci. Așa voi face.

- Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Vocea îl făcu să tresară.

- Spune-mi că halucinez, murmură el. Spune-mi, te implor, spune-mi că nu e mama.

- Dumnezeuule mare, Cade, ce-ai pățit? E sânge?

El închise ochii. O auzi vag pe Bailey spunându-i mamei lui, cu o voce fermă, care nu accepta proteste, să sune la ambulanță. Și, recunoscător, leșină.

Își reveni în ambulanță, și o văzu pe Bailey ținându-l de mână, în timp ce ploaia răpăia pe capotă. Și din nou în sala de la urgență, cu luminile acelea care îi orbeau ochii și cu oamenii aceia care strigau. Durerea era ca o fiară lacomă, care mușca hălci din brațul său.

- Ați putea să-mi dați niște medicamente? întrebă el cât de politicoș putu și leșină din nou.

Când se trezi, se afla într-un pat. Rămase nemișcat, cu ochii închiși, până când testă nivelul durerii și își dădu seama cât de conștient era. Îi dădu durerii șase din zece, dar de data asta părea a fi pe deplin treaz.

Deschise ochii și o văzu pe Bailey.

- Bună. Speram ca tu să fii primul lucru pe care îl voi vedea.

Ea se ridică de pe scaunul de lângă patul lui, luându-i mâna.

- Douăzeci și șase de cusături, mușchiul nu a fost afectat. Ai pierdut mult sânge, dar ți-au făcut transfuzie.

Apoi se așază pe marginea patului și se răcori, plângând.

Nu mai vărsase nici o lacrimă de când se luptase să oprească sângerarea, în timp ce el zăcea pe dușumea. Nici pe drum în ambulanță, când goneau pe străzile umede, cu fulgerele și tunetele rostogolindu-se pe cer.

Nici în timpul pe care îl petrecuse plimbându-se de colo-colo pe coridoarele spitalului sau când fusese nevoită să facă față chinului de a se ocupa de părinții lui, care îi dăduseră dureri de cap. Nici măcar când se luptase să spună poliției ce se întâmplase. Dar acum, lăsa totul să se reverse.

- Îmi pare rău, spuse ea după ce termină.

- A fost o zi grea, nu-i așa?

- Una dintre cele mai rele.

- Salvini?

Ea privi pe fereastra pe care se scurgea ploaia.

- A murit. Am sunat la poliție. L-am cerut pe detectivul Marshall. E afară, așteptând să te trezești și să-i dea doctorii voie să intre. Se ridică, netezind așternuturile. Am încercat să-i spun totul, să limpezesc lucrurile. Nu știu cât de bine am reușit, dar și-a luat notițe și mi-a pus întrebări. E îngrijorat pentru tine.

- Ne cunoaștem de ceva vreme. O să le limpezim pe toate, Bailey, îi spuse el, întinzându-se din nou după mâna ei. Mai poți rezista puțin?

- Da, oricât e nevoie.

- Spune-i lui Mick să mă scoată de aici.

- E ridicol. Ai fost internat pentru a fi ținut sub observație.

- Am niște cusături în brațe, nu o tumoare pe creier. Merg acasă, beau o bere și îi predau toată treaba asta lui Mick.

Ea își înclină capul.

- Spunea mama ta că vei începe să te plângi.

- Nu mă plâng, mă... Se întrerupse, își miji ochii, ridicându-se în capul oaselor. Cum adică mama? Nu a fost o halucinație?

- Nu, a venit să-ți dea ocazia să-ți ceri scuze, lucru pe care se pare că nu-l faci niciodată.

- Bravo, ține-i partea.

- Nu-i țin partea.

Bailey se opri, scuturând din cap. Chiar purtau o asemenea conversație într-un astfel de moment?

- Era îngrozită, Cade, când și-a dat seama ce se întâmplase și că ești rănit. Și ea, și tatăl tău...

- Tatăl meu? Credeam că e în Montana la pescuit.

- S-a întors acasă azi-dimineață. Sunt în sala de așteptare în momentul ăsta, îngrijorați de moarte pentru tine.

- Bailey, dacă ai măcar o picătură de afecțiune pentru mine, fă-i să plece.

- Nu voi face așa ceva, și ar trebui să-ți fie rușine.

- O să-mi fie rușine mai târziu. Am cusături. Nu avea să funcționeze. Își dădea seama cât se poate de clar.

Bine, uitate cum facem. Le spui părinților mei să intre și mă înțeleg eu cu ei. Apoi vreau să vină doctorul și să mă externeze. Vom vorbi cu Mick acasă. Lămurim lucrurile acolo.

Bailey își încrucișă brațele.

- Mama ta a spus că întotdeauna te aștepti ca lucrurile să iasă așa cum vrei tu.

Spunând asta, se întoarce și o luă spre ușă.

Avu nevoie să recurgă din plin la farmecul lui, să înfrunte diverse argumente, dar în trei ore și ceva, Cade se prăbuși pe propria canapea. După mai bine de alte două ore, se trezi cu Bailey care se tot agita în jurul lui pentru a-l pune la curent pe Mick cu privire la evenimentele care se întâmplaseră de joi seara încoace.

- Ai fost destul de ocupat, Parris.

- Hei, treaba de detectiv nu te lasă să stai să mănânc gogoși și să bei cafea, amice.

Mick mormăi.

- Că tot veni vorba de cafea... Privi către Bailey. Nu vreau să vă deranjez, domnișoară James.

- O! Ea se ridică în picioare. Fac un ibric ci cafe proaspătă. Luă cana goală și ieși grăbită.

- Ești subtil, Mick, foarte subtil.

- Ascultă! Mick se apropie de el. Locotenentul nu vfi încântat de cele două cadavre și de cele două diaman te lipsă.

- Buchanan nu este niciodată încântat.

- Nu-i plac polițiștii de carton ca tine din principiu dar treaba asta are o grămadă de bube. Faptul că prietena ta a așteptat patru zile să raporteze o crimă e doar unul dintre ele.

- Nu și-a amintit. A blocat totul.

- Da, așa spune ea. Iar eu o cred. Dar locotenentul.

- Dacă Buchanan are vreo problemă cu asta, trimite la mine. Înfuriat, Cade se săltă în pat, ignorând zvâcnul din braț. Dumnezeule mare, Mick, l-a văzut pe unul din frații ei ucigându-l pe celălalt, pentru ca apoi să atace. Du-te la scenă, uită-te la ce a văzut ea, apoi spune-mi cum te-ai aștepta să reacționeze un civil.

- Bine. Mick ridică o mână. Expedierea diamantelor

- Le proteja. Ar fi fost dispărute acum, dacă nu ar fi făcut ceva. Ai declarația ei și a mea. Știi exact cum s-au desfășurat lucrurile. A încercat să completeze spațiile goale, de când a venit la mine.

- Uite cum văd eu treaba, spuse Mick după un moment, privind spre geanta de pânză de lângă scaunul lui. A întors totul cu fundul în sus. Nu se pune problema cu privire la autoapărare. El a spart fereastra de la ușa din spate, a intrat în casă și v-a așteptat.

Mick își trecu mâna prin părul sârmos. Știa cât de ușor putea să o ia în direcția opusă. Cât de ușor ar fi putut pierde un prieten.

- Credeam că ți-am spus să îți pui alarmă.

Cade ridică din umeri.

- Poate că o voi face, acum că am ce să protejez.

Mick privi către bucătărie.

- E ceva.

- Cu siguranță este a mea. Trebuie să le găsim pe M.J. O'Leary și pe Grace Fountain, Mick, cât mai repede.

- Noi?

- Nu am de gând să stau cu mâinile în sân.

Mick dădu din nou din cap.

- Tot ce știm despre O'Leary este că a avut loc un târboi în apartamentul ei, o ceartă monstru, și că a fugit cu un tip cu coadă. Se pare că a intrat în pământ.

- Sau este ținută acolo, murmură Cade, aruncând o privire peste umăr, pentru a se asigura că Bailey nu îl putea auzi. Ți-am spus despre mesajul de pe robotul telefonic al lui Bailey.

- Da. Nu avem cum să aflăm de unde a fost transmis mesajul, dar vom da un semnal de alarmă în ceea ce o privește. Cât despre Fontaine, am pus oameni să îi verifice casa din Potomac și să o caute la proprietatea ei din munți. Ar trebui să aflu ceva în vreo două ore.

Se ridică și luă geanta, zâmbind larg.

- Între timp, trebuie să-i duc asta la Buchanan și să mă uit la el în timp ce va juca tontoroii cu cei de la Smithsonian. Nu se putu abține să nu râdă înfundat, știind cât de mult ura locotenentul lui să facă pe diplomatul cu oficialii. Cam cât crezi că valorează pietrele?

- Până acum, cel puțin două vieți, spuse Bailey, intrând cu tava de cafea.

Mick își drese glasul.

- Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnișoară James.

- Și mie. Dar avea să supraviețuiască. Cele trei stele ale lui Mithra nu au preț, domnule detectiv. Firește, din motive de asigurare și așa mai departe, Smithsonian a solicitat o evaluare profesionistă la valoarea pieței. Însă orice valoare în dolari le-aș atribui, în calitate de specialist, este în realitate inutilă. Iubire, cunoaștere și generozitate. Nu există preț pentru acestea.

Neștiind prea bine ce să facă, Mick se foi de pe un picior pe altul.

- Da, doamnă.

Ea reuși să-i zâmbească.

- Sunteți foarte amabil și foarte răbdător. Sunt gata să plec când doriți.

- Să plecați?

- La secție. Trebuie să mă arestați, nu-i așa?

Mick se scărpină în cap, mutându-se din nou de pe un picior pe altul. Era prima dată în cariera lui de douăzeci de ani când o femeie îl servea cu cafea, apoi îl ruga politicoasă să o aresteze.

- Nu mă prea descurc cu acuzațiile. Nu că nu aș vrea să rămâneți disponibilă în continuare, dar presupun că se ocupă Cade de acest lucru. Și îmi imaginez că muzeul va dori să poarte o discuție detaliată cu dumneavoastră.

- Nu mă băgați la închisoare?

- Acum se îngălbenește. Stai jos, Bailey!

Pentru a se asigura că avea s-o facă, Cade o prinse de mână cu brațul sănătos, trăgând-o în jos.

- Am presupus că până când se vor recupera diamantele... Eu sunt responsabilă.

- Frații tăi sunt vinovați, o corectă Cade.

- Sunt de acord cu asta, spuse Mick. Va trebui să renunț la cafea. S-ar putea să trebuiască să stăm de vorbă din nou, domnișoară James.

- Prietenele mele?

- Ne ocupăm de asta.

Îl salută scurt pe Cade și plecă.

- Timothy nu le mai poate face rău acum, murmură ea, dar cel care l-a angajat...

- Nu vrea decât diamantele, nu pe prietenele tale.

Era posibil ca Grace să fie în ascunzătoarea ei de la munte, iar M.J., pe undeva, înmuind oasele vreunui tip.

Aproape că îi veni să zâmbească.

- Ai dreptate. Ne vor da un semn în curând. Sunt sigură de asta. Aș ști dacă li s-ar fi întâmplat ceva. Aș simți-o. Își turnă o ceașcă de cafea, apoi rămase nemșcată, fără să se atingă de ea. Ele sunt singura familie care mi-a mai rămas. Presupun că sunt singura familie pe care o am de mult timp. Doar că pretindeam că lucrurile stau altfel.

- Nu ești singură, Bailey. Știi asta.

Nu, nu era singură. El era acolo, așteptând.

- Ar trebui să te întinzi, Cade.

- Vino și tu. Ea se întoarse, surprinzând aroganța proaspătă din zâmbetul lui. Să te odihnești.

- Nu sunt obosită. Zâmbetul îi pieri de pe chip, iar ochii i se întunecară și deveniră solemni. M-ai salvat.

Cade se gândi cum sărise ea în spinarea lui Salvini, mișcându-se și zgâriind ca o pisică sălbatică.

- Aș spune că nu prea se știe cine a salvat pe cine.

- Mi-ai salvat viața, spuse ea din nou, încet. Din clipa în care am intrat în biroul tău. Aș fi fost pierdută fără tine. Astăzi, mi-ai luat apărarea, te-ai luptat pentru mine. Ți-ai riscat viața, ca să o protejezi pe a mea.

- Întotdeauna am vrut să omor balaurul pentru o domniță ca tine. Tu mi-ai dat ocazia asta.

- Nu e vorba de cavaleri pe cai albi sau de Sam Spade. Vocea ei era răgușită de emoție. Curgea sânge adevărat din tine. Fratele meu a ridicat cuțitul la tine.

- Iar tu, îi reaminti el, nu ești responsabilă pentru ce a făcut el și ești prea deșteaptă pentru a te considera vinovată.

- Încerc să nu gândesc altfel. Se întoarse o clipă, până își găsi curajul. Dacă aș fi apucat-o în direcția cealaltă,

dacă ai fi murit tu, pe cine aş fi putut învinovăţi? Eu sunt cea care a venit la tine. Eu ți-am făcut asta.

- Este profesia mea. Se ridică, tresărind doar puţin. Te deranjează felul în care îmi câştig traiul? Cu riscurile lui implicite?

- Nu m-am gândit atât de departe. Se întoarse cu faţa către el. Ce-ai făcut pentru mine e pe primul loc. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc îndeajuns.

Cu o mişcare nerăbdătoare, el îşi îndepărtă părul de pe faţă.

- Ai de gând să mă alungi, Bailey.

- Nu, am de gând să spun ce trebuie să spun. M-ai crezut, încă de la început. M-ai adus în casa ta. Mi-ai cumpărat o perie de păr. Ceva atât de simplu; sute de alţi oameni ar fi neglijat aşa ceva. M-ai ascultat şi mi-ai promis că mă vei ajuta. Te-ai ținut de promisiune. Iar astăzi aproape că era să mori din cauza asta.

Privirea lui se oţeli.

- Vrei să-ţi spun că aş muri pentru tine? Presupun că aş face-o. Că aş ucide pentru tine? Fără îndoială. Nu eşti o fantezie pentru mine, Bailey. Eşti cea care a făcut ca realitatea să capete sens.

Inima îi urcă în gât, pulsându-i. Era furios pe ea din nou, observă ea. În privirea de pe chipul cu vânătăi se citea nerăbdarea. Avea braţul bandajat de la cot până la umăr şi probabil că îl durea.

Şi era al ei, fără îndoială; nu trebuia decât să-l ia.

- Cred că încerc să îmi dau seama de ce.

- Vrei să fii raţională, când raţiunea nu are ce căuta aici. Nu este o piesă din puzzle, Bailey. Este întregul puzzle. Frustrat, îşi trecu mâna din nou prin păr. Iubirea este prima stea, nu-i aşa? La fel şi în povestea noastră.

Atât de simplu, îşi dădu ea seama. Atât de puternic. Strângând din buze, făcu un pas spre el.

- Mă cheamă Bailey James, începu ea. Am douăzeci şi cinci de ani şi locuiesc în Washington D. C. Sunt expert în pietre preţioase. Sunt necăsătorită.

Trebui să se oprească şi să-şi recapete controlul înainte de a începe să se bâlbâie.

- Sunt ordonată. Una dintre prietenele mele cele mai apropiate spune că ordinea este ca o religie pentru mine, și mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Îmi place ca totul să fie la locul lui. Îmi place să gătesc, dar nu des, căci locuiesc singură. Îmi plac filmele vechi, în special filmele noir.

El începuse să zâmbescă larg, dar ea scutură din cap. Trebuiau să mai fie și alte lucruri pe care să le poată spune despre ea.

- Dă-mi voie să mă gândesc, murmură ea, pierzându-și răbdarea. Am o slăbiciune pentru pantofii italienști. Mai bine mă lipsesc de prânz o lună întreagă decât de o pereche frumoasă de pantofi cu toc. Îmi plac hainele de calitate și antichitățile. Prefer să cumpăr un singur lucru bun decât mai multe, de o calitate inferioară. Aceeași prietenă spune că sunt o snoabă a cumpărătorilor, și este adevărat. Mai curând m-aș duce să caut pietre prețioase decât să merg în Paris, deși nu m-ar deranja să le fac pe amândouă.

- Pot să te duc eu.

Dar ea scutură iarăși din cap.

- Nu am terminat. Am defecte, o mulțime de defecte. Uneori citesc până noaptea târziu și adorm cu lumina și cu televizorul aprinse.

- Ei bine, vom rezolva asta.

Se apropie de ea, dar Bailey făcu un pas înapoi, ridicând o mână.

- Te rog. Îmi mijesc ochii când nu am ochelarii de citit, și nu-mi place să îi port pentru că sunt orgolioasă, așa că fac ochii mici destul de des. Nu am avut prea multe întâlniri în colegiu pentru că eram timidă, studioasă și plictisitoare. Singura mea experiență sexuală a survenit de curând.

- Chiar așa? Dacă ai tăcea din gură, ai putea să ai o nouă experiență sexuală.

- Nu am terminat. O spuse cu asprime, ca o profesoară care pedepsește un elev turbulent. Mă pricep la ceea ce fac. Eu am conceput aceste inele.

- Le-am admirat mereu. Ești atât de drăguță când ești serioasă, Bailey. Trebuie să pun mâna pe tine.

- Nu sunt lipsită de ambiții, continuă ea, dându-i mâna la o parte. Intenționez să reușesc în ceea ce fac. Și îmi place ideea de a-mi clădi o reputație.

- Dacă o să mă faci să alerg după tine în jurul canapelei, cel puțin acordă-mi un avans. Am suferit o intervenție chirurgicală.

- Vreau să fiu importantă pentru cineva. Vreau să știu că eu contez. Vreau să am copii și să pregătesc cina de Ziua Recunoștinței. Vreau să înțelegi că am încercat să fiu rațională cu privire la viitorul relației noastre, pentru că așa sunt eu. Sunt organizată și pragmatică, și pot fi foarte plicticoasă.

- Nu am mai petrecut un weekend atât de plictisitor în toată viața mea, spuse el. De-abia îmi mai țin ochii deschiși.

Când ea râse, el o prinse și o trase în brațe. Și înjură când durerea îl împunse, urcându-i până în umăr.

- Cade, dacă ți-ai desfăcut cusăturile?

- Ești atât de organizată și de pragmatică, că le poți coase la loc. Îi ridică bărbia cu degetele, zâmbind. Ai terminat?

- Nu, viața mea nu se va așeza până când M.J. și Grace nu vor veni înapoi și până nu voi ști că sunt în siguranță și că cele trei stele se află la muzeu. Până atunci îmi voi face griji. Mă pricep foarte bine la asta, dar cred că știi deja.

- O să-mi notez, în caz că voi uita vreodată. Acum, de ce nu mă duci sus, să ne jucăm de-a doctorul?

- Mai e ceva. Când el își dădu ochii peste cap, ea trase aer în piept. Te iubesc foarte mult.

El înțepeni, iar degetele lui se încleștară pe bărbia ei. Emoția îl copleși, dulce și puternică precum vinul. Poate că nu avea stele în ochi, se gândi el, dar inima i se oglindea în ei. Și îi aparținea lui.

- Ți-a luat ceva să ajungi aici.

- M-am gândit că e cea mai bună încheiere.

O sărută îndelung și tandru.

- E potrivită mai degrabă pentru un început, murmură el.
- Te iubesc, Cade, repetă ea, și îl sărută ușor.
- Viața începe acum.

epilog

Nu avea cum să ajungă la una din stele deocamdată. Știuse din momentul în care aceasta ajunsese în mâna autorităților. Nu se înfuriase și nu blestemase zeii. La urma urmelor, era un om civilizată. Nu făcuse decât să își trimită mesagerul, care tremura, aruncându-i o singură privire de gheață.

Acum stătea în camera comorilor, trecându-și degetul peste marginea unui pocal aurit, plin cu vin. Muzica se scurgea lichidă prin aer, liniștindu-l.

Îl adora pe Mozart, și urmărea încet șuvoiul muzicii cu mâna.

Femeia îi provocase multe neazuri. Salvini o subestimase, pretinzând că nu era nimic altceva decât un pion, un animal de companie al regretatului său tată, cu ceva minte, desigur, și cu o abilitate care nu putea fi negată, dar lipsită de curaj. Un șoarece tăcut, așa-i spusese, care se închidea cu pietrele ei și își vedea de treabă.

Greșeala fusese că avusese încredere în estimarea pe care o făcuse Salvini cu privire la Bailey James.

Dar nu avea să comită aceeași greșeală din nou. Râse în sinea lui. Nu va mai fi nevoie, căci doamna James și protectorul ei avuseseră grijă să-l scoată definitiv din scenă pe Timothy Salvini.

Și datorită acestui favor, nimic nu îl mai putea lega de pietre sau de morți. Și nu mai era nimic care să-l împiedice să-și îndeplinească planul, cu anumite modificări, desigur. Putea fi flexibil când era necesar.

Două stele se aflau încă în libertate, erau încă pierdute sau rătăcitoare. Când închidea ochii le vedea, pulsul de lumină, așteptând ca el să le ia, să le reunească cu a treia. Să le îmbrățișeze puterea.

Le va obține cât de curând. Toți cei care îi vor sta în cale vor fi înlăturați.

Era păcat, într-adevăr. Nu fusese nevoie de violență. Nu era nevoie să curgă nici măcar o picătură de sânge. Dar acum, că se întâmplase astfel, ei bine...

Zâmbi în sinea lui și sorbi adânc din vinul roșu cald. Sângele, se gândi, trage la sânge.

Trei femei, trei pietre, trei stele. Era aproape poetic. Era capabil să aprecieze ironia. Iar când triumghiul de aur va fi complet, când cele trei stele ale lui Mithra vor fi doar ale lui și le va putea atinge, când se vor afla pe altar, se va gândi la femeile care încercaseră să se pună în calea destinului său.

Își va aminti de ele cu o oarecare afecțiune, cu admirație chiar. Spera că va putea aranja ca toate trei să aibă o moarte poetică.